

Pe calea crucii lui Iisus

PETRU BELDIANU

I-a dorința copiilor mei, în special a lui Radu, am început să aștern pe hârtie ceea ce Unosc despre începuturile credinței, când Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Carte Biblia, a Juns în nordul Moldovei, mai precis în comuna Ibănești, jud. Dorohoi (astăzi Botoșani), împreună cu soția mea Saveta, ne-am răscolit memoria urmărind șirul evenimentelor despre I i în indirea Evangheliei până astăzi. Am cerut lui Dumnezeu puterea de a ne aminti cele iinvestite de bătrânii noștri care au suferit pentru „credința dată sfinților odată pentru toți!. nina”. (Iuda 3)

Povestirea pe care o prezint și o dedic în primul rând celor dragi, dar și celor care vor iiveu plăcerea de a citi această carte, se bazează pe mărturia credinței în Dumnezeu făcută le înaintașii noștri, când a apărut lumina Evangheliei, la începutul acestui veac plin de iniiineric. Prin tăria și statornicia credinței lor în Domnul Iisus Hristos, au dovedit puternica lor încredere în Dumnezeu, chiar și în mijlocul încercărilor și persecuțiilor. Au fost o bună mărturie pentru cei care cercetau atunci Cuvântul lui Dumnezeu, dar și pentru cei ce au urmat credința după ei, până în vremurile noastre. Aș fi dorit ca mai mulți frați din Ibănești să contribuie la această scriere, cu întâmplările relatate de părinții lor. I-am rugat personal, ba chiar și prin scrisori, pe fratele Vasile Popoiu și soția lui (care cunosc multe lucruri de la părinții lor), pe fratele Diaconu Mihai și fratele Diaconu Jan. Spre dezamăgirea mea, nu a răspuns decât fratele Andrei Octav, prezbiterul bisericii din Ibănești, care mi-a dat câteva date și mi-a povestit câteva istorisiri de la părinții lui și alți frați care au dus greul la începutul credinței, istorisiri pe care le-am reținut din mers. Am folosit câteva informații de la fratele Miron, care actualmente este în Iași și câteva date de la fiica fratelui Mardare din București; apoi fratele Ghiță Ibănișteanu din Hunedoara mi-a trimis

O fotografie și câteva date. În rest, m-am folosit de amintirile înregistrate de-a lungul anilor, iar ajutorul soției mele a fost de mare preț în relatarea evenimentelor de la începuturile credinței, așa cum au fost povestite de părinții ei, de părinții mei și o parte petrecute în

1 impui copilăriei ei și a mea. Apoi am povestit despre viața și familia mea și bisericile pe unde am trecut și sunt pionierii credinței, excursii, și câteva poezii care-mi aparțin, cu dorința ca să fie folosite de celor ce le vor citi, la unii spre zidire, la alții spre mântuire. Dumnezeu să binecuvânteze lucrarea aceasta.

Doresc ca bunul Dumnezeu să binecuvânteze atât frații și surorile din biserica Lui de listăzi din satul Ibănești, cât și pe noi toți, pentru a fi un model de credință și mărturie creștină în această localitate și oriunde am fi, urmând exemplul înaintașilor noștri. Dorința noastră să fie câștigarea a cât mai multe suflete pentru mântuire, pentru viața veșnică și spre slava lui Dumnezeu, ca să nu mergem cu mâna goală, când ne vom prezenta în fața Mântuitorului nostru iubit și drag. Fie ca talanții încredințați să-i putem dubla. În felul neasta, să se poată scrie și despre noi și viața noastră creștină câte ceva aici pe pământ, dur mai ales, în cărțile care se scriu în împărăția slavei. Domnul să-și binecuvânteze lucrarea Sa de mântuire în comuna Ibănești, în țara noastră România, cât și între cei care i-au împrăștiat prin Europa și chiar peste ocean, să răspândim lumină în întunericul aces«în veac rău. Mat. 5 v. 14 – 16. Slăvit să fie Tatăl nostru, Domnul Iisus Hristos și Duhul Sfânt. Amin.

1

/> ianuarie 2003 lctiu Beldianu

Cum a venit lumina Evangheliei la noi în nordul țării

Motto:

Crucea ne coboară până-n fund de văi și-i gustăm amarul pe-ale lumii căi, Dar tot ea ne-nalțăpe cel mai de sus Vârf de har și slavă prin Hristos Iisus.

Fapte 9 v.15 – Este un vas pe care L-am ales.

Ieremia 1 v.5 – Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecel mamei tale te-am cunoscut.

Efesenii 1 v.4 – în EL, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii.

În anul 1921 se întemeia în Ibănești o familie, care mai târziu avea să răscolească locuitorii acestei comune, iscând mari discuții și împotriviri între oamenii din sat. Aceștia erau tinerii căsătoriți

Costache și Elena Lavric. Au avut un teren de 0,72 ha în centrul comunei, unde au început construirea unei case pentru noua lor familie. Chiar construirea acestei case a fost motiv de discuție printre concetățenii lor. Familia Lavric a ridicat o casă impunătoare, cu ferestre mari și camere largi și înalte, ceea ce, acolo și atunci, era ceva ieșit din comun. Nu mai erau asemenea case în comună, toate fiind construite după arhitectura tradițională a zonei. Mai târziu s-au construit și altele, dar la vremea respectivă era de mirare să ai o asemenea casă. Oamenii se opreau și întrebau: „Costache, ce faci tu aici? Ai de gând să faci școală?” El le răspundea: „Ce, vi se pare ceva ciudat? Doar sunt lemne în pădure. Vreau să-mi fac o casă mai luminoasă, deoarece am trăit la tata într-o casă mică și întunecată”. Dar, Costache Lavric nu cunoștea nici el planul lui Dumnezeu și lucrarea de mântuire ce se pregătea prin el, în comuna Ibănești. Abia mai târziu și-a dat seama că ceea ce a construit a fost după planul Marelui Arhitect. În anul 1922, familia își capătă respectul de părinți, deoarece acum li se naște primul copil, o fetiță care primește numele Maria. După doi ani li se naște un băiat, căruia îi pun numele Gheorghe. În acest timp, Dumnezeu se apropie de inima și gândirea lui Costache. Din firea lor, Costache și Elena erau oameni evlavioși și cu o purtare cuviincioasă. Erau stimați de concetățenii lor. Costache a fost călăuzit întotdeauna de respectul și iubirea față de Dumnezeu și față de oameni. Mergea regulat la biserica ortodoxă, unde se închina și asculta cu atenție slujbele și predicarea Evangheliei. Pe atunci, în comuna Ibănești era un preot cu numele Botez, nume primit ca urmare a trecerii lui de la mozaism la ortodocsism. Astfel, frecventând biserica și ascultând mereu predicile din Evanghelii, în mintea lui Costache s-au ridicat semne de întrebare. Auzise de atâtea ori că Domnul Iisus a zis: „Eu sunt lumina lumii, cine mă urmează pe mine nu va umbla în întuneric. Eu sunt apa vieții. Oricine bea din apa aceasta în veac nu-i va fi sete. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie, căci împărăția Cerurilor este aproape. Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis pe Mine, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”.

Că „toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din

ele. Cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată, iar cei ce au făcut binele vor învia pentru viață veșnică” și multe alte cuvinte, care îl atrăgeau tot mai mult spre a descoperi pe Dumnezeu adevărat și mântuirea adusă prin Domnul Iisus, Mântuitorul întregii lumi. El medita mereu asupra tuturor acestor lucruri. Cum trebuie înțelese cuvintele acestea? Își zicea: „Acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu”. Le credea. Dar nu avea lumina necesară să le înțeleagă. Odată l-a întrebat pe preot. Cum trebuie să înțeleg cuvântul „pocăiți-vă”, sau „pocăit”? Preotul i-a răspuns foarte amabil: „Așa cum ești tu, Costache, om evlavios, cucernic, cinstit. Puțini oameni sunt ca tine. Puțini vin așa de regulat ca tine la biserică. Tu nu înjuri, nu furi, ești prezent la toate slujbele, chiar și la vecernie, plătești sălindare”. Dar pentru el nu era suficientă această consolare și nu-i putea satisface dorința sufletului său. El dorea să audă ceva mai concret, ceva care să-i dea liniște, mângâiere, bucurie, nădejde.

Dinlăuntrul lui cineva îi șoptea: „Caută-mă cu tot dinadinsul și mă vei găsi”. În discuțiile lui cu oamenii, mereu amintea de puterea lui Dumnezeu, de marile lucrări din creație. De câte ori rostea rugăciunea „Tatăl nostru” și ajungea la cuvintele „Precum în cer așa și pe pământ”, se întreba: „Cum o fi în cer? Dacă Tatăl nostru este acolo, sigur că e mai frumos în cer la El”. Se uita în jurul său și se minuna. Cum au apărut toate aceste lucrări atât de minunate?” Pământul cu toate minunățiile lui, apele în mersul lor... Cum merg toate și nu se dereglează nimic? Stelele, luna, soarele, toate își urmează drumul lor. Ziua și noaptea, vara și iarna, toate au un mers precis. Cineva le conduce, toate au un coordonator și acesta nu e altul decât Cel despre care se vorbește la biserică și printre oameni. Sigur e Dumnezeu. Dar cum putem ști mai mult despre El? Dragostea lui Dumnezeu îl urmărea, dar el nu avea de unde să-L cunoască. Auzea despre mântuire, dar nu cunoștea nimic despre ea. La Crăciun venea preotul cântând: „Nașterea ta Hristoase, împăratul slavei, Cel care aduci mântuirea...” Mai mult nu cunoștea. Se știa că la Crăciun și la Bobotează vine preotul cu vestirea nașterii și botezul Domnului. Atunci oamenii puneau pe masă în camera unde intra preotul, colaci, cozonaci, piftie (răcitură), cârnați, etc. Iar preotul, după ce făcea semnul crucii pe deasupra, spunând câteva cuvinte

(aşa-zisa rugăciune), îşi lua darul din bunurile expuse, cât şi banii, urând sănătate, sărbători fericite, după care pleca mai departe cu mesajul obişnuit.

Într-o duminică, după terminarea slujbei, când oamenii au ieşit afară din biserică, unii mai bisericoşi, cum se spune, s-au oprit şi au început să discute pe marginea predicii rostite de preot în ziua aceea. Unul dintre ei le-a zis celorlalţi: „Aţi auzit că la Botoşani a apărut o credinţă nouă?” „Cum?”, au întrebat ei. „Da, am auzit despre nişte oameni care se strâng într-o casă unde se roagă, cântă şi citesc în nişte cărţi negre, iar lumea le zice pocăiţi”. Cuvântul „pocăiţi” l-a pus pe gânduri pe fratele Lavric şi imediat şi-a amintit de predica preotului despre pocăinţă. Au mai aflat că acei oameni se adună sâmbăta. Ajungând acasă, i-a povestit şi soţiei ce auzise la biserică, spunându-i că el vrea să meargă acolo să vadă cu ochii lui şi să audă cu urechile lui. Zis şi făcut.

Sâmbăta ce a urmat, s-a sculat dis-de-dimineată, deoarece avea de parcurs pe jos un drum mai lung decât un drum în ziua Sabatului. 12 km pe jos. Apoi cu trenul încă vreo 25 km. Dar cu ajutorul Domnului a ajuns în Botoşani. Cum mergea prin oraş întrebând despre noua credinţă, a găsit un om care l-a îndrumat la casa respectivă. Când a intrat înăuntru, s-a înfiorat. Oamenii aceştia cântau cuvinte de slavă lui Dumnezeu, iar el nu auzise în viaţa lui aşa ceva. A primit şi el o carte de cântări şi a început să cânte ca şi când ar fi cântat dintotdeauna cu ei. Simţea că se apropie de cer. Împărăţia lui Dumnezeu intrase în inima lui şi el trăia deja minunea schimbării. Când a început unul dintre cei adunaţi acolo să citească din Sfânta Carte şi să explice Cuvântul lui Dumnezeu, avea impresia că Dumnezeu îi vorbea lui personal. Parcă numai lui îi spunea că El a trimis pe singurul lui Fiu pe acest pământ să se nască, să crească, să trăiască împreună cu oamenii şi să-i înveţe căile lui Dumnezeu, apoi să sufere moarte de cruce, ca apoi să învieze. Dumnezeul care L-a înviat pe Domnul Iisus, ne va învia şi pe noi din starea de păcat, ca apoi să aşteptăm învierea şi răpirea celor răscumparaţi la El în Slavă. (1 Tes. 4 v. 13 – 18) Şi uite aşa s-a dus timpul: mai cu o cântare, mai cu o rugăciune, până s-a încheiat adunarea. Dar la urmă a fost şi mai frumos. Toţi au venit lângă el şi l-au

Întrebat de unde este, cum a ajuns acolo, dacă i-a plăcut, dacă a înțeles ceva. I-au spus că dacă dorește să mai vină ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, e bine venit, oferindu-i și un Nou Testament. A fost cel mai mare cadou primit până atunci. Nu știa cum să ajungă mai repede acasă, unde îl aștepta soția nerăbdătoare să afle și ea noutățile. După o călătorie lungă, cu trenul și pe jos, a ajuns acasă. Aici a început să povestească soției cele văzute și auzite cu lux de amănunte. Imediat a fost și ea de acord ca sâmbăta viitoare să meargă împreună.

Era vara anului 1925, când lumina Evangheliei a intrat și în comuna Ibănești. Cu ajutorul Domnului au ajuns ziua așteptată. S-au trezit iarăși dis-de-diminează, iarăși 12 km pe jos și apoi cu trenul. Așa se întâmplă când cauți cu dor pe adevăratul Dumnezeu și mântuirea. Atunci El Se lasă găsit. (Deut. 4 v.29) Au ajuns la casa unde erau adunați credincioșii. Deja se cânta o cântare. Erau foarte bucuroși că pot și ei slăvi pe Dumnezeu, nu numai preotul și dascălii (cantorii), ci, așa cum scrie Sfânta Carte, „toată suflarea să laude pe Domnul”. (Ps. 150 v.6)

Apoi au ascultat cuvintele Domnului din Sfânta Evanghelie, care se îndreptau spre ființa omenească cu atâta dragoste, pentru a-i întoarce la Dumnezeu. S-a vorbit despre dreptul pe care l-au pierdut strămoșii noștri Adam și Eva în grădina Edenului, când au fost izgoniți pentru păcatul neascultării. Dumnezeu a trebuit să dea ca jertfă pe unicul său Fiu, preț de răscumpărare pentru a ne câștiga pentru împărăția Sa. Oricine vine la El are asigurarea că nu va fi izgonit afară. Domnul Iisus mai spune că nu ține seama de vremurile de neștiință, ci poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a hotărât o zi în care va judeca lumea după dreptate. (Fapte 17 v.30, 31). S-au mai dat multe alte îndemnuri. La terminarea serviciului divin, familia Lavric a întrebat de ce au loc adunările sâmbăta și nu duminica? Li s-a răspuns cu porunca a patra din Decalog. Pentru familia Lavric era importantă mântuirea, fiindcă această comoară descoperită acum avea garanția în Noul Testament. Privirile lor erau îndreptate spre „căpetenia și desăvârșirea credinței noastre, care este Iisus Domnul”. Acolo l-au mai întâlnit pe un anume Ieremia, din satul Dragolea, distanță de circa 3 km de Ibănești. Au fost

sfătuiți să se adune la Dragolea. Împreună cu Ieremia mai era și familia Ionel, care cerceta Cuvântul lui Dumnezeu. Așa că de-acuma, sâmbăta, se adunau în Dragolea. Dar, de fapt, de-acuma începea războiul.

Diavolului nu-i place ca omul să se întoarcă înapoi la Creator, fiindcă el fusese aruncat de acolo (Apoc. 12 v. 1 1, 12). Atât oamenii, cât și preotul au observat lipsa lui Costache de la biserică, dar nu știau nimic de schimbarea lui, de faptul că el se întâlnise cu Domnul Iisus și că îl cunoscuse ca Mântuitor personal. Cerul era de acum al lui, era răscumpărat cu prețul sângelui Fiului lui Dumnezeu, primise dreptul de copil al Său (Ioan 1 v.12), era moștenitor în împărăția slavei (Efes. 1 v. II) și pecetluit cu Duhul Sfânt (Efes. 1 v.13). Plini de nădejdea mântuirii, sâmbăta se sculau de dimineață își așezau treburile acasă, cu animalele și cu copiii, și plecau la Dragolea. Aveau întâlnire cu credincioșii, cu care se rugau, cântau și cercetau Cuvântul lui Dumnezeu.

Oamenii erau la câmp, la sapă, la coasă și îi vedeau îmbrăcați în haine de sărbătoare plecând în satul vecin. Așa că unii, chiar și dintre frații lui, i-au întrebat unde merg în fiecare sâmbătă? Și ei le-au spus: „Noi am găsit pe Domnul Iisus care ne dă viața veșnică”. Vestea aceasta s-a dus repede în toată comuna. Costache Lavric cu nevastă-sa s-au rătăcit, întrucât nu mai vin la biserică, ba mai mult, ei țin sărbătoare sâmbăta și zic că merg în satul vecin unde se mai întâlnesc cu alți oameni ca ei. Acolo se roagă lui Dumnezeu, citesc Biblia care descopere mântuirea oamenilor în jertfa Domnului Iisus, prin iertarea păcatelor și care dă siguranța nădejzii în viața veșnică. Auziți ce spun? Care-i preotul lor? De atunci au început să-i urască mai mult și să-i disprețuiască când discutau între ei. Se întrebau oare de ce oamenii aceștia buni, cuminți, înțelepți, care făceau mult bine, săritori la nevoie, au ajuns să se lase de biserica lor? Nu înțelegeau!

Într-o zi, a venit la Costache cumnatul lui, fratele soției, Gheorghe Zăițuc, care era curios să afle ce s-a întâmplat cu rudele lui. Și nu au fost necesare multe explicații că și el a crezut Cuvântul lui Dumnezeu. Au început să cerceteze împreună Cuvântul Vieții, având noi descoperiri și în felul acesta întărindu-se în credință. Când mergeau la adunare ascultau cuvintele sfintei Evanghelii, iar când

veneau acasă continuau să studieze Cuvântul. Astfel și-au întărit chemarea și alegerea pe care le-a făcut-o Dumnezeu.

Au trecut doi ani de când familia Lavric primise Cuvântul Vieții și mântuirea adusă în dar, de care se bucurau mulțumind Domnului prin cântări și rugăciuni împreună cu fratele Zăituc. Ce har, ce îndurare! Dar odată cu acestea, au venit și prigonirile din partea fraților lui Costache și a consătenilor. Important este că Elena și Costache au lucrat cu înțelepciune. Duminica își căutau de lucru în casă, nu făceau ce au făcut adventiștii mai târziu. Nu au căutat să-i provoace pe oameni, ca să le poată vesti Evanghelia mântuirii. Au căutat felul în care s-ar putea apropia mai ușor de frații lor și de oamenii din comună. Mai târziu au aflat că la Botoșani, erau deja și Creștini după Evanghelie, însă ei n-au știut de așa ceva. Dar Domnul se descoperă celor ce-L caută cu toată inima și primesc lumina necesară pentru a înțelege curat și în profunzime, care este calea cea adevărată care duce la mântuire.

Hristos este sfârșitul legii (Romani 10 v.4)

Fie binecuvântat Dumnezeu că într-o zi, împreună cu fratele Zăituc, au primit îndemnul să cerceteze ce spune Cuvântul Domnului cu privire la Sabat. Au studiat cu atenție tot ce era legat de această zi. Mântuiește Sabatul sau are vreo legătură cu mântuirea? Prima descoperire pe care au făcut-o a fost că Domnul Iisus este Domn și al Sabatului (Matei 12 v.8). Atunci ce putere să aibă asupra mântuirii? Deoarece El este Domn peste Sabat, tot așa cum este și peste mine. Aceasta era convingerea fratelui Lavric. Au mai găsit că Domnul Iisus dezlega ziua Sabatului. Cum o dezlega? Au citit că Legea și prorocii au ținut până la Ioan și că cei ce vor să fie socotiți neprihăniți prin Lege s-au despărțit de Hristos și au căzut din har. Au căutat să-i arate și lui Ieremia din Dragolea ce le-a descoperit Dumnezeu, dar nu au fost înțeleși. Au înțeles că ei sunt sub călăuzirea Duhului Sfânt pe care l-au primit în dar de la Dumnezeu și că numai în El este mântuirea (Efes. 1 v.13). Fr. Zăituc l-a adus și pe ginerele lui, Gheorghe Pricope, care s-a dovedit a fi și el unul dintre aleșii de la întemeierea lumii, cuprins în planul lui Dumnezeu de mântuire. Acesta, cum a venit, a căzut la picioarele Domnului și s-a predat în brațul Lui. Deja s-a format Biserica

Domnului din Ibănești. Au găsit că apostolii se adunau în ziua întâi a săptămânii și făceau frângerea pâinii (Fapte 20 v.7). Apostolul Ioan a fost în Duhul în ziua Domnului. (Apoc. 1 v.10) Apoi că în ziua întâi a săptămânii (duminica) când erau în părtășie făceau și strângerile de ajutoare și discutau nevoile lucrării de misiune și ale săracilor. (1 Cor. 16 v.2) Așa că s-au desprins de Dragolea și se adunau de acum duminica în casa fratelui Lavric, care a pus la dispoziție o cameră din casa lui, pentru Biserica vie a lui Hristos Iisus, câștigată cu însuși sângele Său la Golgota. (F. Ap. 20 v.28). Cuprinși de focul dragostei dintâi, se întâlneau de două-trei ori pe săptămână. Duminica dimineața și seara se bucurau în mod deosebit, iar multele încercări au avut scopul de a le întări credința în Domnul Iisus.

Într-o duminică au venit frații lui Costache să vadă ce se petrece în casă, adică ce fac ei când se strâng. Când au intrat, i-au găsit cântând, iar mai apoi i-au văzut rugându-se plecați pe genunchi. Văzându-i că și ei sunt mulți, au renunțat la ideea unei încăierări. I-au lăsat rugându-se, au ieșit și au făcut ce le-a venit în minte. Au luat sania cea mare, plugul, grapa și le-au burdușit în ușa casei, blocând ieșirea. Pe geamuri nu se putea ieși din cauza gratiilor. Un frate din casă a fost nevoit să se urce în pod, să scoată o scândură de sub strașină și să coboare cu o frânghie, apoi a deblocat ușa. Astfel au ieșit din casă, bucurându-se și în necazuri, știind că necazul aduce răbdare, iar răbdarea aduce biruință în încercare. (Rom. 5 v.3, 4)

Când mergeau prin sat, oamenii se uitau la ei ca la ceva străin și ciudat, dar lucrarea de mântuire se lărgea mereu. În sat era un om minunat, Chirică Slabu. Acesta era la curent cu radioul, știrile, cercetarea istoriei, a noutăților din domeniul științei, și a presei. Oamenii se adunau în jurul lui totdeauna, pentru a-i cere explicații, sau pentru a auzi câte ceva nou despre semnele vremurilor și despre ultimele noutăți. Chirică auzise despre noua religie apărută în comuna lor și a venit repede să se documenteze și-n privința aceasta. Dar minunea lui Dumnezeu se petrece, pentru că ceea ce căuta el de atâta vreme, a găsit aici în Cuvântul lui Dumnezeu. Acum cânta cu drag cântarea: „Tot ce am cătat eu am găsit/ Chiar încă și mai mult/ De când tu Doamne m-ai salvat/ De pace m-am umplut”. Cât de minunat

lucrează Dumnezeu!

Biserica se înmulțea cu ajutorul Duhului Sfânt. Aveau pace în Biserica vie, dar era tulburare și frământare în afară. Fratele Slabu a dus o cruce mare din partea soției lui, răbdând însă cu bucurie pentru ce-L care răbdase crucea în locul lui. Totuși sămânța Cuvântului lui Dumnezeu răsare. Am participat la o înmormântare la Ibănești și acolo s-a apropiat de mine o credincioasă care mi-a zis că este nepoata lui Chirică Slabu și că s-a pocăit. Faptul acesta m-a bucurat și am zis: „Domnul să te binecuvânteze, să rămâi statornică ca să te întâlnești cu unchiul tău, care a dat o bună mărturie oamenilor din comună”.

De fapt, apariția acestei noi căi a Domnului a stârnit o mare împotrivire din partea oamenilor care se întrebau mereu, cum pot lua atitudine față de ea. Erau siguri că toată comuna se va duce de răpă dacă lucrurile vor fi lăsate așa. Preotul Botez, din neam de evrei, era mai diplomat. A evitat să se implice în mod direct, dar le-a sugerat sătenilor ce să facă: să adune „rătăciții” la școală și să încerce să-i lămurească ei cum se pricep. Noi ne dăm seama câtă carte știu oamenii cu o inimă plină de răutate, mai ales când au luat și puțină tărie! Zis și făcut. Au cerut acordul primarului și sâmbătă goarza (vornicul comunei) a bătut toba pe toate ulițele comunei anunțând că duminică va fi adunare generală la școală, pentru clarificarea problemei rătăciților din comună. La ora 12 să fie toți prezenți la școală, împreună cu fiecare cetățean care s-a retras și nu mai vine la „Sfânta noastră Biserică”.

Așa că duminică dimineața, frații s-au adunat ca de obicei la serviciul divin, iar la ora indicată s-au prezentat la școală. Acolo, ce să vezi: zarvă mare și mult popor adunat. Când au intrat credincioși, unii râdeau, iar alții îi priveau cu dispreț. Unii pro, alții contra. Dar cei mai mulți erau contra. Cei din comitetul soborului bisericii au urcat pe treptele școlii, de unde s-au adresat mulțimii adunate, făcând semn să se facă liniște și chemând în față pârații. Frații s-au dus în fața lor. Le-au fost puse întrebări la care ei trebuiau să răspundă. De ce au părăsit sfânta biserică? De ce nu își mai fac semnul crucii? De ce nesocotesc botezul, cu care au fost botezați când erau mici? A fost chemat Costache Lavric să răspundă. Atunci fratele Lavric a început cu

tonul lui blând și calm: „Dragi consăteni, noi am citit Sfânta Biblie și am găsit înțelesul adevărat despre ceea ce este Biserica. Noi abia acum am intrat în Biserica adevărată pe care Domnul Iisus a câștigat-o cu însuși sângele Său la cruce pe Golgota. Această Biserică slăvită va fi într-o zi ridicată la cer. Biserica adevărată este...” Nu a mai putut vorbi, deoarece au sărit oamenii pe ei și i-au luat la bătaie. Au tras de ei, unii într-o parte, alții în alta. Gheorghe Pricope, fiind mai tânăr a luat-o la fugă. O zicală românească spune că „fuga e rușinoasă, dar e sănătoasă”. Ceilalți au rămas sub șuvoiul întrebărilor și acuzațiilor: „Ați părăsit credința strămoșească și v-ați rătăcit!” Pe frații lui Costache i-a apucat mila și toți patru au fost de acord să nu-i lase pradă oamenilor, așa că s-au băgat în învălmășeală, căutând să-i scoată din mâinile lor. Au motivat că sunt la fel de indignați de rătăcirea celor din familia lor, dar în calitate de frați, îi vor judeca ei și vor căuta să-i readucă pe calea cea bună. Numai așa au reușit să-i scape din tulburarea aceea. Apoi sub escorta lor i-au dus acasă, avertizându-i că oamenii sunt hotărâți să-i omoare. „Pentru ce ați lăsat credința strămoșească? V-ați lăsat de sfânta noastră biserică! Voi nu aveți nici preot. Cine vă face slujba?” Frații tăceau, obosiți de atâta frământare și de atâtea lovituri primite. Înainte de a-l lăsa pe fiecare la poarta lui, rudele i-au mai avertizat o dată că data viitoare ar putea fi și mai rău.

Crucea devenea tot mai grea, dar cântarea suna așa: „De-ai luat pe umeri crucea/Și-ai plecat la drum cu ea/Du-o frate cu răbdare/Și dintr-însa nu tăia”. Ultima strofă suna așa: „Înainte deci cu crucea/Înainte tot mereu/Domnul ne va da putere/Și-n momentul cel mai greu”. Aleluia. Amin. Se gândeau frații: „De acuma trebuie să fim legați mai mult de cer. Patria noastră este sus, unde ne așteaptă Domnul Iisus”. Așa că de acuma se adunau și mai des. Veneau prin grădini, puneau pernele în geamuri, să nu vadă lumea că sunt adunați. Totuși când ieșeau afară dimineața, găseau pe pereții casei semnul crucii, vopsit cu păcură sau cu murdărie. Sora avea totdeauna pregătită găleata cu var și văruia din nou porțiunile murdare, ca atunci când lumea începea să treacă la câmp, să nu vadă casa murdară. Când peretele era murdărit cu păcură, mai întâi trebuia curățat cu sapa și apoi dat cu var. Și totuși, duminica veneau oamenii ca să vadă cum se

roagă, cum citesc și cine-i învață! În felul acesta căutau unii oameni să asculte despre dragostea lui Dumnezeu „care a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Noi suntem născuți în păcat și suntem supuși păcatului, iar singurul care ne poate izbăvi de păcat este Domnul Iisus. „El nu dorește moartea păcătosului, ci dorește ca toți să vină la pocăință”, ca să aibă viața veșnică (Ez. 33 v. 11). „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor” (Efes. 1 v.7). El vrea să ne naștem din nou, să nu mai fim oameni vechi, ci născuți din nou, din apă și din duh (Ioan 3 v.3). Așa ne vrea El. Omul nou nu mai înjură, nu mai fură, nu mai spune minciuni, ci dimpotrivă, caută să se roage lui Dumnezeu, să-l mulțumească, să-l aducă cântări de laudă, să arate că împlinește ceva din rugăciunea „Tatăl nostru”.

Cei ce veneau să vadă cum e la pocăiți, plecau cu impresii diferite și în discuțiile lor, părerile erau împărțite. Unii ziceau: „Du-te și vezi că ceea ce spun, spun bine”. Alții ziceau: „Cine să te învețe, că nu are niciunul studii de teologie”. Astfel, oamenii erau împărțiți. Erau unii care ziceau: „Uită-te la ei, nu mai sunt cei ce au fost, și-au schimbat chiar și vorba, nu mai vorbesc lucruri rele și glume proaste”. Alții: „Da, dar... sfânta biserică, sfânta cruce, se botează din nou, apoi la ei sunt interzise jocurile, petrecerile și chefurile...” Și uite așa comuna fierbea. Bineînțeles că erau și unii cărora nu le păsa. Nu erau nici cu credința strămoșească, nici cu credința în Domnul Iisus.

Lucrarea Domnului însă creștea, iar Evanghelia mântuirii înainta. Frații au descoperit și alte adunări înjur, așa că au fost invitați în ziua de Rusalii la o adunare mult mai mare, la Siret. L-au tocmnit pe concetățeanul lor Petrea Batâr, să-i ducă cu căruța la Siret. Acesta a primit un purcel de la fratele Lavric, în contul serviciului său. Asta ca să-l încante să vină cu ei și să poată auzi și el Evanghelia. Doreau aceasta fiindcă era un om cu vază în Ibănești, blând, cumpătat și înțelept. Era cunoscut între oameni ca având calități deosebite. Numai în felul acesta te poți apropia de om: îl angajezi la lucru și între timp îi vestești Evanghelia. În felul acesta el nu are încotro, sămânța este aruncată, iar dacă găsește pământ bun aduce roadă. Așa s-a întâmplat cu fratele Batâr. Când s-a întors din cărăușie a început să cerceteze

Biblia, a venit în adunare și s-a hotărât pentru Domnul Iisus. De fapt, la Siret a putut să vadă o casă de rugăciune model pe vremea aceea, și ațâți frați și atâtea surori cât nu se gândea el.

De fapt în partea Bucovinei, Evanghelia pătrunsese mai înainte prin frații germani și austrieci. Aceasta se întâmpla prin anii 1931 – 1932. Tot în aceeași perioadă s-au întors la Domnul și frații Ion Mandache, Vasile Beldianu și Gheorghe Crăciun. Biserica Domnului creștea. Dar încercările asupra familiei Lavric continuau. Într-o zi au scos afară la aer plapuma și pernele. Când au ieșit mai târziu le-au găsit în iaz, băgate în apă, având pe ele semnul crucii cu păcură, așa că nu au mai putut fi folosite. Cam așa înainta credința și lotuși sufletele erau câștigate pentru mântuire. Toate aceste necazuri erau făcute mai mult de rudele fratelui Lavric. În altă zi, frații lui s-au hotărât să le ia bunurile. Au venit, le-au luat boii și vaca, apoi de pe deal le-au strigat: „Să vedem de unde mai mâncați lapte și cu ce mai mergeți la câmp!” Fratele Lavric nu a făcut altceva decât s-a rugat pentru ei, cerând binecuvântare și lumină peste ei. Aveau și ei vite acasă și ca să hrănești atâtea animale nu era deloc ușor. Ce să vezi? La două săptămâni au adus înapoi boii și vaca. Le-au legat înapoi la iesle de unde le luaseră. Familia Lavric s-a dus în casă, s-au pus pe genunchi și au mulțumit lui Dumnezeu pentru darul primit și s-au rugat pentru mântuirea celor ce îi persecutau. „Încercarea credinței voastre este mai scumpă ca aurul”. (1 Pet. 1 v.7)

Familia Lavric s-a aflat din nou pe drumul încercării atunci când fetița lor, Aglaia, de doar trei săptămâni, a murit. Pe timpul acela nu aveau cimitir propriu. Fratele a scos certificatul de deces și s-a dus la preot să-i dea voie s-o îngroape. Preotul nu a vrut să audă de așa ceva. Atunci s-a dus la primar, care i-a dat dezlegare să îngroape copilul la marginea cimitirului. Împreună cu un prieten, Costache s-a dus în cimitir să facă groapa, dar oamenii din sat nu le-au permis să sape. Fetița avea opt zile de când murise și nu era îngropată. Atunci Costache s-a dus la prefectul județului Dorohoi căruia i-a explicat situația în care se află. Prefectul i-a dat un bilet către preot, cerându-i să-l lase să îngroape copilul mort. Întors acasă s-a dus la preot și i-a arătat biletul de la prefect. Totuși problema nu era numai preotul, ci și

sătenii care păzeau cimitirul, ca fetița să nu fie îngropată. Costache a fost nevoit să meargă din nou la prefect. Văzând că situația se agravează, prefectul a găsit ca unică soluție îngroparea copilului noaptea, pe ascuns. Costache a acceptat sfatul prefectului, mulțumind lui Dumnezeu și pentru asta. A venit acasă și a cerut ajutorul unor frații de credință. Astfel că pe la miezul nopții, au venit doi frați, au luat sicriul și au plecat prin grădini, prin spatele cimitirului, au trecut peste gard sicriul, au făcut groapa și l-au îngropat. Totul în cea mai deplină liniște. Au găsit o cruce veche răsturnată la un mormânt, au luat-o și au pus-o la mormântul fetiței. Au mai adunat frunze și iarbă uscată cu care au acoperit mormântul să nu arate proaspăt. Au mulțumit Domnului că până aici i-a ajutat și-au plecat acasă tot prin grădini, ca să nu fie observați. Oamenii se frământau, întrebându-se ce a făcut Lavric cu mortul? Unii ziceau că l-o fi dus în altă parte, tot la rățăciți ca ei, alții spuneau alte năzbâtii, fiecare cu părerea lui.

După această experiență nefericită, frații s-au interesat cum pot avea și ei un cimitir propriu. Au luat legătura cu frații din Dersca, Broscăuți și din alte localități învecinate, povestindu-le necazurile întâmpinate și cerându-le un sfat. Unii au rămas impresionați de necazurile fraților lor din localitatea învecinată. În definitiv, trăiau în aceeași țară, trăiau în aceeași zonă și legile trebuia să fie aceleași. Dar se pare că totul depindea de autoritățile locale, de primari, de șefii de post și de preoți. Astfel au fost îndrumați să facă un demers la Asociația Creștinilor după Evanghelie din România (pe atunci nu eram recunoscuți ca cult), de la care au primit răspunsul că se poate înființa un cimitir în proprietatea comunității, dar să aibă un teren cumpărat sau donat de cineva. În cazul acesta, fratele Petrea Batâr a donat cca. 1.000 m². ca loc pentru cimitir. În felul acesta, Domnul a purtat de grijă ca și demersurile făcute pentru cimitir să fie rezolvate la timp. Slavă Domnului, că El nu ne dă nimic peste puterile noastre. În fiecare situație El își arată slava.

Acum să vedem de ce a rezolvat El așa repede aprobarea cimitirului. Evanghelia mântuirii a câștigat suflete și în satul vecin, unde nu aveau nici ei cimitir. S-a întâmplat ca în satul Cristinești să plece la Domnul un tânăr credincios, Cocârță Ștefan, în vârstă de 33 de

ani. Au apărut aceleași probleme legate de înmormântare, ca în comuna noastră. Oamenii din Cristinești nu au vrut nicidecum să-l primească să fie îngropat în satul lor. Atunci au mers cu mortul în satul vecin Dragolea, dar nici aici nu l-au primit. Atunci s-au întors cu el înapoi în Cristinești, locul natal. Frații de acolo au auzit că la Ibănești frații au cimitir propriu. Au cerut acceptul fraților, să-i lase să aducă mortul aici, iar frații din Ibănești au fost de acord. Au luat mortul să-l aducă, dar la intrare în comuna Ibănești, lumea a ieșit cu găleți cu apă și uda drumul, pentru a șterge urmele unui rătăcit care a trecut hotarul comunei. Asta era credința strămoșească, nu credința dată sfinților o dată pentru totdeauna.

În anul 1936, s-a născut în familia Lavric un băiat, Octav, care a trăit doar 3 luni. De data aceasta nu au mai fost probleme cu înmormântarea, dimpotrivă oamenii erau curioși să vadă cum se face o înmormântare la pocăiți. Dar acum era alt bai, pentru că acest copil nu fusese botezat. Femeia lăuză nu avea voie să meargă la fântână să ia apă și cum fratele Lavric nu avea fântână, vecinii nu îi lăsau să ia apă, că le spurcă fântâna. Astfel au fost nevoiți să aducă apă cu butoaiele de la fântâna lui Burlă, de sub dealul bisericii. Dar și de aici numai noaptea să nu vadă oamenii, pentru ca să aibă pe tot timpul zilei. Până și-a făcut fântâna lui, a trebuit multă răbdare. Apostolul Pavel spune la Romani că „suferințele de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare”. Dumnezeu l-a pregătit pe fratele Lavric și l-a pus deoparte pentru această lucrare de pionierat, ca să fie un exemplu de răbdare, spre folosul oamenilor din Ibănești. Astfel oamenii au început să se apropie de el, deoarece era și un meseriaș bun în tâmplărie și dulgherie. Felul cum a suferit și răbdat, continuând totuși să-i ajute pe oameni, a ridicat un semn de întrebare pentru locuitorii din această comună. Când se întâlneau fie la câmp, fie duminica la întâlnirile din centrul satului, subiectul obișnuit de discuție erau pocăiții sau rătăciții, cum obișnuiau să spună. Erau pro și contra, dar cei mai mulți contra. În neștiința lor, singurul argument era: „Așa ne-am trezit din neam în neam, nu s-a pomenit ca oamenii de rând să pună mâna pe Sfânta Carte și s-o citească, ca s-o înțeleagă! Unde au învățat?” Însă Cuvântul lui Dumnezeu spune că „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă

pricepere celor fără răutate”. (Ps. 119 v. 130)

Locul lor de întâlnire era, de asemenea, motiv de discuție: „Unde ai mai auzit să se strângă prin case să se roage?” Dacă nu citești Biblia, nu știi că trebuie să te rogi personal și împreună cu alții. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Mărturisiți-vă păcatele unii altora și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați”.

Un proverb spune că „orice minune ține trei zile”. Dar minunea lui Dumnezeu e veșnică. Noua credință în Domnul Iisus, adusă de Costache Lavric în Ibănești, era veșnic un motiv de discuție, pentru că câștiga teren. O dată s-a ridicat un concetățean și a stat împotriva oamenilor spunându-le: „Eu, de pildă, văd oamenii aceștia deosebiți față de noi. Veneam de la câmp și la Ghilauca (o vale la 5 km de sat) mi s-a stricat roata la căruță. M-am dus la câteva case din apropiere în satul Dumbrăvița și m-am rugat să mă ajute cu o roată, să pot ajunge cu carul încărcat acasă. Dar fiecare a avut motivul lui și n-am găsit nimic.

I) după ce m-am întors la car, iacă apare Costache Lavric cu carul. Venea și el de la câmp. A oprit și m-a întrebat ce-am pățit. Am spus ce mi s-a întâmplat și cum am căutat și nu hm găsit la nimeni o roată. Atunci el mi-a zis, fii liniștit că vom descurca noi și necazul Atesta. Dumnezeuul nostru este bun și ne va ajuta. Uite, îți dau eu o roată de la carul meu, i < îi îmi pun un lăturaș (un lemn ce lărgea coșul carului) la osia roții mele, că eu n-am lui ucătură mare și mergem împreună acasă! Astfel, l-am văzut deosebit față de noi. Ai DOftri n-au făcut așa ceva pentru mine, trebuie să recunoaștem. Eu am față de acest om un respect foarte mare!”

Altul a zis: „Să vedeți ce mi se întâmplă. Nu-i ceva rușinos, fiecăruia i se poate întâmpla. Eram între două pâini, una se termina și alta încă nu era coaptă. Am mers la moară i îi ultimele grăunțe, (boabe de porumb) vreo 30 kg. Și a venit și Lavric cu un car încărcat iisaci. Fiindcă eu eram înaintea lui, m-a întrebat cum de macin atât de puțin. I-am spus ifl mi s-au terminat rezervele, dar sper ca să-mi ajungă până la recolta viitoare, fiindcă nu voi mai da la animale făină de porumb. Atunci el mi-a dat un sac de grăunțe, ca să am să bei da câte puțin și la animale. Mai mult, s-a oferit să-mi mai dea, în caz că mai am nevoie.

M-am simțit jenat de situație, fiindcă știam că mi-ar fi ajuns dacă nu aș fi risipit cu animalele. Am încercat să-l refuz, dar mi-a spus hotărât că îmi dă în Numele Domnului, că de la El le primim pe toate; ne dă sănătate, ne dă hrană, dar vrea să ne dea și mântuire. Auziți, eu am un mare respect pentru omul acesta cu adevărat deosebit”.

Pavel spune: „o mireasmă de la moarte spre moarte, pentru aceia, o mireasmă de la viață spre viață (o mireasmă a lui Hristos)”. Când te întâlneai cu fratele Costache, între-hurea lui era cam de fiecare dată aceeași: „Dragă nu te supăra, miroși a cer, sau a pământ?” (I Cor. 2 v.16) Apostolul Pavel spune în 2 Corinteni 6 v. 16 – 18: „Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? (...) Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul (...) Ku vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul”. Cam în felul acesta înainta Evanghelia, deși era totuși controversată. Cel mai des era invocat faptul că și-au părăsit credința moștenită, apoi că Biblia pocăiților nu este ca Biblia de la biserică. Prin meseria lui de cojocar, fratele Batâr era mai apropiat de preotul Botez. Ca orice om, preotul avea și el nevoie de cusut ceva, un pieptar, o căciulă... Odată, fratele Batâr s-a auto-invitat la preotul Botez, care s-a arătat încântat de o eventuală vizită. Așa că, într-o zi, fratele Batâr l-a luat pe fratele Lavric și i-au făcut o vizită preotului, care i-a primit bine. După o jumătate de noapte de discuții ponderate, cu Biblia pe masă, preotul le-a zis: „Așa-i bre, dar nu mai spuneți la nimeni, găina de unde scurmă de acolo se hrănește. Eu de ce mi-am rupt pantalonii la școală? Eu de aici mă hrănesc. Voi dacă ați pornit așa și așa ați crezut, mergeți înainte! Dar să o țineți așa, că altfel ajungeți la fel ca noi!” Așa că frații noștri au venit acasă și mai îmbărbătați, s-au rugat și au mulțumit lui Dumnezeu că i-a învrednicit și le-a dat putere și cuvinte să poată sta de vorbă cu un om care a studiat teologia și să încheie discuțiile așa de plăcut și minunat.

Ei merg din putere în putere (Ps. 84 v. 4, 5 și 7)

Odată l-a întrebat cineva pe fratele Lavric de unde are puterea aceasta să rabde și să facă atâta bine? Și el a răspuns: „Domnul Iisus îmi dă putere și înfăptuire. Îți arăt scris în Biblie. Da, El este în mine și mă ajută zilnic, pentru că eu mă rog, mă încred în El și trăiesc ceea ce mă rog... precum în cer și pe pământ...” Cei din cer nu înjură, nu fură,

nu spun minciuni, nu se îmbată, nu curvesc, nu se închină la idoli. Trăind curat, eu pot spune fără reținere această rugăciune. Tu poți să zici această rugăciune?" Omul a strâns din umeri și parcă temut l-a aprobat. Arunci fratele i-a arătat că Dumnezeu ne-a trimis Duhul Său cel Sfânt care să ne călăuzească și să ne învețe. „Nu ți-a șoptit niciodată cineva, când ai făcut ceva rău, că nu-i bine ce faci?” „Ba da”. „Atunci să știi că Duhul Sfânt voia să te ajute să împlinești rugăciunea Tatăl nostru pe care o rostești. Știi ce bine mă simt, când mă las călăuzit de îndemnurile Duhului Sfânt, simt că trăiesc cu Domnul Iisus și-L simt în inima mea. Este cea mai mare bucurie să știi că ești în călătorie cu El. De fapt, Cuvântul lui Dumnezeu îmi confirmă aceasta în Coloseni 1 v.27. E cea mai frumoasă promisiune făcută de El: „Hristos în voi, nădejdea slavei”. Și ne mai spune că va fi cu noi până la sfârșitul veacului. De aceea nu vreau să mă despart de El!” (Mat. 28 v.20)

Și uite așa, oamenii au început să se îmblânzească și să intre în inima lor teama de Dumnezeu. Încet, încet, oamenii au început să vină la fratele Lavric și să întrebe de mântuirea sufletului lor. Li se procura câte un Nou Testament și li se dădea celor doritori să caute mântuirea. Într-o bună zi, au venit la Costache doi dintre frații lui: Vasile și Ion. Oamenii din sat se mai liniștiseră și aceștia au îndrăznit să se arate interesați de noua credință a fratelui lor. Fuseseră foarte impresionați de felul cum răbdase Costache toate persecuțiile și relele făcute de ei. De data aceasta au venit umiliți și au întrebat ce l-a determinat să se despartă de familia lor, chiar el, care era cel mai bun dintre ei și chiar dintre consătenii din sat. Dar el le-a răspuns: „eu am fost cel mai rău dintre voi și dintre toți oamenii, fiindcă am călcat voia lui Dumnezeu. Mai mințeam, mai înșelam, mergeam la petreceri, acolo unde se bea, se înjura, se cântau cântări care nu sunt după voia lui Dumnezeu și câte altele am făcut, care erau împotriva voii Lui. El îmi pregătise viața veșnică, iar eu nu știam. El nu voia să mor, ci să trăiesc veșnic cu El în împărăția Slavei, în cer”. Le-a citit un verset din Ioan 3 v.16: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. „Voi să știți că eu m-am rugat pentru voi, atunci când ați venit și mi-ați luat boii și vaca. Am știut că Dumnezeu vă iubește și pe voi și nu vă lasă

nemântuiți, pentru că și pentru voi a murit. Noi ne-am rugat pentru voi, ca El să vă lumineze mintea și să vă deschidă inima, ca să-L primiți și voi în inima voastră. Nu știți ce bine e să-L aveți în voi și cu voi, să aveți nădejdea aceasta că vom fi cu El o veșnicie. E cea mai mare bucurie pentru noi. „Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1 v.27). Fără alte comentarii, ei au întrebat: „Ce ar trebui să facem acum?” „Să credeți că Domnul Iisus S-a jertfit pentru păcatele noastre, că vă iubește și pe voi, să cereți iertare pentru că ați luptat împotriva voii Lui și să-i spuneți Domnului că vreți să-L urmați și să primiți mântuirea”. Au îngenuncheat și s-au rugat Domnului să-i ierte și să-i primească și pe ei care au fost atât de răzvrățiți împotriva Lui și a fraților lor. Mare a fost bucuria familiei Lavric, dar și a celorlalți frați, văzând cum se mărește Biserica Domnului din Ibănești. Slăvit să fie Domnul! Harul e mare!

Aceasta era prin anul 1933. În această perioadă s-a întors la Domnul și fratele Mitruță Țârliman, un bărbat puternic, care avea darul cântărilor și o voce bună. Putea menține melodia cântării ca pe note, deși nu cunoștea notele. Cântările se cântau atunci la fel de Inimos ca astăzi, deși nu aveau un pian sau o orgă. Tot pe atunci s-a întors la Dumnezeu fi fratele Haralambie Beșleagă, un om calm, liniștit și încet la vorbire. Dintre cei 9 copii ni lui, este unul în Hunedoara care-i seamănă bine. Domnul să-l binecuvânteze ca să-l ritmână credincios! Tot în acel an, fratele Neculai Ochiană (Amarande) cu întreaga familie s-a hotărât să pornească și el pe această cale. Alt nou convertit a fost fratele Gheorghe Crăciun, care a dus o cruce grea din partea soției sale. Aceasta a venit o dată la adunare, făcând scandal ca să-l scoată afară și să-l ducă acasă. A ieșit fratele Batâr afară din adunare să o liniștească, spunându-i că acum frații se roagă și că atunci când se termină serviciul, va pleca. Văzând că nu o înțelege, s-a băgat în iaz și s-a murdărit de noroi pe bluza albă cu care era îmbrăcată, țipând cât o ținea gura, doar o ieși bărbatu-său, să o ducă acasă. El, știind ce o duce mintea, a lăsat-o în pace. Fiindcă nu a ieșit nimeni la ea, a fost nevoită să plece acasă peste deal, prin grădini. Numai fratele știe ce și-a auzit când a ajuns acasă după terminarea bisericii. Cert este că răbdarea și startornicia credinței lui a făcut, ca după șase ani, ea să

cedeze și să cadă la picioarele Domnului Iisus. Au devenit o familie creștină împreună cu o parte din copiii lor.

În anul 1932 a pornit pe calea credinței și fratele Vasile Beldianu, fratele tatălui meu. Pe atunci, tata era în Oastea Domnului și fratele lui mergea la adunarea Creștină după Iwanghelie, dar mai și fuma. Tata l-a luat la întrebări, spunându-i că trebuie s-o rupă cu toate lucrurile rele, dacă vrea să urmeze cu adevărat această cale. După o lecție bună, fratele Vasile a scos tabacherea cu tutun din buzunar, a pus-o pe tăietorul de lemne și a bătut cu toporul în ea, până s-a amestecat tabla cu tutunul. Astfel a crezut că a terminat-o cu țigările. Dar când s-a trezit a doua zi, iar i s-a făcut poftă de tutun. S-a dus la tăietorul de lemne și a cules dintre bucățile de tablă câteva fire de tutun. Și-a răsucit o țigară, însă când a pus-o în gură și a tras câteva fumuri, i-a venit să vomite. A aruncat-o și de atunci nu a mai pus țigară în gură. A rămas un bun credincios și ulterior au venit și soția împreună cu copiii la credință.

În același an a venit la credință și fratele Ion Mandache (Șulic), un vestitor al Evangheliei. Nu știa carte, dar era un om de mare valoare, deoarece pune oamenii la încercătură. Când citea un frate în adunare vreun text important, el ruga pe cel de lângă el să-i sublinieze în Biblie. Apoi ținea minte pagina. Avea în memorie cele mai importante texte din Biblie și când întâlnea un consătean lua Biblia, pe care o purta subțioară, o deschidea și-l pune să citească textul respectiv. Astfel pornea discuția și-i arăta dragostea lui Dumnezeu pentru ființa umană. Așa făcea el evanghelizare de la om la om. Era minunat, fiindcă oamenii se întrebau, cum poate un om fără carte să le arate locurile din Bib Ke care se potrivesc chiar cu starea lor. În seara când a simțit că Cel pe care L-a slujit vrea să-l ia acasă, a zis fetelor să-i pună niște apă să se spele, după care s-au rugat mulțumind Domnului pentru întreaga purtare de grijă, s-a așezat pe pat și pe la miezul nopții a plecat la Domnul. Cântarea spune: „Să fii credincios e onoare/E-a cerului întreg sărbătoare!” Doresc ca toți câți citiți aceste rânduri, să aveți parte de această frumoasă primire cerească, ca să ne întâlnim în patria de sus, acolo unde mirele Iisus ne așteaptă.

În anul 1934, sora Catinca Andrei (Ciobănașu) și familia Mărita

și Petrea Zăițuc (Amarande) au primit bucuria mântuirii. Mare cântare, mare bucurie și nu îi putea opri nimeni să vorbească despre această descoperire lucrată de Duhul Sfânt în inima lor. Sora Catinca avea soțul necredincios. El nu era împotrivor și mergea la adunare, dar avea o patimă rea de care nu se putea debarasa. Sora Mărita s-a unit cu sora Catinca în rugăciune pentru soțul Catincăi, ca Dumnezeu să lucreze la inima lui, deoarece avea patima fumatului de care el nu se putea lăsa. Câteodată Dumnezeu răspunde mai târziu la rugăciunile noastre, dar răspunde când crede El de cuviință.

Acest lucru s-a întâmplat prin anul 1938, când au fost cu toții la adunare. Fratele Niculai auzise predica din ziua respectivă, care l-a mișcat foarte mult. Predicatorul spunea cum va fi focul cel veșnic și cum oamenii tot se mai joacă cu focul, cu țigara. Într-o zi era în casă în fața focului care ardea așa frumos în sobă și mai adăuga câte un lemn din când în când. Sora Catinca stătea pe cuptor la cald și îndruga ceva acolo. Fratele Neculai și-a scos tabachera, a aranjat o țigară și a vrut să o aprindă, dar s-a întâmplat să cadă pe jos un tăciune mare de jar din foc, iar el l-a luat cu mâna goală de l-a aruncat înapoi în sobă. Dar, cum era totul jar, s-a fript destul de tare. Atunci i-au sunat în minte cuvintele auzite în ziua aceea la casa de rugăciune. Cineva îi spunea: „Îți place? Așa vei arde și tu, dar nu vei trosni ca lemnele acestea, ci vei striga ca bogatul ca să ți se aducă apă”. S-a înfiorat și a luat țigara din gură și tabachera din buzunar și le-a aruncat în foc zicând, „Am terminat-o cu tine țigară și cu focul”. Dar sora, cum stătea pe cuptor și privea la el i-a zis: „Nu! Nu o arunca, că mâine îmi ceri bani să-ți cumperi altele și vezi că nu sunt bani!” Dar el a răspuns pe un ton hotărât că nu o mai pune în gură niciodată. Duhul Sfânt a lucrat în chip minunat în inima lui și a rămas credincios. A trecut și prin închisoare pentru credință, a ajuns la bătrânețe și a plecat acasă la Cel căruia i-a slujit plin de nădejde.

În anul 1935, sora fraților Lavric, Maria, care a urmărit îndeaproape răbdarea fratelui ei mai mare și puternica lui credință în Dumnezeu, s-a decis și ea să-L urmeze pe Domnul Iisus. Astfel sora Mana Popoiu, s-a hotărât să intre pe ușa cea strâmtă. Mihai Popoiu, soțul ei, era un om înstărit în vremea aceea, văzut bine între oameni. A

fost ceva rușinos pentru el, că soția lui a luat drumul rătăcirii, părăsind credința strămoșească și mergând la pocăiți. Urma să se boteze când a început prigoana împotriva ei. Bărbatul ei a izgonit-o din casă. Ea a tăcut și a plecat la maică-sa, care locuia într-o căsuță împreună cu fratele ei, Toader. După câteva zile, bărbatul a venit să o caute și spera că pedepsind-o o va determina să revină la vechea situație. Ea a auzit că vine și știindu-l înverșunată, s-a ascuns într-un pop de strujeni în grădină. El a zărit că ea a fugit într-acolo, dar nu a observat în ce pop a intrat, a luat o furcă și s-a dus către popuri. Era noapte. Fratele ei știa în ce pop a intrat, așa că el stătea deoparte, ca sora lui Moise, gata să o apere în cazul în care cumnatul său nervos s-ar fi dus la popul respectiv. Dar Dumnezeu nu l-a lăsat. El a înfipt furca în toate popurile, numai în unul nu. Știe Dumnezeu să scape pe aleșii Lui. Slavă Lui că avem un salvator așa minunat. Glorie Lui!

Întorși în curte a început războiul. „Ați stricat-o! Vă arăt eu vouă pocăință!”, a strigat el plecând acasă plin de mânie. Dar ea, cuprinsă de dragostea Domnului Iisus pe care-L avea în inimă, s-a întărit și mai mult, fiind gata să primească oricând martirajul pentru Mântuitorul ei, care îi promisese viața veșnică. Nu aveau copii, dar aveau în îngrijire o soră a lui care era handicapată. Era toamna, și urma strânsul recoltei. Cu cine? Că Popoiu era singur. Cine să facă mâncare, cine să îngrijească de vite, de porci, de oi? Toate astea l-au măcinat pe om. Și-a luat inima în dinți, cum zice românul, și s-a dus să-și ia nevasta

MMI. „Ține-ți credința, nu-ți fac nimic, numai vino acasă!” Femeia purta frica lui, dar cu încrederea și nădejdea în Mântuitorul ei drag, a plecat acasă. Rugăciunea ei o auzea numai i-l ce știe și vede totul. A ajuns acasă și a intrat deja în program: mâncare, în casă, afară, 11 Htl o așteptau. Nu răzbea cu tot ce era de făcut.

Dumnezeu a lucrat la inima bărbatului ei și au înfiat un nepot de la fratele ei, Mitruță i im ic. Era un copil gingaș pe care-l iubeau amândoi, deoarece era simpatic, drăguț, numai că trebuia să mai crească și să se obișnuiască să facă treburile care erau necesare gospodăriei. Sora Maria nu știa carte deloc. Așa că s-a dus la fratele ei Costache și l-a

...Îi să o învețe carte. Atunci el a făcut o tablă de scândură, a

vopsit-o neagră și în fiecare t\ când venea la ei cu lucru, îi scria pe tablă 2 – 3 litere de tipar. Într-o singură iarnă, a învățat să citească. Atât de mare i-a fost dorința de a citi Biblia. Literă cu literă, a început să citească în Biblie și să cânte din cartea de cântări. Dragostea de Dumnezeu trece toate granițele, apoi El este Cel care dă și voința și înfăptuirea. Slăvit să fie Domnul! Vom vedea mai târziu și întoarcerea soțului ei la Dumnezeu.

Ne mai aducem aminte de fratele Neculai Păvăleanu cu sora Anița, care au venit de la Oastea Domnului? Erau o familie curajoasă, buni cântăreți și plini de viață.

În anul 1938 s-a mai întors la Domnul familia Duduță Vasile și Anița, care aveau 6 copii. Apoi a venit fratele Mititelu Costache și soția, care aveau 3 copii. Mare bucurie era că Evanghelia mântuirii câștiga teren, dar și ura celor ce slujeau altarul mocnea gata să ia foc. Numai că nu venise ziua pe care vrăjmașul o pregătea ca să zădărnicească lucrarea de mântuire. Lucrarea Evangheliei a fost o binecuvântare pentru cei ce-au înțeles-o. Dar pentru restul oamenilor, mai ales pentru mai marii norodului, a fost văzută ca o mare amărăciune și nenorocire venită în comuna lor. Văzând ei că se duce sursa lor de câștig (Fapte 9) au început să caute mijloace de răzbunare. Astfel credincioșii erau mânați la corvoadă, la diferite lucrări pe care le aveau preoții de făcut, pe pământurile deținute de Biserica Ortodoxă în zona Rediu.

Prigoniți și condamnați la închisoare în vara anului 1942, într-o duminică dimineață, pe când erau frații adunați, au venit jandarmii cu o căruță ca să confişte toate cărțile credincioșilor. În căruță aveau deja cărți de cântări și Biblii adunate de la frații din satul Dumbrăvița. Au intrat în sala de adunare și au ordonat ca toți frații și surorile să prezinte toate cărțile. Culegând ce era pe bănci și de prin buzunare au umplut o jumătate de coș de căruță. Sora Lavric, gazda casei, văzând ce se întâmplă, s-a dus în casă, unde avea câteva cărți, printre care și o Biblie mare, și le-a băgat în sobă. Când au venit în casă și au controlat, nu au mai găsit nimic. Au plecat cu căruța plină de cărți la postul de jandarmi, le-au descărcat și le-au dat foc. După plecarea jandarmilor, sora Lavric a uitat că a băgat Biblia în sobă și a făcut focul. Când și-a

adus aminte, a scos-o, dar o parte a copertei de piele și câteva foi au fost atinse de foc. A fost bine că și-a adus aminte la timp. Asemenea acțiuni de confiscare au mai avut loc, însă de-acum frații nu mai purtau atâtea cărți cu ei.

În anul 1930, în satul Dumbrăvița, ce aparține comunei Ibănești, Cuvântul Domnului a fost primit prin frații Gheorghe Ibăișteanu, Vasile Pintilei și Vasile Săcrieru (Anechi).

Apoi s-au mai adăugat și frații Vasile Racu, Gheorghe Pârlean, Ion Zăițuc, Gheorghe Iacob, Gheorghe Burlacu, Saveta Pinghireac și Maria Bighiu. La toți aceștia li s-a întocmit dosare de trimitere în judecată la Tribunalul Militar Cernăuți. Când sora Maria Bighiu a plecat la închisoare, cel mai mare dintre copii avea înjur de 10 ani, iar cel mai mic înjur de doi ani. La plecare, copilul cel mic dormea, iar ea s-a dus afară de a luat lenjeria lui de la uscat. A dus-o, a împăturit-o și a pus-o lângă el, l-a sărutat fără să-l trezească, apoi cu lacrimile în ochi și-a luat rămas bun de la soțul ei care nu era credincios și a plecat la închisoare. Parcă o înștiința cineva că nu se va mai întoarce acasă. La Cernăuți după condamnare, femeile au fost trimise în închisoarea de femei de la Mislea, lângă Târgoviște. Sora Maria Bighiu era însărcinată. Fără să fi fost asistată la naștere de un medic, plus condițiile grele din celula închisorii, a murit acolo ca martiră, împreună cu copilul ei. Soțul ei a murit neîmpăcat cu Dumnezeu. Despre copilul pe care l-a sărutat la plecare, cât și despre ceilalți, nu cunosc nimic, dacă sunt credincioși sau nu. Dar știu că sămânța bună a încolțit cel mai mare. A devenit copilul Domnului, având nădejdea revederii cu mama lui care a murit în suferințe grele pentru credința ei în Domnul Iisus, Mântuitorul ei. Acesta este fratele Bighiu, unul dintre lucrătorii din biserica Domnului din Dumbrăvița.

Adunarea din Dumbrăvița în 1938

În anul 1938, credincioșii din Dumbrăvița au construit o Casă de rugăciune în proprietatea cultului. Pe atunci nu erau asemenea clădiri special amenajate în județ. Până atunci se adunaseră într-o cameră din casa fratelui Gheorghe Ibăișteanu. În anul 1942, văzând că numărul celor care se întorc la Domnul crește, preotul ortodox, care era împotriva credincioșilor, s-a gândit să scape de ei, întocmindu-le un dosar penal prin jandarmeria de atunci. El susținea că acești oameni tulbură satul și vestesc niște reguli biblice care contravin tradiției și obiceiurilor moștenite de la străbuni. Astfel, i-a chemat la postul de jandarmi și după ce i-a anchetat, le-a atras atenția, interzicându-le să se mai adune și nici să mai vorbească oamenilor despre această credință. Frații nu au ținut cont de această dispoziție și s-au adunat în continuare la rugăciune. Cercetau Cuvântul lui Dumnezeu, cântau și se înunții, nhâiându-se prin Duhul Sfânt și întărindu-se tot mai mult în credință. Îl în < Domnul Iisus, care le promisese că vine în curând să-i ia pe aceia care la i I ui voi” îi găsiți credincioși. (Luca 12 v.37)

lin Hal de mai marele lor, norodul s-a înfierbântat mai rău împotriva credincioșilor, incului i-a trimis în judecată nu la un tribunal civil, ci la Tribunalul Militar din

...Îi unde au fost condamnați la câte 15 ani de închisoare. Cei

care erau considerați îi au primit 20 de ani. Au stat închiși din vara anului 1942 până în primăvara anu-11 l (and au văzut că vin rușii, comandantul închisorii a dat dispoziție să fie des-i lulcic și fiecare să plece de unde a fost adus. Domnul veghează și nu-i lasă pe 1 îi luă să sufere peste puterile lor.

I <int' H/. a frații din Ibănești

Nici creștinii din Ibănești nu au fost scutiți, pentru că cei doi preoți, Botez și Petraru, nu ni vrut să se lase mai prejos decât colegul lor, preotul din Dumbrăvița. Ei au cerutjan-i liniilor să adune și să interogheze pe „rătăciți”. Dacă aceștia nu se leapădă de credința în risca să-i urmeze pe frații lor din Dumbrăvița. Astfel l-au luat în primire pe fratele i „indie Lavric, pentru că el era considerat capul ereticilor. El fusese cel care adusese im îi. i credință în sat și la el în casă se adunau credincioșii. Reclamațiile celor doi preoți l „nmeau câte un tabel nominal cu sectanții din parohia lui. Pe rând, toți frații au fost l În mați la postul de jandarmi și au fost cercetați cu privire la convingerile lor. Au fost

...chați dacă nu cumva i-a ademenit Lavric prin foloase materiale. Fiindcă ei s-au arătat tlOtirăți în convingerile lor, preoții au făcut plângere la protopopul județului Dorohoi și la l i n. copia Sucevei. De acolo au primit încuviințarea de a le întocmi dosare spre a fi trimiși în indecată.

Au început cu fratele Lavric, căruia i-au instrumentat dosarul și a fost trimis cu un jandarm direct la Tribunalul Militar Cernăuți, unde i-a fost pus dosarul imediat pe rol. A doua zi a fost deja audiat și în urma întrebărilor puse de completul de judecată, a fost achi-tai și trimis acasă. Cel care l-a dus sub escortă s-a întors cu trenul, dar Lavric, fiindcă nu avea bani pentru biletul de tren, a parcurs pe jos 40 km. A doua zi a ajuns acasă, cu opincile rupte și obelele legate cu sfoară. Dar bucuria lui era mare, fiindcă a ajuns din nou în familie. „Aduceți-vă aminte de zilele de la început... suferințe”. (Evr. 10 v.32)

Jandarmul ajunsese înainte în comună și povestise celor ce l-au trimis, rezultatul procesului. Astfel, din nou s-a dispus ca jandarmii să supravegheze casa familiei Lavric și să observe ce musafiri va primi după ce va ajunge acasă. Fratele Petre Batâr s-a gândit ca în seara

aceea să facă o vizită surorii Ileana Lavric, să vadă ce mai face și să o mai îmbărbăteze, fără să știe că fratele Lavric venise atunci de la Cernăuți. Cum au intrat în casă fratele Batâr și sora Olimpia, l-au găsit pe fratele care abia își schimbase hainele și povestea soției și copiilor cum a călătorit și cum a fost la proces. Dar cum au intrat ei în casă, a intrat după ei și jandarmul. Văzându-l, sora Olimpia a dat repede de a intrat în altă cameră și a ieșit pe altă ușă. Jandarmul s-a prins că cineva a dat dosul și a ieșit înapoi afară, unde a dat nas în nas cu sora care ieșea din casă pe ușa din mijloc. A lovit-o cu patul armei, astfel că ea a căzut la pământ. Atunci fratele Batâr a strigat cât a putut: „Ce faci, mă? îmi omori soția, mama a opt copii?” Fratele Batâr și-a luat soția și a plecat acasă, iar jandarmul a intrat din nou în casă și i-a ordonat fratelui Lavric să se îmbrace și să-l urmeze la post. La Cernăuți i s-a interzis să mai facă adunări. A încercat să-i explice jandarmului că cei doi veniseră în vizită, fără să știe că el venise acasă. Dar jandarmul era acolo doar pentru a găsi motiv de acuzare, nu pentru a înțelege adevărul.

L-a luat așa cum era venit de pe drum, obosit și l-a purtat după el prin sat pe la toate dughenele, crâșmele și cele două școli, unde făceau ei controlul de noapte, după care l-a dus la postul de jandarmi, care era în casa lui Ghiță Cojocar. I s-a spus că a încălcat dispoziția instanței de judecată, deoarece au fost găsiți adunați. L-au pus să-și dea cuvântul că nu se va culca pe masa care o aveau ca birou, ci va sta în picioare plimbându-se prin cameră până dimineața, când vor deschide ei postul. El și-a dat cuvântul că nu se va culca pe birou, asigurându-i că așa a învățat din Cuvântul lui Dumnezeu: „Da al vostru să fie da și nu al vostru să fie nu. Așa că dacă am zis nu mă culc pe birou, așa voi face”. După ce a plecat jandarmul la camera lui, a încuiat ușa, iar fratele Costache a rămas singur. S-a așezat pe genunchi și s-a rugat Domnului pentru jandarmi, pentru preoții și oamenii din sat și pentru copiii și soția lui. Nu i-a uitat nici pe frați, nici pe surori. S-a rugat ca bunul Dumnezeu să-i ierte, să le lumineze mintea și să le deschidă inima ca să se pocăiască, iar pe soție, copii și credincioși, să-i întărească în credință. Apoi, de oboseală, s-a lăsat în șezut lângă perete. Nu s-a culcat pe jos, fiindcă l-au pus să-și dea cuvântul că așa va

face. Cum stătea așa, l-a prins somnul, dar un somn așa de puternic, că a căzut răsturnat lângă perete și a continuat somnul. „Cum dormeam acolo”, povestea el, „s-a suit cineva pe mine și a început să mă strângă de gât așa de tare, că nu mai aveam suflare. Dar în lupta aceasta cu moartea, mi-am adus aminte de Domnul Iisus și am strigat la El, așa înăbușit cum am putut: Doamne nu mă lăsa! Deodată m-am trezit liber, dar transpirat tot, plin de apă și după cât eram de obosit, acum eram terminat. (Cheamă-mă în ziua necazului... Ps.50 v. 15) M-am rugat din nou și am mulțumit lui Dumnezeu că mi-a auzit strigătul și m-a salvat. Am simțit cum o mare bucurie mi-a cuprins toată ființa, așa că m-am ridicat și parcă nici nu mai simțeam oboseala”. În osteneli și necazuri... foame, sete, frig... (2 Cor. 11 v.27) A doua zi, au venit preoții și l-au îndemnat să meargă la biserică, să facă semnul crucii și va fi liber. Fratele Lavric le-a spus hotărât că el a intrat pe ușa strâmtă și a luat drumul crucii. „Când m-am botezat, am spus că L voi urma până la capătul zilelor mele! Eu nu mă lepăd de El, care m-a mântuit și și-a dat viața pentru mine, mi-a dat o credință și o nădejde vie”. Atunci împreună cu jandarmii, i-au pregătit dosarul cu probele acuzatoare, urmând să-i cheme pe toți credincioșii ca să-i trimită la tribunal. Au fost chemați din nou toți credincioșii din sat și li s-a pus în față alegerea: înapoi la credința moștenită, sau dacă nu, la închisoare. Au fost amenințați cu confiscarea averii și alte forme de intimidare. Toți cei ce au gustat ce bun este Domnul, având siguranța mântuirii și nădejdea vieții veșnice, au prețuit întotdeauna mai mult veșnicia, decât libertatea de o clipă pe care o ofereau oamenii.

Au fost trimiși acasă să-și ia mâncare și îmbrăcăminte pentru că urmau să fie trimiși la Tribunalul Militar Cernăuți. Ziua următoare s-au prezentat pregătiți de plecare. Niciunul n-a acceptat oferta de libertate, în afară de trei frați care nu s-au prezentat din motive personale, despre care am puține informații. Credincioșii n-au vrut să iasă din Biserica vie, ca să intre în biserică moartă, nici să se închine la idoli. În ziua respectivă li s-au instrumentat dosarele de trimitere în judecată la Curtea Marțială a Tribunalului Militar Cernăuți. A doua zi, frații și surorile care semnaseră dosarele, s-au prezentat la post, au fost încolonați și sub escorta a doi jandarmi au mers pe jos 12 km până la

gara Dorohoi, unde au fost îmbarcați în tren cu destinația Cernăuți. Cei arestați erau Costache Lavric, Ioan Lavric, Vasile Beldianu, Neculai Ciobănașu (Andrei), Catinca Ciobanașu (Andrei), Petrea Amarande, Mărita Amarande, Maria Popoiu, Neculai Păvăleanu, Mitruță Țârliman, Haralambie Beșleagă, Ghiță Crăciun și Chirică Slabu. În drumul lor spre Dorohoi mergeau cântând. Coborând dealul spre satul Enescu, au fost auziți cântând de fratele Miron, care locuia lângă drum. Fiindcă i s-a părut cunoscută melodia ca fiind o cântare creștină, a ieșit repede la gard să vadă ce grup vine cântând. A văzut un pluton de oameni care veneau cântând. I-a recunoscut imediat, după vocile inconfundabile ale fraților Țârliman și Păvăleanu. Versurile cântării spuneau așa:

Vin, ajută-mă Iisuse Grija mea s-o părăsesc, Fără grijă de avere, Lângă Tine să trăiesc.

Fratele Miron era de curând pocăit și primise ordin de concentrare. A doua zi trebuia să se prezinte la regiment, ca să fie trimis pe front. El auzise de prigoana pornită împotriva credincioșilor din localitățile din împrejurimi. Auzise că la credincioșii din Ibănești li s-au întocmit dosare penale de trimitere în judecată. Atunci și-a dat seama că aceștia sunt frații pe care îi duceau la închisoare. Iată cum povestea el. „Cum stăteam și priveam, îmi plângea inima în mine. Parcă aș fi intrat și eu în rândurile lor. În mine era ceva ce îmi răscolea gândirea, inima și ființa. Ei merg la închisoare pentru credința în Domnul Iisus și suferă pentru El, iar eu plec în concentrare, de unde sigur voi fi trimis pe front și Domnul știe dacă mă mai întorc. Ei vor avea răsplata vieții veșnice, dar eu ce răsplată voi avea? Mi-au dat lacrimile când i-am văzut cât de hotărâți merg. Eu plângeam, iar ei cântau și îmi făceau semne cu mâna”. Fratele Miron mi-a cântat cântarea de mai sus și mi-a spus că n-o va uita până la mormânt. Era sigur că o va auzi și în cer. Toate aceste lucruri le-am auzit povestite din gura lui, când l-am vizitat în 30 ianuarie 2001.

Ajunși în Cernăuți, au fost cazați în dormitoarele închisorii, iar dosarele lor au fost depuse drept cazuri de urgență, așa că a doua zi au și fost conduși în sala de judecată a Tribunalului Militar și audiați. Li s-au adus învinuirile din dosarul întocmit de postul de jandarmi, conform acuzațiilor făcute de preoții Botez și Petraru. Domnul Iisus

urca dealul Golgotei cu crucea în spate și femeile plângeau în urma Lui. El s-a întors spre ele și le-a zis: „Nu mă plângeți pe mine, căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat? (Luca 23 v.31)

Aduși în fața instanței au fost întrebați.

— De ce ați părăsit biserica în care v-ați născut voi și părinții voștri? Frații au răspuns:

— Noi abia am intrat în adevărata Biserică, pe care Domnul Iisus a câștigat-o cu însuși sângele Său. Noi ne-am apropiat de Biserica celor întâi născuți. Fapte 20: 28, Evr. 12: 23 și Efes.5: 23, spun că El este capul Bisericii.

— Deci nu recunoașteți biserica?

— Noi recunoaștem Biserica vie. Iar clădirea pe care oamenii o numesc biserică, este un locaș de închinare, o casă de rugăciune.

— Bine, atunci de ce nu mergeți să vă închinați și voi acolo?

— Pentru că acolo trebuie să pupăm niște icoane, la care trebuie să ne și închinăm, iar noi cunoaștem din Biblie că numai lui Dumnezeu avem voie să ne închinăm. Noi nu ne închinăm la niște chipuri care seamănă cu noi oamenii, chiar dacă sunt considerați și proclamați sfinți, fiindcă Dumnezeu ne spune să nu avem alți dumnezei afară de El. (Mar. 4: 10) În vechime, poporul lui Dumnezeu a cerut lui Moise să le facă un dumnezeu la care să se închine. Dumnezeu s-a supărat pe ei și i-a pedepsit. Prima poruncă din Decalog ne oprește să ne închinăm la chipuri care se aseamănă cu ceva din cer sau de pe pământ... să nu te închini înaintea lor. (Deut. 5 v.6 – 9)

— De ce nu faceți semnul crucii și nici nu vă închinați la ea?

— Domnul Iisus a suferit crucea, cum spune în Evr. 12 v.2. El spune ucenicilor Săi cât și celor ce-L ascultau ca fiecare să-și ia crucea, nu lemnul pe care a fost pironit și a murit Domnul Iisus, ci crucea suferinței. (Mat. 10 v.38). Noi nu ne putem lăuda cu semnul crucii, ci cu suferința crucii Domnului Iisus, deoarece aceasta a fost suferința Lui îndurată pentru noi netrebnicii și păcătoșii. Prin credința în El suntem spălați de păcatele noastre, suntem iertați și avem mântuirea în dar și viața veșnică pregătită în raiul lui Dumnezeu. Acest loc este pregătit, nu numai pentru noi, ci și pentru toți cei care-L primesc în inima lor, ca

Domn și Mântuitor.

— Ajunge! De ce vă botezați din nou?

— Fiindcă Domnul Iisus a spus că cine va crede și se va boteza, va fi mântuit, iar dacă nu va crede, va fi osândit. Noi ne-am dat seama, că nu ne amintim nimic, din ziua când am fost botezați ca copii. Nu puteam nici vorbi, nici nu înțelegeam ce ne întreba. Ne dăm seama că știam doar să plângem. Așa cum nici astăzi nu înțeleg mulți, cum poate nu înțelegeți nici dumneavoastră, nici oamenii de rând și credem că nici cei ce ne-au trimis în această instanță, onorat Tribunal!”

Toți au fost fermi și clari în răspunsurile lor. În urma audierii fiecărui frate și soră, s-a declarat ședința încheiată, iar completul de judecată s-a retras pentru deliberare. După revenirea lui, s-a citit pronunțarea sentinței Tribunalului Militar. Primul, Lavric Costache a primit 25 de ani de închisoare și confiscarea averii, considerat ca cel care a înființat această nouă credință și totodată acuzat că el a lucrat la convertirea celorlalți consăteni. Ceilalți frați au primit câte 10 ani, iar surorile câte 5 ani de închisoare.

După citirea sentinței, judecătorul s-a gândit să-i supună unui test, să vadă dacă nu cumva i-au speriat anii de condamnare. Le-a spus că le mai dă o singură șansă: pot merge la biserică să facă semnul crucii și mai departe nu mai contează ce vor crede. Dacă vor măcar acum în ultimele momente să accepte, vor fi liberi. Spre surprinderea credincioșilor au ridicat mâinile frații N. Păvăleanu, M. Țârliman și P. Amarande. Atunci judecătorul i-a făcut de rușine, spunându-le: „Voi nu sunteți hotărâți, nici nu sunteți sinceri cu voi înșivă. Voi nu meritați să fiți împreună cu aceștia, care au rămas sinceri în hotărârea lor. Pe voi vă trimit în închisoarea din Ploiești”. Astfel, acești frați au învățat o lecție și s-au căit de ce au făcut. Au mărturisit și au cerut iertare lui Dumnezeu, pentru nestatornicia lor, plângând amarul produs fraților și lui Dumnezeu.

„Lui ajuns la închisoarea din Ploiești li s-au cercetat dosarele și, în urma unui numi amănunțit, s-a constatat că nu sunt periculoși. Au fost trimiși pe islazul îi i-l rodești, ca acolo să pască vacile închisorii. Frații noștri au ajuns bine, fiindcă îi. u a privit la căința lor și nu le-a făcut după meritele lor și le-a arătat că-i iubește ugrijește de ei. Slăvit

să fie Domnul că au găsit frați în satul Popești, cca. 6 km de iimili își ispășeau ei pedeapsa. Mergeau cu rândul la adunare, iar frații le-au purtat de grijă.

Îi ou am fost la Popești în 1947, frații de acolo mi-au confirmat cele arătate mai sus.

I i în noștri i-au învățat pe cei din Popești multe cântări, printre care și următoarea cântare, i primă strofă zice așa:

Când Iisus de prin Iudeea, S-a întors în Galileea, Domnul înspre țara Sa, Prin Samaria trecea.

Ista este o cântare cam lungă, după Ioan cap.4.

SĂ ne întorcem la închisoarea din Cernăuți și la frații rămași aici. Comandantul iik însoirii a căutat printre cei închiși: dulgheri sau tâmplari. Au răspuns frații Costache i. ivi ic, Ion Lavric și Haralambie Beșleagă. Ei au fost duși la Poiana Țapului, unde au fasonat și au pregătit lemnul necesar la construirea unei vile pentru comandantul închisorii.

Cei rămași la Cernăuți erau împărțiți pe echipe și trimiși zilnic la toți demnitarii oralului, ca să le taie lemne și să le facă alte servicii de care aveau nevoie în gospodăriile lor. Aveau încredere în ei. La închisoare li se dădea adresa demnitarului, la care urma să lucreze în ziua respectivă. Mergeau singuri până acolo, munceau conștiincios și întotdeauna beneficiarii trimiteau mulțumiri și felicitări pentru munca lor. Aveau un comportament demn de un creștin. Dar ce era mai frumos, era că atunci când venea gardianul dimineața să deschidă zăvoarele de la ușile temniței, îl auzeau cântând cântarea învățată de la ei:

Dimineața, dimineața, Iarăși a sosit la noi, Când cu toți în iubire.

Să slujim iar Domnului. (517, Cânt. Sionului)

Atunci se deschideau porțile și de fiecare dată erau întâmpinați cu această cântare de către gardian. Plecau la lucru plini de bucuria că și gardienii pot să cante cântările Domnului. Acum îmi vine în minte o cântare compusă de fratele Vasilică V. Moisescu, după Ps. 137: *Cei ce ne asupresc cereau să le cântăm, Trecutul strămoșesc, c-astfel să-i desfătăm. Cum vreți voi în suspin un cânt al Domnului? Pe un pământ străin, lipsiți de Templul Lui? Ah, dacă te-aș uita Ierusalime-nvins, Să-ți*

uite dreapta sa, lucrarea ce-a deprins, și limba-mi mută-mi stea, de nu te-oi aminti, De nu te-oi înălța, mai sus de orice-aș simți. E tare frumos să te simți transferat, din cele pământești în cele cerești, conform Efes.2 v.6.

Aici la Cernăuți, surorile au fost repartizate în atelierul închisorii. Ele torceau și țeseau preșuri și confecționau diferite obiecte necesare deținuților, dar nu numai. Tot timpul cântau și slăveau pe Mântuitorul lor aducându-și aminte de Pavel și Sila care cântau, dar erau cu picioarele în butuci și mâinile legate. Aici, la Cernăuți, harul era mai mare. El nu ne dă nimic peste puterile noastre. Dumnezeu nostru este Dumnezeu minunilor. „Intrați cu cântări în curțile Lui, intrați cu laude...” (Ps.100 v.4)

Acum mă întorc la cei rămași acasă. Fratele Neculai Amarande (Ochiană) nu se prezentase la postul de jandarmi, deoarece vorbise cu preotul Petraru și-i promisese că el merge la biserică, face semnul crucii și respectă regulile bisericești. Auzind așa, preotul i-a retras dosarul întocmit de jandarmi. Așa că el a mers la biserică de câteva ori, dar oamenii erau cu ochii pe el, pârându-l mereu că nu-și prea face semnul crucii, nu merge să pupe icoanele și chiar a cam rărit-o cu mersul la biserică. Astfel, iacă vine preotul într-o zi la el acasă. Locuiau aproape unul de altul. Preotul l-a luat la rost în legătură cu prezența lui la biserică. Amarande a găsit imediat răspuns: „Păi să vezi, ce, toți oamenii vin duminică de duminică la biserică? Sunt unii care nu vin cu anii, și pe mine gata m-ai văzut”. „Da, dar uite ce mai zic oamenii, că nu-ți prea faci cruce și că nu săruți icoanele?” Atunci l-a luat pe preot la gură: „Eu mă uit la dumneata. De ce nu pupi, să te dai cum fac oamenii, de la icoană la icoană? Eu mă uit la dumneata și ce faci dumneata fac și eu. Apoi cu crucea, e greu s-o faci. Numai Costache Lavric o putea face, că el era lemnar și avea scule”. S-a înfuriat Petraru, amenințându-l că-l trimite imediat după Lavric. Văzându-l că vrea să plece nervos, Amarande (Ocheană) s-a dat cu binișorul pe lângă preot, oferindu-se să-i aducă a doua zi un car de lemne. El era omul pădurii. Preotul a fost foarte încântat când a văzut a doua zi în ogradă un car bun cu lemne de fag. A închis imediat ochii, uitând de cruci, icoane sau prezența la biserică.

Acum fratele Ochiană se întreba cum îi putea ajuta pe cei din închisoare. Zicea că nu degeaba l-a lăsat Dumnezeu acasă. Trebuia să găsească o cale să-i ajute. Astfel, a anunțat nevestele fraților plecați că el vrea să meargă la ei și să le ducă alimente, haine, încălțăminte și tot ce au nevoie. Dar să nu știe satul. Zis și făcut. Sora Ileana Lavric a tăiat un vițel și l-a făcut pastrama la cuptor. Fiecare a adus ce a putut: plăpumi, haine de schimb, pâine, găini fripte, slănină. Și iacă într-o zi pe înserate vine fratele cu căruța și încarcă tot ce era pregătit. Pornește la drum bucuros că de data asta poate să aducă și el o jertfă de mulțumire, ștergând astfel în fața fraților și în fața cerului pata făcută. Dar Dumnezeu are nevoie de pârgă la jertfă. După ce s-a înnoptat, a plecat cu căruța încărcată spre închisoarea din Cernăuți. Dar ce să vezi? În pădurea din valea lui Dreavăn îl așteptau jandarmii. L-au oprit și l-au întrebat încotro merge. Spunea cineva că „Dracu’ nu se culcă nici noaptea, și nici nu doarme”. Probabil cineva a prins că se pregătește un transport pentru credincioșii închiși la Cernăuți și l-a pârât jandarmilor.

Amarande le-a spus că poate garanta că are doar lucruri care-l privesc pe el, doar el nu umblă cu lucruri de furat. Jandarmii nu s-au lăsat convinși de faptul că omul merge în Herța și i-au percheziționat căruța. Au dat de multă carne (pastrama, friptură de pasăre), plăpumi, haine, încălțăminte. Atunci l-au întors înapoi, ducându-l la postul de jandarmi, unde i-au descărcat și i-au confiscat toată încărcătura. Așa că planul de a le duce fraților noștri ceva de sărbători a eșuat. Cum s-a descurcat Amarande mai departe, numai el a știut.

Am mai spus că fratele Petrea Batâr era un om cu un caracter deosebit. Un om blând, prietenos și pașnic, care era tăbăcar și cojocar de meserie. În felul acesta era cunoscut de majoritatea consătenilor. Am arătat și mai înainte că în conjunctura aceasta se împrietenise și cu preotul Botez. Uneori mai discutau și din Biblie și preotul nu se ferea să accepte adevărul. Astfel, când Botez s-a răzbunat pe credincioși, trimițându-i la închisoare, Batâr nu s-a prezentat pentru că nu a fost dat pe listă. În felul acesta, fratele a rămas de turmă, având misiunea de a-i încuraja pe cei de acasă. Suferințele din vremea de acum, nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare. (Rom. 8 v.18)

Frații și surorile din închisoare nu încetau să se roage pentru familiile lor rămase acasă, pentru copiii lor, consătenii lor, pentru cei ce i-au trimis în temniță și pentru țara întreagă, ca Dumnezeu să se îndure de ei, să le lumineze mintea și inima ca să-și dea seama de starea lor păcătoasă și împotrivoitoare față de Creatorul cel plin de dragoste.

Sunt multe lucruri și fapte care ar putea fi povestite, dar cei care le-ar putea spune cel mai bine, sunt plecați și stau în așteptarea noastră. Poate că odată le vom cunoaște deplin, sau îi vom vedea într-o strălucire deosebită și încoronată. (1 Cor. 15 v.40 – 43, Mat. 13 v.43)

Răsare soarele izbăvirii

Aceștia au fost creștinii la începuturile credinței. Plini de nădejdea mântuirii, au suferit ura și disprețul din partea lumii și a preoților, care nu căutau mântuirea omului care trăia în păcat, ci erau interesați să nu-și piardă pâinea, așa cum a spus-o preotul Botez într-o discuție cu Biblia pe masă, „Eu de aici mă hrănesc”. Dar fie laudat și binecuvântat Dumnezeul dragostei, fiindcă El pregătește izbăvirea pentru răscumpărării Lui. Ca și Petru, ei au fost scăpați tot la miezul nopții.

La sfârșitul lunii martie 1944, într-o noapte pe la ora 12, cei închiși au auzit un zgomot mare. Au înțeles că se deschideau zăvoarele închisorii. Gardienii, care altă dată îi scoteau la lucru cu aceeași cântare, acum le-au anunțat eliberarea. Erau speriați, fiindcă rușii intrau în țară și erau deja la Prut. Au fost îndemnați să-și ia repede bagajele și să plece acasă, fiecare pe unde vor ști mai bine. Erau liberi.

De fapt, comandantul închisorii cunoștea mersul războiului. Știa că nemții și românii se retrăgeau din fața rușilor, care înaintau ocupând Bucovina, iar mai târziu întreaga țară. A chemat gardienii și le-a dat dispoziție să dea drumul pocăiților condamnați și celor cu abateri minore. El s-a îmbarcat într-o mașină și a plecat în țară unde se credea în siguranță. Astfel frații noștri au ieșit în grabă, știind că au de parcurs pe jos 40 km. Timpul era primăvărat, cu zăpada moale. Încălțăminte lor era slabă, unii au legat-o cu cârpe ca să poată ajunge acasă. Cu ajutorul lui Dumnezeu au ajuns acasă, unde s-au bucurat cu familiile lor și cu cei dragi lor. Acuma nu mai avea nimeni grija

pocăiților. Toată lumea era îngrijorată că vin rușii. Aceștia erau considerați cei mai răi oameni din răsărit. Creștinii știau că ei au un Tată care i-a scăpat din multe necazuri și va avea grijă și în continuare de copiii Lui.

Dar unii dintre ei au trebuit să se trateze de degerături. Sora Maria Popoiu a suferit degerături serioase la picioare. Ea nu s-a dus acasă, ci a rămas la cumnata ei, la sora Lavric unde a fost împachetată cu varză verde, timp de câteva zile până s-a făcut bine. Soțul ei, despre care am vorbit mai înainte, a venit să o ia acasă. Surorii Maria i-a fost frică să meargă, gândindu-se că va primi bătaie fiindcă a lipsit atât de acasă și acum se întorsese și bolnavă. Dar el a asigurat-o că nu se va întâmpla nimic, că se va trata acasă și că el o va ajuta să se facă bine. Era bucuros că s-a întors mai repede de cum se aștepta. Cât de minunat lucrează Dumnezeu. Leul de altă dată a început să se îmblânzească. Sora a acceptat să meargă acasă, unde o aștepta munca. Ca în orice gospodărie mare, lucrurile au rămas așa cum le-a lăsat ea în toamnă. Dar Dumnezeu a învrednicit-o încetul cu încetul să le rezolve pe toate și gospodăria și-a reluat mersul normal.

Spuneam că sosirea pocăiților în sat a trezit mai puține comentarii decât vestea că vin rușii și sunt chiar aproape. Oamenii știau că rușii sunt foarte urâcioși și sunt de mai multe neamuri: cazaci, doriți, armeni, găgăuzi, tătari. Cum au intrat în țară, rușii au început să colecteze oi, boi, vaci, cai, porci, păsări, lână, alimente, pe care le considerau plată pentru daunele provocate de războiul dus împotriva lor. Tinerii și oamenii rămași acasă, erau luați să mâne turmele de animale colectate spre Rusia. Toți cei care au fost prinși și luați să conducă turmele de vite și de oi, s-au întors acasă numai după ce s-a încheiat războiul ajuns la Berlin. Dar și atunci veneau înapoi acasă în serii, după cum le dădeau drumul. De fapt unii au murit de foame, de oboseală, sau de răceală, fiindcă cu hainele cu care erau îmbrăcați când te-au prins mergeai peste dealuri și peste văi, ocolind satele. Iar soldații ruși care-i escortau erau călări pe cai și ei pe jos. Dacă ar vorbi Prutul câte animale, vite și oi au trecut pe podurile fixe și mobile, câte trenuri cu vagoane de porci și cereale, ne-am minuna de unde au putut scoate așa cantități mari și inestimabile. Unii din cei luați ca prizonieri,

s-au întors numai după cinci și chiar șapte ani.

Eu am umblat toată vara anului 1944 îmbrăcat cu fustă și batic pe cap, când mergeam la sapă în grădină, sau când duceam vitele în vale la păscut, fiindcă rușii, cum umblau călări și zăreau un bărbat, nu conta că trec prin grâu, porumb, peste deal ori vale, veneau de-l luau, fiindcă bărbații erau puțini. Când a sunat mobilizarea, nu au mai rămas bărbați în sat decât cei șchiopi și ciungi. Până și profesorii au fost mobilizați, iar în școli au rămas numai învățătoare și profesoare până s-a încheiat războiul. Oamenii nu aveau decât să recunoască mâna lui Dumnezeu și degetul Lui care apăsă asupra lor. Grația lui Dumnezeu s-a arătat pentru cei credincioși: cei 25 ani, 10 ani sau 5 ani de închisoare au fost doar 5 luni pentru cei rămași la Cernăuți. Pentru cei care au fost duși la Ploiești, la Bușteni și la Poiana Țapului a durat până la încheierea Pactului de armistițiu între Regele Mihai I și trimisul lui Stalin, când armata română s-a alăturat armatei rusești în 23 august 1944. Atunci au fost puși în libertate și frații noștri care erau în închisorile din țară.

După această dată, când s-au văzut liberi, au pornit pe jos de la Poiana Țapului, prin Ploiești, Buzău, Focșani, Bacău, Pașcani, până la Dorohoi și Ibănești. După o călătorie de peste 2 săptămâni, au ajuns acasă plini de păduchi, murdari și obosiți. Mergeau mai mult noaptea, ca să nu-i ia rușii prizonieri. Aceștia aveau nevoie de oameni, care să mâne turmele de vite sau de oi spre Rusia. Alții erau prinși și trimiși în lagărele din Rusia, la minele de cărbuni din Donbas și Caucaz. Mulți români nu s-au mai întors acasă niciodată de acolo. Despre fratele tatălui meu, Ilie Beldianu, care a fost în prizonierat, nu a știut nimeni nimic și toți l-au crezut mort, fiindcă nu a putut scrie nicio scrisoare din Siberia îndepărtată unde a fost dus. După șapte ani, când s-a îmbolnăvit de plămâni, i-au dat drumul să vină în țara lui. A călătorit cu trenul mai bine de o săptămână. A ajuns în Dorohoi, de unde așa bolnav cum era, a luat-o pe jos 12 km până a ajuns acasă. Oamenii care fuseseră la oraș în ziua aceea și se întorceau acasă, l-au ajuns pe șosea și i-au dat binețe. Au vorbit cu el și se mirau, cum un om crezut mort, vine acasă. Aceștia l-au lăsat în urmă și ajungând în sat, au adus vestea că vine Ilie Beldianu, dar vine încet că e bolnav. Soția lui a luat-o la fugă

Înaintea lui să-l întâmpine, așa că la cca. 3 km s-au întâlnit și au făcut un mic popas. După ce și-au revenit s-au luat de braț și cu ajutorul Domnului au ajuns acasă unde-l așteptau copii, rudele și mulți consăteni, cât și femeile a căror soți nu s-au întors. Sperau că vor primi o veste bună, dar speranțele li s-au spulberat, când a început să povestească viața trăită și cum zilnic mureau, de foame, muncă și de frig. Ți se strângea pielea pe față, când auzai că în situația aceasta au murit mii de români.

Soția mea povestește că atunci când tatăl ei a ajuns acasă, au strigat toți de bucurie! „Vine tata! Dar el a făcut semn cu mâna, să tacă și să cheme pe mama, să-i aducă lenjerie de schimb și ciubărul cu apă, ca să se spele mai departe de casă, în ocolul oilor. După ce și-a lăsat hainele și tot ce a avut pe el acolo, a venit în casă, iar noi în jurul lui ascultam cu mare atenție, cum a călătorit și prin ce peripeții a trecut până a ajuns acasă”.

Dragii mei, v-aș întreba dacă vă dați seama ce înseamnă să fie pace în țară și pe pământ, și ce-i mai important, să ai pace în inimă și cu Dumnezeu? Mulțumim noi pentru timpul de har, în care suntem și trăim? Să ne rugăm pentru pace în cetatea în care trăim! Să ne rugăm pentru pacea Ierusalimului! „Pacea să fie între zidurile tale”. (Ps. 122 v.6 – 7)

Astfel tata ajuns în mijlocul familiei. Au început din nou întâlnirile cu frații, s-a reluat părtaşia frățească cu o dragoste mai fierbinte. Încercați prin focul suferinței, mulțumeau lui Dumnezeu că i-a învrednicit să aibă și ei parte de încercarea credinței lor, chiar dacă aceasta a fost de scurtă durată, fiindcă Domnul Iisus le-a trimis izbăvirea, atunci când ei nu se așteptau. Ce minunat e Dumnezeu! Sacrifică orice pentru copiii Lui!

Acum ei, erau bucuroși că au putut să lase o mărturie frumoasă în urma lor, în comuna lor, cât și în fața celor cu care au venit în contact. Soția mea își amintește cum mama i-a povestit tatii, că după plecarea lui, casa de rugăciune a fost sigilată. Când au venit, rușii au rupt sigiliile și au făcut depozit de lână și de cereale în sală. Dar până în toamnă materialele și cerealele au fost transportate către Rusia, iar casa a rămas goală. Redau aici câteva gânduri exprimate în poezie.

Aduceți-vă aminte (Evrei 13 v.7)

Când a răsărit lumina, Mântuirii-n al meu sat, A fost mare tulburare, Oamenii s-au revoltat.

Rudele de neam, de sânge, îi urau pe toți acei care condamnau păcatul și nu mai mințeau ca ei.

I-au trimis în judecată; condamnați la închisoare, N-au cedat în fața celor Ce-i urau cu-nversunare.

Zece ani de condamnare Nu-i nimica pe pământ. Pentru veșnicia slavei, Ei mergeau cu drag cântând.

Domnul le-a văzut credința. După cinci luni de-nchisoare, Le-a trimis și izbăvirea. O, ce veste salvatoare!

Într-o noapte gardianul Le-a strigat la fiecare: Ușile vă sunt deschise, Către casă fiecare!

Așa îngrijește Domnul De copilul credincios. Dacă ai credință mare, Ea îți este de folos.

Să știți: veșnică-i cununa Pentru cei ce-au suferit. Va fi mare sărbătoarea Colo-n cerul Lui slăvit.

Fraților, credința noastră S-o-ntărim în El mereu. Ne vom întâlni odată, Noi și ei, în cerul Său.

Amin

P. Beldianu Din nou în ogorul Domnului

Slavă Domnului că din nou adunările de rugăciune și vestirea Evangheliei se țineau regulat, așa că sufletele doritoare de a asculta cuvintele lui Dumnezeu în aceste timpuri de încercare, au început să vină la adunarea Bisericii. În anul 1945, s-au hotărât pentru a-L urma pe Domnul Iisus familia Ioan și Anița Zăițuc și familia Mihai și Catinca Loghin și copiii lor.

În anul 1944, în luna septembrie, tatăl meu, Gheorghe Beldianu, s-a întors și el din concentrare, în care a fost luat în timpul războiului. După încheierea armistițiului de pace între Regele Mihai I și Stalin, a venit pe jos de la Mizil, de lângă Ploiești. Drumul i-a luat două săptămâni. A fost prins de două ori și aruncat în lagăr închis cu sârmă ghimpată, dar de fiecare dată a evadat, alergând pe câmpuri să nu fie prins. S-a rugat lui Dumnezeu să-l ajute să ajungă la casa și copiii lui, promițând că dacă-l va scăpa, va sluji Domnului. El cunoștea deja

Cuvântul Vieții, deoarece mergea la gruparea Oastea Domnului. În timpul războiului a cercetat Sfânta Evanghelie și se hotărâse să-L slujească pe Dumnezeu cu adevărat. Domnul l-a ajutat și a ajuns acasă în aceeași situație ca și tatăl soției mele. Mizerabil, obosit, cu bășici în tălpi, dar bucuros că Domnul i-a ascultat rugăciunea și a ajuns la cei dragi. A povestit cum a scăpat de prizonierat, ca să nu ajungă în Rusia. A fugit din lagăre, pe sub sârmele ghimpate, a mers numai noaptea prin apropierea liniilor ferate, ca să nu se rătăcească. Ziua se odihnea în boscheți sau în păduri, iar cum se însera, pornea iarăși la drum. Mai intra pe la câte o casă de la marginea satului, pe lângă care trecea și cerșea o bucată de pâine, de mămăligă sau vreo turtă. Acum nu știa cum să-l mulțumească lui Dumnezeu, pentru că i-a purtat de grijă. De fapt, el era în Oastea Domnului din 1931. Iubea mult cântările și când se trezea, fie că era zi sau noapte, cânta, când ca preotul, când ca dascălul (cantorul), când cântările Oștii. Dar de data aceasta i-a spus mamei în auzul nostru, că el s-a pocăit cu adevărat. Dorea să trăiască Evanghelia și să facă parte și el de acum din biserica care se adună la Lavric, fiindcă așa a promis el lui Dumnezeu. Mama i-a zis: „Eu nu te-am oprit nici când ai mers la ostași și nu te opresc nici aici. Știi când mergeai la Vasile Foca, la Ibănescu, la Samson de la Dumbrăvița, și-l luai și pe fii-tu și câteodată veneați la ziuă? Dacă zici că asta-i calea mai bună, mergi că poate voi merge și eu mai târziu”. Așa că tata a pornit hotărât pe calea credinței și nu lipsea nicicum de la părtășia fraților.

Era înaintea sărbătorilor de iarnă și preotul umbla din casă în casă vestind nașterea Domnului. Mama, cum îl zărește că vine, l-a trimis pe tata înaintea lui, să se descurce cum știe. Tata a luat Biblia, a deschis-o la 1 Tim. 1 v.15 fiind pregătit să se confrunte cu preotul. A așezat-o pe masa din camera de curat, unde se primea preotul. De fapt pe masă trebuiau așezați colaci, cânepă, slănină, bani, etc. După ce binecuvânta toate lucrurile, își lua din toate câte ceva și banii, urând sănătate și sărbători fericite. Apoi pleca mai departe la alte case. Dar de data aceasta, la noi pe masă nu era altceva decât Biblia deschisă.

Și cum intră cântând „Nașterea Ta Hristoase...”, vede masa goală și Biblia deschisă. Se oprește din cântare și-l întreabă: „Ce-i Gheorghe, ai rătăcit și tu drumul?” Tata a dat să-i arate ce scrie în Exod 20 v.4.

Dar preotul nu l-a lăsat pe tata să vorbească. „Sictir, sictir!” Asta era vorba lui. „Ce, acum a știi și tu carte?” Și cu vorbele acestea, stânga-mprejur și a plecat. De atunci n-a mai intrat cu „Vestirea nașterii” sau „Bobotează” pe la noi. Mama, curioasă, l-a întreabăt pe tata cum s-a descurcat cu popa. Și tata-i spune: „Bine! Când am dat să-i citesc ce spune Biblia, nu m-a suferit, ci m-a sictirit că m-am rătăcit. A plecat cam supărat că a mai pierdut o oaie”. Mama a mai amânat până în 1955, când prin harul lui Dumnezeu, s-a întors și ea primind iertarea păcatelor în sângele Domnului nostru Iisus Hristos. Slăvit să fie Domnul!

Foametea din Moldova în 1947

În anul 1946, Dumnezeu a îngăduit un an secetos, așa că în jumătatea de nord a Moldovei, recolta a fost compromisă total. Aceasta s-a simțit chiar din toamna anului 1946. Începând cu anul 1947, rezervele s-au terminat și foametea s-a făcut simțită în Moldova. Așa că oamenii au pornit în țară, în sud și în vest, pentru a procura alimentele necesare familiilor lor. Conducerea de atunci a statului a înființat un tren special, care circula din nordul Moldovei-București-Craiova-Timișoara și retur. Era numit „Trenul Foamea”, călătoriile fiind gratuite. Oricine putea călători în țară să aducă alimente pentru cei de acasă. Atât de mulți oameni circulau, încât puteai vedea oameni și saci cu cereale pe tampoane și chiar pe vagoane. Această aglomerație de pe tren a provocat multe accidente, unele soldate chiar cu moartea.

Dar măsura nu era avantajoasă pentru toți. Erau bătrâni și bolnavi care nu se puteau deplasa și riscau să moară de foame. Statul a adus făină de ovăz pentru ei. Acești oameni sărmani fierbeau lobodă sau urzici în care puneau câte o mână de făină de ovăz și așa își duceau zilele.

Pentru credincioșii din adunările creștinilor după Evanghelie, Dumnezeu a făcut o ofertă specială. S-a primit o circulară de la fratele Panaitescu potrivit căreia, frații care doreau să meargă prin țară pentru a se aproviziona cu alimente, puteau beneficia de ajutorul adunărilor creștine, dar trebuiau să aibă o adeverință cu ștampila adunării locale. Așa că frații primeau ajutoare, fără a merge din poartă

în poartă. Se prezentau la cineva din comitetul de frați și în felul acesta se rezolvau problemele. Așa poartă Dumnezeu de grijă celor care-L slujesc și-L iubesc.

Vreau să arăt o favoare mare, apreciată chiar și de cei de afară, făcută de frații noștri din țară pentru frații din Moldova. La îndemnul fratelui Panaitescu fiecare familie creștină din sudul țării s-a înscris pe o listă, specificând câți copii poate găzdui și hrăni pe perioada foametei. S-au înscris familii din bisericile din Ploiești, Popești, București, Craiova, Alexandria, Găuriciu, Puținței, Atârnați, Știorbăneasa, (localități din Teleorman) etc. Consultând tabelele primite din biserici și văzând voința și dragostea cu care frații au răspuns apelului făcut, fratele Panaitescu s-a bucurat. A plecat în Moldova, în adunările din județele Suceava, Botoșani și Dorohoi, convocând frați cu răspundere și care cunoșteau situația familiilor din adunările lor locale. I-a rugat ca în cel mult trei zile, să prezinte tabele cu copiii fraților din familiile creștine, cu vârsta între 8 și 15 ani, ca să fie duși la familiile fraților noștri credincioși din sudul și sud-vestul țării. Acolo urmau să fie găzduiți și hrăniți în cursul aceluși an, până ce, prin îndurarea și binecuvântarea lui Dumnezeu, pământul va da recolta necesară întreținerii familiilor fraților încercați.

Se spune în Cuvântul lui Dumnezeu că pe timpul apostolilor a mai fost o foamete care a fost anunțată (Fapte 11 v.-27 – 29) și frații de atunci au sărit în ajutor cu ce au putut. Astfel Numele Domnului a fost înălțat și binecuvântat. Prin încercările care le îngăduie să treacă peste noi, El nu face altceva decât să ne încerce credința și să-și arate slava.

Timpul pus la dispoziție a trecut, iar frații s-au prezentat cu listele cerute la locul ales ca adunare de centru din fiecare județ. Pentru adunările din zona Dorohoi, au fost delegați trei frați care să-l ajute pe fratele Panaitescu în organizarea, primirea și însoțirea acestor copii până la destinație. Aceștia erau frații Fodor I., Culiceanu C. și Moisa V. Ei înscrisau datele personale ale fiecărui copil. S-a hotărât ca din toate familiile care s-au decis să-și dea copiii pe această perioadă, unul din părinți să se prezinte cu ei la data respectivă, în clădirea Liceului de pe str. Gării din Dorohoi. Pe 2 ianuarie 1947, toți părinții s-au prezentat cu copiii lor. Fratele Panaitescu a ținut un

discurs de instruire și pregătire, explicându-le copiilor, că până atunci fiecare a trăit conform obiceiului și educației primite în familia lui. Le-a spus că în familiile în care vor ajunge, vor întâlni multe lucruri diferite, în ce privește vorbirea, comportamentul și chiar mâncarea. În cuvântarea ținută, le-a explicat diferențele de viață și trai, dar în primul rând faptul că trebuie să fie ascultători, să nu-i facă de rușine pe părinții lor și adunarea de unde provin. Cei care cred că nu se vor putea acomoda, sau își cunosc copiii că nu vor rezista, să se retragă. După aceasta s-au servit ceaiuri cu gustări: ouă, brânză topită și ceva dulciuri. Apoi s-a dispus încolonarea și plecarea la gară. Au fost și câteva abateri minore din partea unor copii, dar în rest totul a fost spre slava și lauda Domnului.

Acolo am fost îmbarcați toți într-un vagon rezervat, pe care scria pe o parte și pe alta „Copiii credincioșilor Cultului Creștin după Evanghelie din județele Dorohoi și Botoșani”. După îmbarcare, vagonul a fost atașat la trenul cu destinația Leorda, unde așteptau copiii credincioșilor din județul Botoșani, care au fost urcați și ei în acest vagon. Vagonul a fost desprins imediat de trenul respectiv și a fost atașat la un alt tren cu destinația Verești. Ajunși aici, au decuplat vagonul și l-au băgat pe altă linie. Au venit și frații din Verești, în frunte cu fratele Ghiță Neamțu, care era pe vremea aceea evanghelistul Moldovei și tovarășul de lucru al fratelui Panaitescu. Au adus câteva canistre cu ceai fierbinte și sandvișuri, cu care am fost serviți noi, copiii din vagonul respectiv. La câțva timp a sosit un tren de la Suceava pentru București. Ultimul vagon, în care erau copiii credincioșilor din județul Suceava, avea aceeași inscripție ca și vagonul în care eram noi. Imediat a fost atașat și vagonul nostru, după care trenul a plecat spre București. Erau aproape 400 de copii în această situație.

După o lungă călătorie, am ajuns în gara Ploiești, unde ni s-a spus că următorii copii trebuie să coboare: Beldianu Petru, Batâr Duduța și Lavric Saveta. Când am coborât, am fost așteptați de doi dintre copiii fratelui Panaitescu, care ne-au dus la ei acasă. După puțin timp a sosit o sanie cu cai și doi frați, care m-au luat și m-au dus la fratele Costea Iancu din satul Popești. Acesta era un om înstărit, care-l rugase pe fratele Alexandru să-i aducă un fecior mai mare. El era

grădinar și avea nevoie de ajutor atunci când băga apa pe canale, ca să fie dirijată în platourile cu ceapă, roșii și varză. Când marfa trebuia dusă la vândut, încărcăm căruța și mergeam cu Ion, fiul lui, în orașul Ploiești și în satele de prin împrejurimi: Pucheni, Potigrafu, Câmpina, Breaza, Cornu, Brebu, etc. în Popești, m-am împrietenit cu mulți tineri credincioși. Mai legat am fost de Vasile a lui Badea Oancea, de Nicu Ivanciu, Stelian Năstase și alți tineri și tinere la care nu le mai rețin numele purtate atunci. În fiecare primă duminică din lună, era adunare mare în Ploiești la casa de rugăciune din strada Negru Vodă, unde tinerii și cei mai în vârstă din bisericile din jur, participau la aceste întâlniri frățești. Ne bucuram să ascultăm cuvântul Domnului vestit prin diferiți frați. Aici l-am auzit vorbind prima dată pe fratele Vasilică V. Moiescu. Apoi ne duceam în adunările din jur ca, Brazi, Bătești, Strejnicu, Predești, localități unde ne deplasam pe jos. Era o plăcere pentru noi ca tineri. Și la Popești ne vizitau tineri din aceste localități cât și din Brătășeanca, sau Ploieștiori. Din Ploiești eram vizitați și de frați lucrători ca, fratele David Teodorescu, Nicolae Tonoiu, Al. Panaitescu, Ioan Giurea, și alții la care nu le mai rețin numele. Dar Domnul cunoaște mai mult și mai bine lucrarea făcută de fiecare, deoarece cei mai mulți, sunt deja la El în Slavă și se odihnesc de ostenele lor, așteptând ziua măreață când noi toți îl vom întâmpina pe Mirele nostru în văzduh, la chemarea Lui pentru ospățul nunții Mielului. „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii”. (Apoc. 21 v.3) „Ce minune va fi când Domnul va veni”, așa cântăm. Vom locui împreună. Glorie Lui!

Aici am rămas până în noiembrie 1947, când m-am întors acasă la părinții și surorile mele care mă așteptau. Am fost rugat să rămân definitiv acolo, dar nu m-au putut convinge. Asta a fost voia Domnului și eu îi mulțumesc, pentru că numai El știe și conduce destinele noastre.

Lavric Saveta a rămas în Ploiești, în familia fratelui Panaitescu, care avea o familie numeroasă, iar soția lui se descurca greu cu treburile. Fiindcă el era atunci delegatul (cum se zicea atunci) Uniunii Cultului Creștin după Evanghelie, casa lor era mereu plină de frați din toată țara, care veneau cu probleme. După trei luni, ea a cerut să fie

dușă la Teleorman, unde era fratele ei, Mihai Lavric, fiindcă o apucase dorul de el. Fratele Panaitescu a înțeles-o și a dus-o la familia Neacșu Ilie din Știorbăneasa, în satul unde era fratele ei. Aici a mai stat două luni după care a venit mama lor și i-a luat acasă, pentru că se vedea speranță de recoltă binecuvântată. Înhamă și pleacă. 1 Regi 18.43 – 45. Slavă Lui!

Într-adevăr, vara anului 1947 a fost binecuvântată de Dumnezeu. El le-a ascultat rugăciunile celor care au strigat în necaz (Ps. 10 v. 17), a dat ploi la timpul potrivit și pașii Lui au vărsat belșug. Anul a fost atât de îmbelșugat (Ps. 65 v. 11), încât toamna nu s-a putut aduce tot porumbul de pe câmp. Iarna, oamenii aduceau cu săniile porumbul rămas pe câmp. Ce minunat e Dumnezeu! El îngăduie încercarea și tot El pregătește mijlocul să fim scoși din ea. Apostolul Petru zice că, dacă trebuie, suntem întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări. Slăvit să fie Domnul că prin aceasta au fost puși la încercare și frații din sudul țării că au trebuit să simtă cu cei din nord. Astfel s-au legat prietenii pe viață între credincioșii din nordul și sudul țării. În luna noiembrie m-am întors și eu acasă.

Ne întoarcem la lucrarea Domnului din Ibănești. După ce ne-am întors din țară, am strâns rândurile între tineri. Eram un grup destul de frumos. Acum au început să vină la biserică trei tinere din familiile Ilaș Vasile și Ilaș Gheorghe. Eram familii repatriate din fosta comună Proboțești, ce aparținuse de județul Dorohoi, care fusese ocupată de ruși și alipită Ucrainei. Aceste tinere s-au hotărât să-L urmeze pe Domnul Iisus, mărturisindu-L și în apa botezului. Acestea erau Elena V. Ilaș, Vergina Ghe. Ilaș și Emilia Ghe. Ilaș. Ele au arătat în familiile lor o pildă de viață creștină, ceea ce a făcut ca în scurt timp părinții lor să vină la Casa Domnului, să asculte Cuvântul lui Dumnezeu și să-L accepte pe Domnul Iisus ca Mântuitor în viața lor.

Aceste familii locuiau cu chirie. Atunci frații s-au hotărât să pună toți umărul și să le facă un adăpost. Au făcut rost de o bucată de teren și au demarat lucrările de construcție. Au adus piatra, au făcut chirpicii, au adus lemnul pentru acoperiș și stuful cu care au acoperit casa. Așa că în anul când s-au apucat de construit, cu unitate și dragoste, au și

Într-un an. Casa avea două camere și o sală la mijloc. Amândouă familiile au locuit acolo împreună cu copiii lor, ba încă și un frate de al lor care era bolnav. Mai frumos, fratele Ion Lavric le-a dat și o bucată de pământ. Aceasta a fost o mărturie frumoasă pentru lumea care privea și vorbea de bine pe cei ce mergeau pe Calea Domnului.

În toamna anului 1948, majoritatea tinerilor din biserică au primit botezul nou-testamental. Cei ce au mărturisit pe Domnul Iisus în apa botezului au fost tinerii Lavric Mihai, Lavric Saveta, Amarande Neculai, Amarande Ileana, Beldianu Petru, Beldianu Mărita, Ilaș Elena, Ilaș Maria, Ilaș Emilia, Popoiu Vasile, Batâr Duduța, Ilaș Vasile, Ilaș Saveta, Ilaș Gheorghe și Ilaș Elena.

Tot în luna noiembrie a acestui an, am invitat pe Costea Ion de la Popești, ca să ne învețe să cântăm și noi în cor. Erau în biserică frați și surori care aveau voci bune. Dintre cei căsătoriți îmi amintesc de sora Maria Cojocar, fratele Mitruță Țârliman și sora Aglaia Crăciun. Astfel am început să ne organizăm și să începem repetițiile. Am ales cântări mai ușor de învățat, deoarece Ionel ne învăța după mandolină. Pe atunci nu era orgă sau pian ca astăzi. Prima orgă pe care am văzut-o pe vremea aceea, a fost în biserica din Șiret, când am fost acolo la întâlnirea de la Rusalii. Pian am văzut la fratele Gherasim în Dersca, când am fost cu tineretul acolo. Acesta era un frate mai înstărit și avea un băiat la studii. Pe vremea aceea erau mai puțini tineri credincioși care puteau să facă studii universitare. Tot în adunarea din Dersca am văzut și mandoline care ne-au impresionat mult. Erau 37 de instrumente: mandoline, mandole și cobze, cum le numeau ei pe atunci. Când a început să cânte tineretul din instrumente parcă visam, parcă eram în altă lume. (Ăsta-i tineretul și pe aici am trecut și eu. De aceea îi înțeleg și știu că atunci când ajung oameni mari, înțeleg lucrurile mult mai bine). Apoi a început să cânte corul. Ne-a plăcut foarte mult. Noi, tinerii, ne uitam unii la alții și ne gândeam că am rămas mult în urmă. Dacă mai ieșim prin alte biserici, vedem cum am putea să aducem slavă Domnului mai frumos și mai plăcut. Astfel, dorința de a cânta în cor se născuse în fiecare tânăr și tânără. Parcă nu mai venea odată timpul când puteam cânta și noi în cor.

Așa că am început să ne strângem în fiecare seară. Ne-am

aranjat pe voci: cinci la sopran, patru la alt, trei la tenor și cinci la bass. Și uite corul gata. Note nu cunoștea nimeni, în afară de invitatul meu Ionel, care le-a scris cu creta pe tabla din sala de adunare. Acea tablă fusese folosită cândva la predarea alfabetului, pentru cei care nu știau carte și nu puteau citi Biblia. Acum era folosită la afișarea notelor pe portativ în cheia sol și fa pentru cele patru voci. Ne-a instruit mai întâi să recunoaștem așezarea notelor pe linii și spații, durata unei note întregi, o pătrime, o optime și o șaisprezecime. În marea noastră dorință de a învăța să cântăm, ne-am străduit să prindem câte ceva, unii mai mult, alții mai puțin. Am început să cântăm pe voci. Am repetat aproape două luni în fiecare seară și de multe ori ne apuca ora 11. Așa am învățat vreo nouă cântări în cor. Cine mai era ca noi! Bucuria era mare. Ionel a plecat la sfârșitul lui februarie 1948 înapoi la Popești, mulțumit de munca lui. Îmi pare rău pentru el că a căzut și a murit fără nădejde și nemântuit.

Acum, iacă s-a întâmplat să fie înmormântarea fratelui Costache Crudu. În serile de priveghi și în ziua înmormântării, am cântat numai cântări în cor. Erau cântări de înviere, de chemare și de laudă. Această ocazie a făcut mai mult ca orice repetiție. Ne-a făcut să ne stăpânim mai bine vocile și ne-a pregătit pentru evanghelizarea ce urma să o facem peste câteva zile în comuna Fundu Herței.

Începutul evanghelizării în orașul Dorohoi

Până prin anii 1942 – 44 când nemții au deportat ȝiganii și o parte dintre evrei la Bug în Transnistria, populația orașului Dorohoi a fost formată în mod predominant de evrei. Toate străzile din orașul vechi erau locuite numai de evrei, a căror case erau construite după o arhitectură specifică lor, ca în toate orașele populate de ei atunci. Casele erau lipite unele de altele, așa că, intrai în casă din stradă și dacă trebuia să ajungi în spatele locuinței, treceai prin fiecare cameră până ajungeai în spatele clădirii. Aceste clădiri aveau o lățime de până la patru metri și o lungime de până la 20 – 25 metri. Românii au început să populeze orașul în cartierele mărginașe. Mai târziu în anul 1948, când s-a declarat înființarea statului Israel, evreii au început să plece cu grămada în țara lor. În casele rămase libere s-au mutat familii de românii de la sate și astfel Dorohoiul a devenit un oraș predominant

românesc. Evreii au rămas tot mai puțini, până în momentul de față când mai sunt doar câteva familii. De remarcat este faptul că în acest oraș – care era județ pe vremea aceea, Cuvântul Evangheliei încă nu era cunoscut decât de familia Dobriceanu, care primise Cuvântul mântuirii prin conjunctura ce o avea cu cunoștințele din cadrul serviciului la CFR, în deplasările ce le făcea în țară, mai ales în București. El nu era un lucrător în biserică, însă căuta să dovedească cu fapta, fiind o gazdă bună atât pentru credincioșii din satele din jur care erau în trecere prin oraș, cât și pentru cei din țară.

În anul 1948, frații din adunările creștine din județ au discutat la conferințele de la sate posibilitatea de a face cunoscută Evanghelia mântuirii și în orașul Dorohoi. Au căzut de comun acord să închirieze o cameră în centrul orașului. Cele patru adunări, considerate pe atunci mai mari, au fost de acord să susțină această lucrare prin rotație, în fiecare duminică trimitând un grup de tineri împreună cu un frate lucrător. La această lucrare de înaintare a Evangheliei în Dorohoi au participat frații din Dersca, Corjăuți, Broscăuți și Ibănești. Prima cameră închiriată a fost în centrul orașului, pe strada ce duce spre obor, în apropierea sălii unde se aduna comunitatea evreiască. După 6 – 7 luni s-a închiriat o altă cameră în cartierul Trestiana, pe deal. Dar cu durere vă spun, nu se vedea niciun progres. Participau foarte puțini oameni din oraș, care veneau doar din când în când, din curiozitate. Mi-amintesc de un bărbat căruia, după câte rețin, îi ziceam fratele Nicolau.

După mai bine de doi ani de vestire a Evangheliei în acest oraș, fratele Borșintă din Hilișeu (Fundoaia) a oferit o bucată de teren în zona gării din Dorohoi pentru construirea unei case de rugăciune. Frații din adunările din jur, care simțeau nevoia pentru înaintarea Evangheliei, au primit cu bucurie decizia fratelui Borșintă. L-au încurajat spunându-i că toți frații vor fi alături de el și așa s-a și întâmplat. Între timp, multe familii de credincioși din satele învecinate și-au cumpărat case și terenuri în oraș și doreau și ei acest lucru.

Slăvit să fie Domnul că s-a început construcția casei cu dragoste și bucurie. În fiecare zi venea la lucru un grup de frați din fiecare adunare din satele învecinate, așa că în câteva luni casa a fost ridicată,

acoperită și tencuită. Prin harul Domnului, în al doilea an, frații care deja se mutaseră în oraș, au avut bucuria să aibă un locaș de închinare, fiind sprijiniți și de frații lucrători din adunările din jur. Biserica Domnului a început să crească. În această casă de rugăciune a fost arestat fratele Florică Moiescu despre care vom vorbi mai târziu.

După ce comuniștii au început colectivizarea agriculturii, iar oamenii au fost deposedați de proprietățile lor, acestea fiind trecute în cadrul cooperativelor agricole, a început emigrarea de la sate la oraș. Astfel, nu numai din Dorohoi, dar și din toate satele din țară au plecat familii întregi. Printre credincioșii care au luat acest drum al „imigrării”, m-am numărat și eu. Am plecat în căutarea unei meserii și a unui loc de muncă mai bine plătit, unde copiii au putut să învețe o școală și o meserie bună. Lucrul cel mai important pentru mine a fost că copiii mei s-au integrat în școlile duminicale și în grupurile de tineret din cadrul bisericii.

Așa au fost invadate adunările de la orașe, iar cele de la sate, care altă dată erau puternice, au devenit tot mai mici. Tineretul a plecat, iar cei care au rămas, au îmbătrânit și rând pe rând, Domnul i-a chemat acasă. Astfel, au rămas tot mai puțini. În unele sate mai este câte o familie sau două, iar casele de rugăciune stau închise. Mă doare lucrul acesta, dar ce pot să mai fac la vârsta mea de 74 de ani, decât să mă rog Domnului să scoată lucrători în via. Și totodată să îndemn tineretul din bisericile Domnului de la orașe, să caute să sprijine lucrarea de îmbărbătare, învățătură și evanghelizare din bisericile mici de la țară. Cele mai multe biserici de la sate au nevoie de frați lucrători, pentru a duce în continuare mesajul mântuirii celor care sunt în întineric și au nevoie să audă vestea bună a împăcării lor cu Dumnezeu.

După căderea comunismului, când am mers în biserica din Dorohoi și am văzut noul lăcaș în care se adunau acum, m-am bucurat și am slăvit pe Dumnezeu pentru felul cum a lucrat El și încă lucrează în viețile noastre și ale oamenilor. Acolo unde Evanghelia nu fusese vestită și nimeni nu cunoștea Cuvântul lui Dumnezeu, unde nu se știa despre adevărata credință care a fost dată sfinților și în care am câpătat mântuirea și nădejdea vieții veșnice, acum Evanghelia câștigă

teren. S-a deschis încă un locaş de închinare pe strada Dobrogeanu-Gherea – Biserica „Betel”, un alt loc pe strada Gării, iar lângă piaţă alt lăcaş. Ce să mai spun decât să slăvesc pe Dumnezeu, care a lucrat şi lucrează în chip minunat. Acolo unde înaintaşii credinţei au dorit să ajungă Evanghelia mântuirii, a ajuns şi este vestită în aceste timpuri prin toate mijloacele, pentru ca fiecare să înţeleagă dragostea şi chemarea lui Dumnezeu la viaţa veşnică. Cei care au dorit şi au crezut lucrul acesta nu mai sunt printre noi. Ei s-au dus în slavă, dar ştiu că odată se vor bucura de rodul muncii lor şi vor slăvi pe Dumnezeu. Aduceţi-vă aminte de mai marii voştri... (Evr. 13 v.7) Doresc ca Duhul Sfânt să desăvârşească lucrarea Sa de mântuire în noi şi în lumea întreagă, ca viaţa noastră să vorbească mai mult decât vorbele noastre şi să nu uitaţi de cei de la sate! A Lui să fie slava în Biserică, pe pământ şi în veşnicie.

Prima evanghelizare a tineretului din Ibăneşti

Sărbătoarea învierii Domnului era aproape. Aşa că ne-am hotărât ca în ziua întâi de Paşti să mergem la fraţii din comuna Fundu Herţei. Adunarea era în casă la sora Catinca Pânzaru, la 300 m distanţă de fâşia de lângă graniţa cu ruşii. Tocmai primisem de la fratele Panaitescu un colet cu broşuri, tractate şi părţi din Scriptură. Coletul a venit exact la timp. Ziua Pastelor a sosit, aşa că ne-am încărcat cu tractate şi broşuri şi am pornit la drum. Aveam de parcurs cca. 8 km pe jos.

Am trecut prin satul Poiana unde am dat câteva broşuri şi când am intrat în satul Fundu Herţei, am început împărţirea tractatelor. În acelaşi timp, invitam oamenii la adunare la sora Pânzaru. Ne-am răspândit fiecare pe câte o uliţă, dădeam câte un tractat şi rugam omul respectiv să vină să asculte cântările Domnului şi învăţăturile despre viaţa veşnică. Când am ajuns toţi la Casa de rugăciune, am început să cântăm, ne-am rugat şi apoi iar cântări. Sătenii au început să vină şi cum sala nu era mare, a început deja să se umple. La împărţirea tractatelor în sat, desigur i s-a dat şi dascălului (cantorului), care s-a dus direct la preot cu broşura. Acesta a dat repede telefon la postul de jandarmi, întrebând cine sunt cei ce umblă prin sat şi cheamă lumea la casa lui Pânzaru.

Când ne-am încins noi mai bine cu cântările, au apărut și jandarmii la ușă. Fratele Vasile Pânzaru și sora Catinka (gazdele) au încercat să le explice că suntem frații lor. Jandarmii au intrat în sală, ne-au oprit din cântare și ne-au întrebat de unde suntem și ce căutăm acolo. Noi le-am explicat că am venit aici la frații noștri, fiindcă e sărbătoare, e ziua învierii Domnului Iisus și am venit să cântăm și să vorbim despre învierea Lui, împreună cu frații și surorile noastre de aici. Atunci ne-au întrebat de ce am dat cărți la oamenii din sat și de ce i-am chemat la program. Un frate le-a spus că noi nu am adus cu forța pe nimeni, ci numai cine a dorit să audă o cântare de înviere a venit.

„Atunci luați ce aveți și mergem la post ca să dați niște declarații. De fapt de unde sunteți? De la Ibănești? Haideți cu noi la post!” Atunci s-au ridicat unii spunând speriați că ei intraseră pentru prima dată și că veniseră doar să vadă și ei ce serbare este și cum se cântă. Atunci șeful de post le-a zis: „Care nu sunt cu ei, să plece acasă! Ce căutați aici? Toți cei care au venit să asculte s-au ridicat și au plecat. Unele femei chiar plângeau de frică. Numai doi s-au găsit să se opună: „Ce, nu avem voie să ascultăm dacă vrem? Ce este rău în asta?” Erau hotărâți, ca unde ne duce pe noi să meargă și ei.

Astfel ne-am luat hainele și cărțile și am plecat la postul de jandarmi. Domnul Iisus spunea ucenicilor că „au să vă dea afară din sinagogi”, adică din casele unde se vestește Cuvântul lui Dumnezeu. (Ioan 12 v.2, 3). Ei credeau că fac o slujbă bună. Trebuiau să scape de cei ce nu respectau tradiția.

Ajunși la post au început să ne ia declarații. Ne-au dat la fiecare o coală de hârtie și ne-am așezat la mese. Văzându-l pe fratele Țârliman mai bătrân între noi, s-au luat de el. Nu știau că el făcuse deja închisoare pentru credința în Domnul Iisus și era obișnuit cu cercetările și declarațiile. Fratele le-a spus: „Eu am făcut închisoare pe timpul lui Antonescu. Am fost arestat de preoți și condamnat la zece ani, sub acuzația că sunt bolșevic. Acum ce motive îmi invocați?” Jandarmii au făcut ochii mari și au zis: „Nu mai scrieți. De ce nu ați cerut aprobarea, anunțându-ne că țineți o asemenea adunare în această comună?” Apoi ne-au întrebat: „De ce căutați să atrageți oamenii de la biserica noastră la voi?” Aceste întrebări le-am reținut

mai bine. Fiecare a răspuns cum i-a dat Duhul Sfânt să răspundă. Ce a fost esențial în răspunsul nostru, a fost că ne aflăm în ziua celei mai frumoase sărbători a creștinismului: învierea Domnului nostru Iisus Hristos, în care oamenii, familiile, bisericile se unesc și spun toți cel mai frumos salut creștinesc, „Hristos a înviat!” Noi ne-am gândit să facem acest lucru, venind la frații noștri să le aducem acest salut și cântările noastre de înviere. Nu atragem pe nimeni la noi, ci dorim și căutăm ca toți oamenii să fie atrași de Domnul Iisus. Noi nu putem da nimic oamenilor, decât un cuvânt bun. Domnul Iisus este Cel care ne poate da fiecăruia viața veșnică. Așa s-a răspuns la toate întrebările puse de ei.

Aproape de ora 14, s-a terminat cu declarațiile și frații din localitate au cerut voie să meargă acasă ca să aducă de mâncare pentru noi. Dorința le-a fost acceptată. Până să vină frații cu mâncarea, ne-au dat voie să așteptăm în curtea postului de jandarmi. Peste drum de post era platoul unde sărbătoreau lumea din sat. Așa se obișnuia. Toată lumea ieșea la horă și sărbătoreau până seara. Așa înțelegeau ei să sărbătorească Pastele. Noi am văzut acolo un loc potrivit pentru evanghelizare și am hotărât să cântăm cântările învierii. Imediat ne-am grupat și am început să cântăm în cor „Iisus a înviat”. Toată lumea de pe platou a lăsat hora și a venit să ne asculte. Am început a doua cântare „E viu! E viu!” Atunci a venit jandarmul și ne-a ordonat să tăcem. Cineva i-a zis: „Da’ pe ăia de ce nu-i oprești?” Atunci el s-a schimbat la față, i-au dat lacrimile și a început să ne pună mâna la gură, la cei care eram în fața lui. Nevastă-sa care asculta din cameră de după perdea, a deschis geamul și a strigat la el: „Lasă-i în pace să cânte, că așa-mi place să-i aud! Cântă așa frumos!” Atunci el s-a dus în casă. Comandantul nu era acolo fiindcă plecase acasă, iar noi am ținut-o numai încântări până seara.

Au venit frații cu merindele și ne chemau la mâncare, dar noi abia am scăpat la cântat și prinsesem curaj. În sfârșit, după o rugăciune de mulțumire, ne-am așezat la mâncare. În orice caz mâncarea a fost bună. Nu azimi, ci o ciorbă de pasăre, pască moldovenească și cozonac. De acuma să tot cânți! Dar s-a făcut seară și unde să ții nouăsprezece tineri și tinere? Fratele Pânzaru i-a propus jandarmului să ne lase să

dormim la el, asigurându-l că nimeni nu va lipsi a doua zi. Tocmai a apărut și șeful de post și a fost de acord cu propunerea fratelui. A doua zi la prima oră trebuia să fim la post. Am ieșit și am plecat la fratele Pânzaru acasă.

Ajunși acasă am continuat bucuria sărbătorilor. Acuma discuții: „ăla cine era, ăla ce zicea, cine erau cei care erau de partea noastră, cum l-a liniștit nevastă-sa pe jandarm? etc”. Dar acestea s-au curmat fiindcă frații au dorit să cântăm. Apoi a urmat cântare și iar cântare. În ritmul acesta am trecut mult de miezul nopții, după care ne-am culcat, în paturi, pe jos, pe unde s-a putut, că mult nu mai era din noapte. (Isaia 21 v. 1, 2)

Cele vreo două ceasuri de somn „au fost unse cu unt”, cum zice românul. Dimineața ne-am spălat, ne-am rugat, am servit micul dejun și din nou la post. Aici din nou declarații, puțin mai întoarse, dar slavă Domnului că nu a fost nimic rău, ci totul spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu și pentru mărturia celor de afară. Șeful de post a plecat iar ucasă, că doar erau Pastele, iar noi din nou în curte la cântare. Veneau oamenii la gard și ne întrebau de ce ne țin aici. La unii le spuneam că „le place cum cântăm”, la alții că: „Așa scrie în Biblie! Și Domnului Iisus îi căutau motive să-L închidă ca să scape de El. Apoi și cu apostolii tot așa au procedat, până i-au omorât pe toți, numai să nu audă că Dumnezeu îi iubește pe oameni. Și totuși, El dorește ca omul să caute calea care duce la viață”. Și cu multe alte exemple, li se spunea din Cuvântul lui Dumnezeu. Uite așa a trecut și ziua a doua și din nou același program la familia Pânzaru.

A treia zi, am fost trimiși cu jandarmul și o adresă de însoțire la postul de jandarmi «Im comuna Pomârla, de care aparțineau ei. Alți 6 km pe jos, fiindcă nu erau nici mașină mică, nici mare, nici tramvai, nici măcar o căruță ca la țară. Am mers pe jos, apostolește, pentru un nou interogatoriu. Ajunși acolo, șeful de post l-a umilit un pic pe jandarmul nostru, întrebându-l de ce poartă oamenii atâta drum degeaba. „Dați drumul la copiii aceștia să plece acasă. Sunteți liberi, plecați acasă!”

De aici era mai aproape satul Ibănești, dar noi mai aveam ceva bagaje rămase la postul de jandarmi din Fundul Herței și la fratele Pânzaru. De acum din nou același traseu pe jos: Pomârla, Fundu

Herței, de unde ne-am luat bagajele și prin Poiana, la Ibănești acasă. Eram obosiți de drum și de cântări, aproape toți eram răgușiți, însă eram bucuroși că am făcut și noi ceva pentru Domnul. A fost mai bine decât ne așteptam. Am ținut adunarea sub cerul liber și au fost mai mulți oameni ca la sora Pânzaru, dacă am fi rămas acolo. Celor de la post li s-a vestit Evanghelia, cei ce horeau veneau la gard, întrebau și ascultau cântările Domnului de înviere, iar printre discuții li se arăta dragostea lui Dumnezeu prin care omul poate fi salvat de la moartea veșnică. De dormit am dormit bine, șezătoare am avut în fiecare seară, mâncare ca la sărbători. Numai că ne-au ținut cam mult în picioare și ne-au purtat pe drumuri. De aceea fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală. (2 Cor. 4 v. 1) Slăvit să fie numele Lui!

De la evanghelizare la înmormântare

La întoarcerea în sat ne-a întâmpinat o veste tristă. Era seară de priveghi la fratele Batâr. Îl adusese pe fratele Leon din spital de la Iași și cum a ajuns acasă, a murit. Au urmat serile de priveghi unde s-a vestit Cuvântul Evangheliei, cuvânt de cercetare pentru fiecare cu privire la viața aceasta trecătoare. Cuvântul Domnului spune în Amos 4 v.12: „Pregătește-te să te întâlnești cu Dumnezeul tău!” Vrei, nu vrei, vine o zi când trebuie să dai față cu Creatorul, cu Cel care a plătit un preț mare pentru răscumpărarea noastră. Acolo la crucea de pe Golgota, Fiul lui Dumnezeu a suferit moartea, ca să aducă iertarea și împăcarea fiecărui om care-și recunoaște starea de păcătos și-L primește pe Domnul Iisus ca Mântuitor, trăind o viață nouă sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Fratele Leon a trecut printr-o boală destul de grea. A răcit la plămâni și a fost dus la spitalul I.C. Parhon din Iași, dar cu toate astea, voia Domnului a fost să-l ia la El acasă încă de tânăr, scăpându-l de frământările acestei vieți. Ziua înmormântării a fost binecuvântată. Au participat frați și surori din Broscăuți, Corjăuți, Fundoaia, Vârnav, Pomârla, Dumbrăvița, Putrida. Cei mai mulți dintre cei prezenți au fost consătenii, care au venit să ia parte la durerea produsă în familia fratelui Batâr. Cuvântul mântuirii a fost vestit prin fratele Ursache, C. Cojocar din Corjăuți, C. Băietu din Hilișeu și Vasile Săcrieru din

Dumbrăvița. Important este că fratele Leon a fost un tânăr credincios care s-a întâlnit cu Mântuitorul Lui și pe care L-a slujit cu credincioșie.

După ce au trecut zilele de jale, am avut timp să împărtășim în familiile noastre cum am petrecut în misiunea noastră la Fundu Herței. Aceasta a fost ca o aplicație în caz de prigoană și o experiență pentru noi tinerii. De remarcat că în aceste trei zile cât am fost închiși, nu a venit niciunul din părinții noștri să ne caute, lăsându-ne să ne descurcăm singuri. Dar slavă Domnului că deși pe atunci tinerii nu erau pregătiți ca acum cu studii la școli biblice, totuși Ci vântul lui Dumnezeu era citit, studiat și ascultat cu interes. Astfel am putut fiecare să răspundem de nădejdea care era în noi. Am putut să arătăm celor cu care am venit în contact care este planul lui Dumnezeu de mântuire pregătit pentru noi oamenii. E un har mare să înțelegi chemarea Lui, ca să poți să te apleci sub crucea Lui și să-L urmezi în fiecare zi, avându-L pe El alături.

Drumul crucii, drumul încercării

Domnul Iisus a spus ucenicilor – și a rămas valabil și pentru noi, cei de astăzi – „în lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea”. (Ioan 16 v.33) Iar apostolul Pavel spune: „Vouă vi s-a dat harul, nu numai să credeți, ci să și suferiți”. (Filip. 1 v.29)

Nu a trecut mult timp după ce am venit de la Fundu Herței și, într-o duminică dimineată, când numai bine ne adunasem, a venit un milițian (după noua denumire), a intrat în Casa de rugăciune și ne-a invitat să-l urmărim la postul de Miliție. Frații, supuși ca întotdeauna, au executat. Când am ieșit în stradă, fratele Ion Lavric a comentat ceva și milițianul a întors patul armei și l-a lovit atât de tare, încât fratele a căzut la pământ. Imediat doi frați l-au ridicat și după ce s-a liniștit, ne-am continuat drumul. Atunci ne-am dat seama că milițianul era puțin băut. După câte s-au auzit mai târziu, preotul Crețu (ginerelul fostului preot Botez), neavând enoriași suficienți la biserică, l-a pregătit pe milițian să-i scoată pe pocăiți la plimbare. Nu era prima dată când făcea asta. Nu ne-a lăsat aici, ci ne-a dus la Postul de Miliție Cristinești din satul vecin, de unde aparțineau ei, la o distanță de 3 km. Acolo, șeful de post nu a avut timp să se ocupe de noi, pe motiv că e duminică (totul se aranja prin telefon). Așa că ne-a băgat într-un grajd

al primăriei, să petrecem acolo până dimineața.

Frații din satul Cristinești au auzit că i-au adus de la Ibănești pe toți pocăiții și au venit să vadă ce s-a întâmplat. Ei nu aveau probleme cu autoritățile ca noi. S-au întors acasă, au luat mâncare și au venit la noi. Am petrecut noaptea împreună, tineri și bătrâni. Acolo am început a cânta cu toții, ne-am rugat împreună, am citit Cuvântul Domnului, au fost întrebări, răspunsuri biblice și cântări, care mai cunoscute, care mai frumoase, până s-a făcut ziua.

Dimineața a venit comandantul și ne-a chemat la post să ne audieze. Au rămas și vreo doi frați din localitate, care îi cunoșteau pe milițieni, să vadă pentru ce ne-au adus. Ne-au întrebat ce am făcut de ne-a trimis la el. Am pățit ca Pavel cu Festus și Agripa. Frații au povestit cum s-au petrecut lucrurile, cum un frate a fost lovit, că noi suntem priviți ca niște făcători de rele, cu toate că noi învățăm și sfătuim pe orice om să nu facă răul și ca fiecare să caute binele și în felul acesta să poată să se apropie tot mai mult de Dumnezeu, ca să poată gusta din bunătatea Lui. Pentru aceasta au găsit cu cale să nu ne lase să ne rugăm, să-l mulțumim Celui care ne dă hrana și sănătatea zilnică, de care avem nevoie și pe care noi nu le merităm. Din cauza aceasta suntem hărțuiți și purtați pe drumuri. Milițieni s-au uitat unii la alții și zâmbind, ne-au spus că suntem liberi, dar să căutăm să mai mergem și pe la biserică (am înțeles noi ce au vrut să spună).

Și uite am trecut și peste această mică piatră de încercare. La credincioși le face bine ceasul de încercare, fiindcă numai prin răbdare putem câștiga biruința (Iacov 1 v.2 – 4). Ca să putem câștiga cununa vieții, avem nevoie de răbdare, care totdeauna aduce biruința.

O pocăință demnă de urmat

Mitruță Lavric a urmărit îndeaproape mulți ani întoarcerea la Dumnezeu a fratelui său mai mare, Costache. Gândind mai serios la veșnicia care-i stă în față fiecărui om, a decis și el să o rupă cu păcatul și cu poftele lumești, să-și ia adevărata cruce și să-L urmeze pe Domnul Iisus pe drumul credinței. El a dorit să fie alături de frații săi, care de atâția ani porniseră pe această cale, trecând prin încercări, prigoane și necazuri. Cu toate acestea, erau plini de bucurie și de nădejdea mântuirii, așteptând arătarea marelui Domn și Mântuitor Iisus Hristos.

Era în apropierea Crăciunului și se apropia ziua când trebuia să vină preotul cu vestirea nașterii Domnului. Satul era împărțit în două parohii, despărțite de drumul ce taie satul prin mijloc. De o parte a drumului era o parohie, de cealaltă parte era altă parohie. Pe cealaltă parte, preotul Petraru trecuse deja cu „Vestirea nașterii” și din clipă în clipă trebuia să apară și preotul Crețu la Mitruță Lavric, care era în parohia lui. Vecinii lui de peste drum, care știau că Mitruță se pocăise, s-au gândit să vină în vizită la el, să vadă ce va face când o să vină popa Crefu.

Fratele Mitruță Lavric avea deja Biblia pregătită pe masă, așezată în locul darurilor și deschisă la Rom. 1 v.22 – 23. Fratele i-a poftit pe vecinii lui în casă, că așa-i frumos când îți vin oameni în vizită, lași treaba și-i inviți să ia loc. Stând ei aici și povestind, iacă se aud copiii strigând: „O, ni, hoho! O, ni, hoho!” Aceste cuvinte sunt încă inexplicabile pentru mine și nu știu ce semnificație aveau, dar în felul acesta sătenii erau anunțați că în urma copiilor vine popa. Oamenii ieșeau cu coșul cu nuci și mere, din care copiii își luau câte ceva și plecau mai departe la altă casă. În urma lor intra preotul, intonând cântarea obișnuită. Fratele Lavric i-a invitat și pe musafiri să meargă și ei în camera de curat, în care de obicei se primea preotul. A deschis ușile în semn că-l primește și iacă vine și intră cu: „Nașterea Ta Hristoase, împăratul...”, dar cu un ochi la masă unde era Biblia deschisă. El venea cu icoana, iar gazdele făceau semnul crucii și pupau icoana cu Maica Domnului și pruncul. De data aceasta, nici gazda, nici musafirii casei, nu au reacționat după obicei. Atunci fratele Lavric i-a dat preotului să citească versetele 22 – 23 din Romani 1. Preotul ezita, dar el a insistat, „Citește, citește! Să audă și oameni aceștia!” Și preotul a început să citească: „S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit, și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o *icoană* care seamănă cu omul muritor”. „De ce ați schimbat slava lui Dumnezeu cu icoana asta cu care umbli și o dai oamenilor s-o sărute? Spune, de ce ați schimbat?” La care preotul se îndreaptă către oamenii ce erau în casă spunându-le: „Ați văzut că și moșu Mitruță s-a rătăcit!” Atunci cumnatul lui, care se numea Ion David i-a răspuns: „Da, vedem și noi că s-a rătăcit de la dumnezeul cel mort și a găsit pe Dumnezeul cel viu și

adevărat”.

Preotul n-a mai lungit discuția și a plecat să-și continue slujba, pentru care umbla prin sat. Nu mult după aceea a părăsit preoția și a intrat în învățământ ca profesor de muzică. Avea un salariu mai bun și a scăpat de șicanele comuniștilor, care îi interziceau să mai adune oamenii la biserică. Nici acestora nu le plăcea să audă că oamenii se mai țin de religie, chiar dacă era numai o religie de formă.

Când oamenii caută cu adevărat mântuirea, o găsesc. Atâta timp cât nu caută cu tot dinadinsul credința adevărată pe care numai în Cuvântul lui Dumnezeu o pot descoperi, nu pot primi lumina curată de a înțelege voia lui Dumnezeu. Fratele Mitruță a căutat și a găsit. Când și-a dat seama că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu dat oamenilor să-l citească și să-l împlinească pentru a deveni copii plăcuți Lui, el a căutat să trăiască ca un bun creștin, având o mărturie frumoasă în comună. Să vă arăt doar un exemplu practic.

Era toamna. Oamenii lucrau deja intens în Colectiv (CAP) la culesul porumbului, fasolei, sau la săpat de cartofi, pentru a efectua zilele de muncă. În funcție de zilele lucrate, primeau retribuirea în cereale. Oamenii se întorceau seara acasă cu câte ceva în geantă. La fiecare găseai un știulete, doi, sau mai mulți. Uneori, desfăceau boabele de pe știuleți și își umpleau buzunarele cu boabe. În urma unor sesizări, Miliția i-a așteptat la marginea satului pe colectivisti care se întorceau de la câmp. Fiecare cum sosea, era controlat în traistă, în buzunare sau în haină. Tot ce era găsit era aruncat jos la grămadă. Oamenii motivau că au găini flămânde acasă și porci care n-au mâncat de dimineață. Alții se certau, alții plecau vorbind singuri: „Uite, după ce ne-au luat pământul, nu ne lasă să luăm câteva boabe să dăm la găini. Ce vremuri am ajuns?”

Iacă apare și moșu Mitruță Lavric și cum procedau cu fiecare, îl întreabă și pe el: „Ce ai moșule în traistă?” „Ce să am? Un prosop și o oală, în care am avut mâncarea!” „Bine, bine, da ceva boabe, un știulete, nimic?” El, văzând grămada de știuleți și de boabe, și-a dat seama ce se întâmplă și le-a răspuns prompt: „Nu am nimic, fiindcă eu am poarta strâmtă!” La care, un milițian nedumerit a întrebat cât de strâmtă poate fi poarta lui, de nu încape nici cu o traistă pe ea? Celălalt, mai

istet, i-a explicat că moșul vorbește de o altă poartă, că e pocăit și vrea să împlinească întocmai Scriptura.

Despre aceste două porți a vorbit Domnul Iisus în predica Sa de pe munte din Matei 7 v.13 și 14, când S-a adresat mulțimii care-L asculta, îndemnându-i să intre pe poarta ce-a strâmtă: „Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce merg pe ea; dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află”. Cuvântul lui Dumnezeu îi arată pe cei ce merg pe calea cea largă: vrăjitorii, fricoșii, necredincioșii, scârboșii, ucigașii, curvarii, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii; partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua. (Apoc. 21 v.8) Cu câtă claritate vorbește Domnul Iisus, ca omul să înțeleagă care-i calea pe care merge el. Calea bună nu este cea pe care omul și-o alege cum vrea el, după poftele inimii lui, ci cea care duce în cer. Domnul Iisus a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” Ioan 14 v.6. O cântare spune așa de frumos într-unul din versurile ei: „Calea este numai una, una/Fă alegerea cea bună și vei câștiga cununa/Dragul meu, când vei sta în cer la masă, sus la Dumnezeu”. Alegeți calea Domnului! (Iosua 24 v.15) Astfel că fratele Mitruță și alți mulți credincioși au dat dovadă de oameni care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu și-l împlinesc, astfel încât la plecarea lor de pe pământ, să poată moșteni viața veșnică, pregătită pentru cei ce au ascultat de Cuvântul Lui.

Ne amintim de soțul surorii Maria Popoiu, care i-a produs multă suferință, pentru că îl alesese pe Domnul Iisus ca Mântuitor. O căuta cu furca prin popurile de strujeni. Câtă prigoană a îndurat și totuși a rămas credincioasă, suferind chiar închisoare pentru credința ei puternică în Domnul Iisus. Ea a trăit mereu cu convingerea că rugăciunile ei vor fi ascultate cândva. „Ce știi tu soție, dacă-ți vei mântui bărbatul?” (1 Corint. 7)

Dar Dumnezeu care este bogat în îndurare, pentru dragostea Sa cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la Viață împreună cu Hristos (prin har suntem mântuiți) El. 3, 4 și 5. Așa și-a iubit și ea soțul. El cunoștea lucrul acesta, dar orgoliul lui nu-l lăsa să se pronunțe, nici să accepte mântuirea.

Atunci când regimul comunist căuta să-și instaureze dictatura, s-a auzit că, Mihai Popoiu nu simpatizează cu comuniștii. Aceștia aveau oamenii lor infiltrați printre săteni, care urmăreau reacțiile cetățenilor și-i pârau pe cei împotriviți. Denunțatorii erau răsplătiți cu posturi mai bune, sau alte recompense. Astfel, cineva l-a denunțat pe Popoiu că instigă oamenii împotriva orânduirii socialiste. Aceste acuzații și faptul că fusese chiabur (om înstărit) au dus la condamnarea lui la patru ani de închisoare grea la Gherla. În toată această perioadă grea, soția lui l-a adus înaintea Domnului, rugându-se pentru el. Acolo el și-a adus aminte de Domnul Iisus pe care L-a sfidat, împotrivindu-se Lui prin suferințele provocate soției sale. Acolo și-a venit în fire și a zis: „Doamne, dacă scap de aici, mă duc la adunare ca să-ți mulțumesc că mi te-ai descoperit, că mă iubești și ești Mântuitorul meu”. Anii au trecut și el a scăpat cu zile din închisoare. A venit la adunare hotărât și a spus în fața credincioșilor că în închisoare și-a predat viața Domnului Iisus. Frații au rămas uimiți de hotărârea lui atât de încântătoare și plină de zel. Au fost plini de bucurie de felul în care lucrează Dumnezeu și cum dă El răspunsul la rugăciuni. Popoiu s-a dus la preot cu o declarație scrisă, spunându-i: „Uite, ți-am adus asta să-ți spun, că am slujit pe dracu’ 70 de ani, de acum slujească-l cine vrea!” „Moșu Mihai, te-a lămurit mătușa Maria?” „Nu! Nu! Dacă ai fi stat unde am stat eu și dacă ai fi suferit cât am suferit eu, nu ai mai zice că m-a lămurit cineva, numai Tatăl ceresc mi-a ascultat rugăciunea”. La care preotul nu a mai zis nimic. Fratele Popoiu era dornic să vină la adunarea bisericii, având bucuria mântuirii în inimă. Cânta și-l mulțumea lui Dumnezeu că s-a îndurat și de el măcar în ceasul al unsprezecelea. L-a slujit pe Domnul Iisus până la sfârșitul vieții lui, având parte de o înmormântare frumoasă, la care au participat o mulțime de consăteni și frați din adunările din jur. A Lui să fie slava, cinstea și lauda!

Nu l-am uitat nici pe fratele Mihai Diaconu, om cu vază în Ibănești. Era un bun tâmplar și a făcut parte din consilierii bisericii ortodoxe, înainte de a descoperi credința adevărată. Se ocupa cu lucrările de întreținere la biserică. Era omul care făcea cu drag orice era nevoie. Credea că face o slujbă pentru a-i ajuta la iertarea păcatelor și mântuirea lui. Lucrând prin biserică, a văzut în altar o Biblie subțire,

aurită și legată în piele, pe care a pus ochii. A cerut-o de la preotul Crețu, dar el a spus că nu i-o poate da, deoarece este primită cadou și acesta nu se înstrăinează. Mai târziu, vizitându-se reciproc, preotul i-a văzut stupii cu albine și a cerut de la el un stup. Fratele s-a gândit la Biblia cea frumoasă, la care-i rămăseseră ochi și a făcut târgul. Unul a primit stupul, celălalt Biblia.

Fratele Diaconu a cercetat Biblia și a dat peste versetul acesta: „Domnului Dumnezeuului tău să-l slujești și numai Lui să i te închini. Să nu-ți faci chip cioplit”. Acum ei fiind prieteni, a îndrăznit să-l întrebe pe preot: „De ce accepți ca lumea să se închine la icoane, la Maica Domnului și la sfinți? Scrie că numai Lui să te închini! Unde scrie ca omul să-L lase pe Dumnezeu și să se închine la chipuri făcute de mâna omului?” Atunci preotul a răspuns că el nu poate ignora tradiția. A recunoscut că Biblia are întâietate în fața tradiției, dar nu poate trece peste tradiția concepută și aprobată de Sfântul Sinod. Acest răspuns a ridicat un semn de întrebare în mintea fratelui Diaconu. A cercetat mai intens Scriptura și în fiecare zi primea mai multă lumină.

Atunci a început să frecventeze adunarea credincioșilor din comună și a simțit că a găsit ceea ce căuta. Suflul lui s-a umplut de pace, inima s-a umplut de bucuria mântuirii și s-a hotărât să-L urmeze pe Domnul Iisus, mărturisindu-L și în apa botezului. El a rămas un stâlp în biserica Domnului din Ibănești până în prezent. A devenit un bun lucrător în câmpul Evangheliei, atât între frați, cât și în afară. Astăzi este unul dintre cei mai în vârstă prezbiteri din biserica locală. El este folosit și acum când este nevoie, chiar dacă este trecut de 92 de ani. Dorim ca Dumnezeu să-l binecuvânteze în continuare, cât va găsi El cu cale, să-l folosească în lucrarea Sa până îl va chema la El în slavă, ca să-i dea cununa pregătită. Fie binecuvântat Numele Lui.

Deosebirea dintre oameni în fața morții – Maleahi 3 v. 18

Despre fratele nostru Lavric, pionierul credinței din Ibănești, ar fi multe de spus. Ne amintim de timpurile de la începutul credinței, când consătenii lui îl considerau că și-a pierdut credința strămoșească, dar „totuși”, ziceau ei, „uite cât e de calm, câtă răbdare are” și „dacă-l nedreptățește cineva, el nu reacționează cu violență, amenințări, sau alte procedee pe care recunoaștem că noi le aplicăm; el are o singură

soluție: să ne rugăm pentru ei". De fapt, acesta era îndemnul lui: „Hai să ne rugăm ca bunul Dumnezeu să se îndure de ei, să le deschidă inima, să le lumineze mintea, ca să-și dea seama de păcatul lor, să-și ceară iertare la Dumnezeu și să se pocăiască”.

Era în jurul anilor 1942. Fratele Lavric s-a gândit să-și bată porumbul. Pe atunci nu erau mașini de curățat porumb ca astăzi. În vremea aceea erau niște lese (plase) de nuiiele împletite, de 2 x 1, 80 m. În jurul plasei se puneau un fel de țarc împletit tot din nuiiele, de 0, 5 m înălțime. Știuleții de porumb se puneau în leasă, apoi se băteau cu un ciomag, până când se desfăceau aproape toate boabele. Leasă era așezată pe două bănci, iar boabele treceau printre nuiiele căzând sub leasă, în timp ce ciucălăii (cotoarele) rămâneau în leasă. Ce mai rămânea pe cotoare se curăța cu mâna, iar cotoarele erau folosite la foc în sobă pentru căldură sau la gătitul mâncării. Acesta era modul cel mai practic și mai ușor de curățat porumbul.

După ce și-a bătut porumbul la vânturat, fratele l-a pus în saci în prelipca casei pe niște bănci. Aceasta era magazia unde-și ținea cerealele întotdeauna. A doua zi când s-a dus în prelipca, ce să vezi? Banca pe care fuseseră așezați sacii, era goală. Lipseau cinci saci. Au început să se întrebe unii pe alții dacă știe cineva ce s-a întâmplat cu sacii cu grăunțe. Tot căutând să găsească urme, și-au dat seama pe unde au fost cărați sacii în spate. Urmele duceau către o familie săracă din vecini, la care de fapt tot timpul trebuiau să le dea, căci în continuu veneau și cereau, fiindcă niciodată nu aveau ce pune pe masă. Vara veneau oamenii și-i luau la lucru și le dădeau de mâncare lor și copiilor lor. De data aceasta, s-au gândit probabil să devină și ei gospodari. Cât să meargă cu cerutul pe la case? Așa că s-au aprovizionat și ei ca toți oamenii!

Soția fratelui s-a supărat: „Nu le ajunge că zilnic îi ținem cu mâncare, acum s-au apucat să ne fure?” Dar fratele i-a chemat la rugăciune: „Haidem să ne rugăm pentru ei ca Domnul să-i mustre, ca să-și recunoască fapta păcătoasă care au făcut-o, pentru că au furat și n-au cerut ca până acum”. După ce s-au rugat fiecare cum a știut pentru această familie, au hotărât să nu mai zică nimănui nimic și să se roage în continuare pentru toți oamenii, în special ca vecinii din jurul

lor să se pocăiască. Fratele ținea foarte mult la cuvintele Domnului Iisus din Matei 5 v.38 – 40: „Dacă vrea cineva să-ți ia haina, lasă-i și cămașa”, susținând în continuare v.42. „Poate cândva noi am mai întors spatele și acum El a îngăduit să trecem pe aici, ca să ne aducem aminte de vorbele Lui”. De fapt, de când s-a pocăit fratele Lavric, mereu dispăreau lucrurile de pe lângă casă: miei, găini, urzitoarele, torturile gata urzite, cartofii din beci, varza și castraveții din butoaie. Când căutau în butoaie, mai pluteau pe deasupra doar câte o varză și ceva castraveți, iar ei se întrebau de ce s-au terminat așa repede murăturile, că doar butoaile erau destul de mari, de la 400 la 600 litri, iar de obicei murăturile le ajungeau până în iunie sau iulie, când apărea noua recoltă. E adevărat că beciul era mai departe de casă, iar pe timpuri rar găseai oameni care să-și fi încuiat ușile noaptea. Nici porțile la curte nu erau zăvorâte, ci doar închise. Doar câinele făcea de strajă, dacă era un câine credincios, dacă nu, cu o bucată de mămăligă te puteai împrieteni cu el! Dar fratele avea o deosebită încredere în Cel „ce veghează și nici nu dormitează”. (Ps. 121 v.4) „Dacă a luat, Domnul a îngăduit aceasta. Fie Numele Lui binecuvântat”. Aceasta era deviza familiei Lavric.

Dar ce este important după toate aceste istorii? Iacă într-o zi, vine la fratele Lavric băiatul lui Toader Săcrieru și-l roagă să meargă până la ei acasă. „Dar ce s-a întâmplat Ghiță?” „Știți că tata chinuiește de atâta timp în pat și m-a rugat să vin la dumneata, să vii până la el numaidecât!” Respectivul locuia pe o altă uliță, dar grădinile lor erau spate în spate. De altfel erau vecini în toată regula. Cât timp a fost sănătos nu a putut să sufere Evanghelia, nici să audă de cuvintele Domnului Iisus și de jertfa Lui care aduce mântuirea pentru orice suflet omenesc. Dar într-o zi, groaza morții s-a apropiat de el și a început să-i arate filmul vieții lui, de la lucrurile mari până la cele mai mici cu care s-a împovărat în tot timpul vieții cât a fost în putere și a putut fura tot ce i-a căzut în fața ochilor. Ajuns în casă, față în față cu omul sleit de puteri și speriat, fratele îl întreabă așa calm cum era el: „Ce faci bădie Toader?” „Nu mai suport, Costache! Te-am chemat să-ți mărturisesc tot ce ți-am furat. Îmi pare rău că ți-am putut face atâta rău și te-am păgubit, fiindcă îmi dau seama că tu ai fost un om curat, un

sfânt; tu ești omul lui Dumnezeu". Atunci fratele îi spune: „Bădie Toader, eu te-am iertat de atunci. Nici nu mai știu ce mi-ai luat și nu am nimic împotriva dumitale!" „Nu! Nu! Stai să-ți spun! Nu mai pot suferi să văd în fața mea toate urâciunile ce le-am făcut în viața mea, fiindcă nu mai pot dormi noaptea și nu mai am somn. Ascultă, ți-am furat urzitoarele. Apoi într-o seară când stăteați cu toți la masă, am intrat în ocol la oi și am luat doi miei – cei care erau mai frumoși, torturile gata zolite (albite) care erau puse la geruit, cartofi, varză și castraveți, aproape în fiecare săptămână câte două găleți, (și multe altele, pe care eu nu mai vreau să le înșir aici) pe care le-am dus la Iacob pe dealul Dorohoiului, care îmi dădea în schimb alte lucruri și obiecte. Uite mai am din ele, dulapurile, mesele și scaunele astea care le vezi, pe care te rog să le duci acasă, ca să mă ușurez".

Atunci fratele Costache i-a zis: „De atunci mi-am reparat lucrurile la loc și oile mi s-au înmulțit. Așa m-a binecuvântat Dumnezeu, că parcă am avut mai mult ca înainte. Totodată vreau să-ți spun că eu te-am iertat de atunci și m-am rugat atunci pentru cei care mi-au luat lucrurile, ca bunul Dumnezeu să-i ierte și să-i binecuvânteze cu pocăință și cu viața veșnică, fiindcă am zis, că le-a luat cineva care a avut nevoie la ele. Crede-mă că nu-mi trebuie nimic. E mult de atunci, cred că au și putrezit". „Nu! Dar te-am chemat să-ți spun, fiindcă toate-mi stau în fața ochilor și nu le mai pot suferi". La care fratele îl îndeamnă: „Hai să ne rugăm Domnului Iisus și eu mă voi ruga personal, ca El să te ierte. Așa cum ești, mărturisește-l lui Dumnezeu toate păcatele și El te iartă. Domnul Iisus S-a pogorât pe acest pământ să sufere și să ne ia păcatele, oricât de mari și multe ar fi, dacă venim cu pocăință la El. Uite ce scrie 1 Ioan 1 v.9, Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire. Crezi lucrul acesta?" „Nu! Nu, pentru mine nu mai este scăpare! Lasă-mă, că în timp ce îmi vorbești tu, îmi vin în față alte și alte lucruri pe care le-am luat de la alții. Ce, crezi că numai de la tine am furat? Pentru mine nu mai este scăpare, mă așteaptă iadul!" „Bădie Toader, știi ce spune Dumnezeu în Isaia 1 v.18? „Dacă vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada, și de vor fi roșii ca purpura, se vor face albe ca lâna!" „Fiindcă sângele Domnului nostru

Iisus Hristos ne curățește de orice păcat”. Efeseni 1 v.7. Crede numai!”
„Prea târziu, nu mai am timp!”

Cei din jurul lui au rămas îngroziți de această conversație înspăimântătoare. Fratele a încercat să-i spună că totuși el se va ruga pentru el, ca bunul Dumnezeu să-l ajute să creadă că El este Singurul care poate să mântuiască pe oricine vine cu pocăință. (2 Cor. 7 v.10) Din nou a strigat să-l lase și să nu-i mai spună nimic. Așa că a rămas văitându-se și gemând sub povara păcatelor lui. Băiatul lui i-a mulțumit că a venit și l-a lăsat pe tatăl lui să se descarce. Dar fratele i-a spus să ia în seamă și să învețe din cele văzute și auzite, ca să nu ajungă și el ca taică-su. Dar n-au luat aminte la cele întâmplate în casa lor și au murit tot în păcatele lor...

Fratele Costache a venit acasă și a povestit în familie cele văzute și auzite din gura celui căruia i s-au desfășurat în fața ochilor toate acuzațiile iadului, unde îl înfășuraseră toate legăturile morții. Iona a strigat din aceste legături și a fost ascultat, fiindcă știa că Domnul îl poate salva. Dar acest om nu a mai avut puterea să strige la Domnul, din cauză că L-a ignorat, L-a respins și nu a voit să creadă în El și în jertfa Lui mântuitoare. Toți ai familiei au rămas fără cuvinte. Într-un târziu au început să-l întrebe pe fratele Costache: „Dar nu i-ai spus că Domnul Iisus poate să-l ierte, acum cât mai este în viață, că El are putere să-i ierte păcatele aici pe pământ?” (Mat. 9 v.6) „Da, i-am zis să ne rugăm împreună să-i ceră lui Dumnezeu iertare, dar în chinurile lui groaznice nu a mai voit să audă nimic. Dimpotrivă, mi-a zis să-l las, că el nu mai are scăpare”. Și ne-a zis: „Dragii mei, așa se întâmplă cu toți cei ce se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu”. Așa este cu toți cei ce zic: „Aici e raiul și tot aici e iadul” și nu voiesc să ia seama la jertfa dragostei lui Dumnezeu și la sângele Domnului Iisus vărsat la crucea de pe Golgota. El poate să șteargă orice nelegiuire și orice păcat a celor care vin cu pocăință și credință. Ei pot fi iertați și mântuiți, devin copii ai lui Dumnezeu și moștenitori în împărăția cerească.

Dar majoritatea oamenilor sunt „fără nădejde și fără Dumnezeu” (Efes. 2 v.12). „Oricine vine la Domnul Iisus și crede în El, are nădejdea aceasta și se curățește după cum El este curat”. (1 Ioan 3 v.3) „Nădejdea aceasta nu înșală”. (Rom. 5 v.5) „Să nu vă întristați ca ceilalți

care n-au nădejde". (1 Ţes. 4 v.13) „Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre". (Evr. 10 v.23) Redau o strofă din poezia „Tâlharul”:

Nu-i păcat pe care Domnul Nu și-a pus făgăduința. Unul singur nu se iartă. Niciodată – necredința.

Fratele Lavric a fost o pildă vie în comuna Ibănești. Și-a continuat slujba de vestire a Evangheliei până la adânci bătrâneți. Când mergea pe drum și saluta în mod obișnuit cu „Bună ziua”, sau „Mulțumesc frumos”, avea totdeauna și o întrebare: „Știi că Domnul Iisus te iubește?” Și persoana respectivă nu avea curajul să respingă oferta aceasta, fiindcă știa sigur că lucrul acesta era adevărat. Apoi, „Știi ce bine e să călătorești cu Domnul Iisus și să locuiască în inima ta?” Hristos în voi nădejdea slavei!

Fratele Floricel N. Îmi povestea zilele trecute că în anul 1982 când a fost la Ibănești, a mers și la el în vizită. Era în livada de pruni, la cosit de iarbă. După ce au făcut cunoștință, s-au îmbrățișat, s-au așezat jos pe iarbă și au început să discute despre dragostea lui Dumnezeu. Prima întrebare pe care i-a pus-o fratelui Floricel a fost: „Știi ce înseamnă să fii răscumpărat? Știi ce spune apostolul Petru, „că voi ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire?” Floricel a ezitat să răspundă pe moment, dar el a continuat: „Noi am fost ai Lui, dar prin neascultarea părintelui nostru Adam, ne-am pierdut dreptul de copii ai Lui și a trebuit să mai plătească încă o dată un preț mare pentru noi. Nu cu aur, nici cu argint, ci cu sângele scump al singurului Său Fiu. Aceasta L-a costat mult și aceasta înseamnă răscumpărare. Cumpărat de două ori”. S-a ridicat și a luat Biblia, care era pusă într-un prun, și a deschis-o și i-a citit din 1 Petru 1 v. 18, 19: „... răscumparați nu cu lucruri pieritoare... ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul rară cusur și fără prihană”.

Era o plăcere să te întâlnești cu el și să ai clipe de părtășie, deoarece căuta deja să te introducă într-o atmosferă cerească. Încă de la prima întrevvedere te întreba: „Nu te supăra, miroși a cer sau a pământ? Noi suntem înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării, pentru aceștia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru

acea, o mireasmă de la viață spre viață. Și cine ne este de ajuns pentru aceste lucruri? Ați înțeles sensul acestei întrebări? El răspândește prin noi mireasma cunoștinței Lui, numai dacă suntem în carul Lui de biruință în Hristos. Atunci suntem oameni din casa lui Dumnezeu, iar cei care ne înconjoară pot să simtă prin noi un suflu de aer ceresc, care să-i atragă la mântuire". 1 Cor. 2 v. 14, 16. Dacă-l întrebai: „Ce mai faci, frate Costache?" „Plecarea! Plecarea acasă! Noi avem o clădire în cer de la Dumnezeu, care nu este făcută de mână, ci este veșnică. Dar dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul, de aceea suntem plini de credință, trăim plini de încredere și ne silim să fim plăcuți lui Dumnezeu, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă". (2 Cor. 5 v.7 – 9)

În ultimele clipe ale vieții sale pe acest pământ, toate îndemnurile lui erau să ne pregătim de plecare. În ziua când a sfârșit călătoria pe acest pământ stătea pe cuptor (o platformă pe sub care trece fumul de la plita sobei care emană căldură) rezemat de sobă și a adormit. Fiica lui cea mare, Maria, era acasă și-l supraveghea, fiindcă vedeau că plecarea despre care vorbea mereu, era aproape. Când s-a trezit, l-a întrebat: „Tataie, nu ai visat nimic?" „Ehei! Ce știți voi?" „Dar, spune-ne ce ai visat, ce-ai văzut?" „Marie! Am văzut lucruri care nu se pot spune și nu se pot descrie în cuvintele noastre! Slavă, strălucire.

străzi pe care nu vi le pot descrie și palate cum nu am văzut pe pământ. Eu am fost în Ungaria la Buda, care este pe un mal al Dunării, și la Pesta, pe malul celălalt. Am zis că așa clădiri frumoase nu mai sunt nicăieri. Când mă întorceam acasă, mi-a povestit cineva că în alte țări sunt clădiri mai frumoase și mai impunătoare! Dar astea sunt nimicuri față de ce am văzut eu. Nimic de acolo nu se aseamănă cu ce este pe pământ. Eu vă spun să ti îi credincioși, ca să ajungeți și voi acolo. Eu deacuma plec și nu mă mai leagă nimic de aici. Spuneți la toți că țara noastră de sus e cea mai frumoasă și are cele mai frumoase străzi, palate și o mare strălucire".

Era târziu în noapte și a cerut să-l coboare jos pe pat fiindcă se încălzise. La puțin timp după ce l-a așezat pe pat, a cerut să bea puțină apă. L-au ridicat ca să bea o gură de apă, după care a cerut să-l așeze din nou pe pernă. În timpul acesta au intrat doi frați. Ce se întâmplase?

Pe la ora 11 noaptea, fratele Gheorghe Beldianu a avut un vis în care a văzut o mare strălucire împrejurul casei fratelui Costache Lavric și cineva i-a spus că acesta pleacă acasă. Atunci fratele s-a trezit din somn și i-a spus soției lui ce a visat. Știind că fratele Lavric este slăbit a zis: „Mă duc la el, că sigur pleacă la Domnul”. Dar soția lui i-a spus să nu se ducă singur pe un timp așa geros și în plină noapte de iarnă, ci să treacă pe la fratele lui, Ioan, și să-l ia și pe el.

Așa că a mers pe la el și l-a sculat în toiul nopții. „Ce s-a întâmplat?” a întrebat el speriat. Fratele Beldianu i-a explicat visul și glasul pe care l-a auzit. Atunci s-a îmbrăcat și ei și au plecat. Distanța era de peste un km, dar cu ajutorul Domnului au ajuns și au găsit lotul așa cum a fost înștiințat. Când au intrat ei, îl așezau pe pernă, iar după câteva secunde, sufletul lui a plecat acolo unde își dorea mult să plece.

Fratele Medrea la înmormântarea fratelui Costache Lavric

I tomnul i-a spus apostolului Ioan să scrie cuvintele care aveau să rămână ca o nădejde pentru toți credincioșii de peste veacuri: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!” „Da”, zice Duhul, „ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urinează!” (Apoc 14 v.13).

45

Au urmat două seri de priveghi în care s-a vestit Cuvântul

Domnului și mulți consăteni au putut să asculte Evanghelia. A treia zi a fost înmormântarea. Era o zi senină și geroasă cu zăpadă mare, dar cu toate acestea, au venit frați din localitățile învecinate și o mulțime de consăteni. Evanghelia a fost vestită prin frații Rotaru de la Iași și Medrea de la Hunedoara. Printre altele, fratele Medrea a spus că de câte ori venea pe la Ibănești și trecea pe la fratele Lavric, îl găsea cu Biblia, ori în livadă, ori pe prispa casei și de fiecare dată îl întâmpina cu cuvintele „Hristos în voi, nădejdea slavei; aceasta-i taina și bogăția slavei”. (Col. 1 v.27)

Când ascultăm caseta cu predicile de la înmormântare, ne aducem aminte de cuvintele Domnului rostite prin puterea Duhului Sfânt, cât și de toți frații și consătenii care au fost alături de noi atunci. În decăderea care a avut-o, Balaam a rostit următoarele cuvinte: „O de aș muri de moartea celor neprihăniți și sfârșitul meu să fie ca al lor!”

Dragii mei, aceasta este deosebirea dintre cel ce slujește și cel ce nu slujește lui Dumnezeu, dintre cel neprihănit și cel rău. (Mal. 3 v. 18) Domnul Iisus să vă ajute pe cei care încă nu ați făcut deosebirea între bine și rău, între viață și moarte, să alegeți binele și viața, cât mai sunteți în viață și cât mai este har, pentru ca atunci când veți ajunge în fața morții, să puteți auzi chemarea cerească: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii”. Mat. 25 v.34. Fie binecuvântat Domnul Iisus Mântuitorul, care ne-a mântuit și vrea să mântuiască încă multe suflete pentru fericita veșnicie!

Drumul pocăinței, drumul crucii

Vreau să povestesc acum câte ceva despre începuturile credinței în satul Negreni. În iarna anului 1954, eram în casa cojocarului C. Găină să comand un cojoc din piei de oaie. Acolo m-am întâlnit cu fratele Spătaru din satul Balinț. Era un bătrân credincios și am început să povestim despre începuturile credinței în zona noastră. El mi-a povestit despre primii credincioși din comuna lor, prin care primise și el credința, care au suferit crucea, nu s-au rușinat și nu au dat înapoi în ceasul încercării.

La început au fost doar șase frați care, în urma cercetării Cuvântului lui Dumnezeu, își dăduseră seama că nu e de ajuns să

aparțină unei religii. Credința este personală. Nimeni nu poate fi iertat de păcate decât venind personal la crucea Domnului Iisus. Cine cere iertare, primește mântuirea în jertfa Domnului Iisus de la Golgota. Ei se adunau și cercetau Cuvântul lui Dumnezeu, bucurându-se când descopereau câtă dragoste are El pentru oamenii de pe pământul acesta plin de păcat și nelegiuire. Oamenii trăiau în diferite păcate. Îl înjurau pe Dumnezeu și lucrurile sfinte, se urau, spuneau minciuni, furau, se dușmăneau și totuși se considerau credincioși. Nimeni nu se întreba cu privire la credința adevărată, la pocăința predicată de Domnul Iisus. „Cum să înlături credința moșilor și strămoșilor, care la rândul lor au păstrat-o? Cum să nu mai mergi la biserică, să nu-ți mai faci cruce, ba încă să te și botezi?”

Pentru oamenii din sat, schimbarea din viața credincioșilor era cea mai ciudată credință de care auziseră vreodată! În pornirea lor răutăcioasă și învrăjbită împotriva celor pe care-i numeau „rătăciți”, nu știau cum să se scape de ei. De cele mai multe ori erau provocați de preoți. Aceștia nu vedeau cu ochi buni lucrarea de mântuire, pe care ei o cunoșteau, dar nu voiau să fie descoperită oamenilor, fiindcă se pierdea câștigul lor. Așa că îi împingeau pe oameni și-i ațâțau împotriva credincioșilor. Trebuia să facă cumva să scape de ei, că dacă-i lăsau așa, le stricau credința moștenită! (Ioan 11 v.48). Așa au făcut și cu Domnul Iisus.

Îi ațâțau și învrăjbeau pe oameni, dar ei nu se arătau fiindcă știau legile țării. Știau că fără aprobări nu puteau acționa. După multă fierbere și multe discuții pe tema „rătăciților”, oamenii au hotărât ca în duminica următoare, să-i adune pe toți cei ce s-au lăsat de biserică și de sfânta cruce, ca să-i lămurească să se întoarcă la credința strămoșească. Dacă nu vor ceda, erau hotărâți să-i ducă pe iazul comunei și să-i bage sub gheață ca să-i înece în apă.

Era o iarnă grea și geroasă, care părea că înghețase și inimile oamenilor. Nu mai era nimic bun în ei, doar ura cumplită împotriva celor șase oameni, care le tulburaseră comuna prin retragerea lor dintr-o trăire păcătoasă și căutarea unei vieți după voia lui Dumnezeu. Credincioșii au fost adunați la primărie și supuși unui interogatoriu. Erau clasicele întrebări adresate de oameni: „Rătăciților, de ce ați

părăsit sfânta biserică? De ce nu mai faceți cruce? De ce nu vă închinați la icoane?” Bineînțeles, frații au început să le spună ce cred ei despre adevărata Biserică. „Nu pietrele acestea moarte sunt Biserica, ci Biserica adevărată este formată din pietre vii. Biserica se adună și ea va fi răpită”. Apoi, „Cum să te rogi la sfinți, deoarece nu este decât un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Iisus Hristos”. (1 Tim. 2 v.5)

Dar ce să înțeleagă omul care nu citește Evanghelia și nu are lumina de sus? Pentru ei acestea erau basme și rătăcire curată. Mai ales când au auzit: „Crucea e calea suferinței. Domnul Iisus a dus crucea, acceptând suferința pentru noi”. (Evrei 1 v.2) Cum să înțeleagă ei adevărata cruce, când ei cunoșteau o cruce din lemn, argint, aur, sau o pictură pe pânză sau lemn și nu altceva. Strigau și se îmbulzeau: „Crucea e sfântă!”

Unul dintre credincioși avea un frate necredincios care știa că în înfierbântarea lor, oamenii din sat au de gând să-i bage sub gheață, în caz că nu vor voi să renunțe la credința lor. Acesta a plecat repede la Botoșani și i-a povestit prefectului, cu lux de amănunte, situația din satul lor. Prefectul a chemat repede vizitiul, dându-i dispoziție să înhame caii. S-a urcat în sanie și a plecat. Când a ajuns în sat, oamenii deja coborâseră dinspre școală la iaz și terminaseră de săpat un pruduf (copcă) în gheață, pentru a-i îneca în apă. Aici era gata să se întâmple ca și cu cei 40 de mucenici.

Acum trecuseră la amenințări și era o agitație revoltătoare. Când au văzut că vine prefectul s-au dat repede la o parte, salutându-l cu respect. Prefectul a întrebat ce se întâmplă. După ce au încercat fără folos să vorbească toți odată, au reușit să explice: „Păi, să vedeți, oamenii aceștia au părăsit sfânta biserică și nu-și mai fac cruce. Apoi se botează din nou. S-au rătăcit de la credința strămoșească, se adună prin case și se înmulțesc. Unii deja se duc la ei, primesc cărți și citesc din ele, ne mai ținând seama de credința noastră din bătrâni. Nu mai vin la biserică”. Auzind de intențiile lor Justițiar, prefectul s-a înfuriat atrăgându-le atenția că „nu trăiesc în junglă, acolo unde fiecare își face dreptate cum știe. Există o constituție și există oameni puși să cerceteze cazurile și să aplice legea”. Acum fiecare căuta să se dea în

dosul celui alt, să nu-l vadă prefectul că era acolo.

„Plecați la casele voastre și vedeți-vă de familiile voastre, iar când aveți probleme care vi se par ciudate, veniți cu ele la noi. Ne-ați ales să urmărim dreptatea și să o aplicăm. Iar voi, cei învinuiți de ei, mâine vă prezentați la mine la județ! Ne-am înțeles?”

Astfel, fiecare a plecat la casa lui, luându-și lecția cuvenită. Prefectul a plecat la județ și uite așa s-a potolit furtuna. Pentru fiecare timp, Dumnezeu pregătește oameni care să-i facă serviciile. (Rom. 13 v.1 – 7) Solomon spune că „El este singurul care face minuni”. (Ps. 72 v.18). Nu este îngăduită nicio încercare, care să depășească puterile celor iubiți de El. (1 Cor. 10 v.13) Răbdarea aduce biruință în încercare... (Rom. 5 v.4)

În ziua următoare, frații s-au prezentat la Prefectură, unde li s-a cerut să-și prezinte principiile de credință. Frații au recomandat Biblia, care este Cuvântul lui Dumnezeu și de care se folosește și preotul în biserică. „Numai că una se spune la biserică din Biblie și alta trăiesc oamenii în viața de zi cu zi. Biblia ne învață să trăim în pace unii cu alții, să nu mai mințim, să nu furăm, niciun cuvânt stricat să nu ne iasă din gură. Oamenii merg la biserică, ascultă ce spune preotul, dar când ies de acolo, tot în păcate trăiesc. Noi vrem să împlinim ceea ce scrie Biblia. Ne strângem, o citim și vrem să trăim ce spune ea”.

Prefectul le-a dat voie să plece. De fapt, el știa că și Felix despre calea Domnului. (Fapte 24 v.22) Avea credincioși în oraș și în câteva sate din jur și mai fusese confruntat cu asemenea situații. În urmă, el a comunicat primăriei să fie lăsați în pace credincioșii, întrucât nu cad sub incidența legii. Frații s-au bucurat că Dumnezeu le-a lăsat ușa deschisă, pentru a spune și altora despre harul bogat revărsat peste oameni, prin Domnul Iisus la crucea de la Golgota.

Dar crezi că Satan doarme? „El nu culcă”, zice ungurul! Ce s-a gândit preotul?! Ăștia nu trebuie lăsați în pace. Trebuie lămurii, ca să-i împiedicăm să se înmulțească. S-a gândit să-i invite pe toți să stea de vorbă cu ei. Astfel i-a chemat la școală ca să discute personal, cu fiecare în parte. Dar de data aceasta se mai adăugase încă unul care încă nu era născut din nou, dar Duhul Sfânt lucra intens în inima lui. Acum erau șapte. Deși Biserica nu se bucura de pacea „de afară”, cu ajutorul

Duhului Sfânt numărul ucenicilor se înmulțea, fiindcă aveau pace în inimile lor și în Biserica vie din care făceau parte. Oamenii cu evlavie urmăreau îndeaproape lucrarea aceasta de mântuire. Unii îi vedeau bine, dar majoritatea îi urau.

Aici în școală, preotul s-a așezat la birou într-o clasă și chema pe rând câte „o oaie rătăcită” înăuntru. Primul frate a intrat și bineînțeles, discuțiile au început cu laude și măguliri. „Spune-mi, ce te-a făcut să te desparți de sfânta biserică? Tu ai fost un om cumsecade, nu erai un om pătimăș cum sunt alții, și apoi să nu-ți faci cruce, aceasta-i o rătăcire de la învățăturile bisericii!”

Atunci fratele a început să-i arate din Cuvântul Evangheliei că „nu erau buni, ci erau morți în greșelile și păcatele în care s-au născut și au trăit în continuare după mersul lumii acesteia, dar au fost aduși la viață împreună cu Domnul Hristos. Căci prin prin har am fost mântuiți”. (El. 2 v.1 – 8) „Dumnezeu ne-a arătat prin Cuvântul Său felul în care trebuie să ne închinăm și să ne rugăm”. (Ioan 4 v.23) „Astfel de închinători dorește Tatăl. Crucea a fost obiectul de tortură, este lemnul pe care a fost atârnat Domnul Iisus, dat ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Pe El Dumnezeu l-a făcut Domn și Mântuitor și nu este un alt nume dat oamenilor, în care să fim mântuiți”. (Fapte 4 v. 12) „Biserica va fi răpită, ea este formată din pietre vii, fiindcă ea se roagă, se bucură, ea este trupul lui Hristos. (Col. 1v.24)

„Oprește-te! Ai învățat și tu Biblia? Spune-mi, te întorci înapoi la învățătura noastră, a bisericii?” Fratele a răspuns liniștit că el nu se lasă de Domnul Iisus, pe care L-a cunoscut și L-a primit ca Domn și Mântuitor. Atunci preotul s-a înfuriat și a ridicat cârja de arhipăstor și a început să-l lovească, în timp ce-l întreba: „Te lași sau nu?” Pe frate l-au răzbit loviturile, așa că a început să țipe, să urle și să răcnească. Frații care își așteptau rândul în camera alăturată, auzeau strigătele celui dinăuntru. După ce și-a descărcat furia, preotul i-a dat drumul să plece. Jandarmii l-au scos afară și a intrat altul „la lămurit”. Preotul i-a spus „să zică repede ce are de spus, că e foarte tulburat de cel de dinaintea lui”. Creștinul a început să-i spună: „Eu am cunoscut dragostea lui Dumnezeu și prețul care L-a costat mântuirea mea. Știi cine am fost eu înainte. Mai rău și mai păcătos ca mine nu era altul în

comună. Când am citit Sfânta Evanghelie și am văzut că El mă primește așa cum sunt, că devin copilul Lui dacă-L urmez și nu mai păcătuiesc...”

„Stai, da ce eu ți-am spus să mergi așa înainte? Nu vă spuneam și eu din Evanghelie, să nu faceți ce este rău, să nu furi, să nu spui minciuni?”, a spus preotul. „Da, spui dar nu lămurești Cuvântul lui Dumnezeu cum trebuie, deoarece oamenii când ies din biserică, unii imediat aprind țigara, alții intră la bufet și mulți ajung acasă beți. Apoi când mor, dumneata îi duci la „locul de verdeață” și ei nu se mai gândesc că vor răspunde personal (Rom. 14 v.12), cum au trăit pe acest pământ, c-au furat, au curvit, au trăit în minciună și-n felurite păcate, fiindcă-i mângâiați că-i duceți în rai”.

Aceste cuvinte l-au înfuriat foarte tare. A pus mâna pe cârjă și l-a bătut și pe el bine. Dar ce să faci, asta-i crucea! O cântare zice:

De-ai luat pe umeri crucea.

Și-ai plecat la drum cu ea.

Du-o frate cu răbdare.

Și dintr-însa nu tăia.

A doua intervenție „de lămurire” s-a încheiat. Când a ieșit afară, jandarmii l-au trimis acasă. Între frații care urmau să fie chemați înăuntru s-a ivit o neînțelegere. Ștefanache, care era de curând întors la Dumnezeu, voia să intre el la preot să-i ceară socoteală pentru felul în care se purtase cu frații dinainte. De fapt, fratele era un începător pe calea credinței și nu era încă născut din nou. Când auzea cum îi bătea pe bieții frați, a zis: „Îi arăt eu lui când ajung înăuntru!” Dar frații au căutat să-l liniștească, spunându-i să nu-i facă de rușine. Domnul Iisus a fost bătut. Apostolii au fost bătuti și au răbdat. Cuvântul ne spune că prin răbdarea noastră, vom câștiga biruința. (Evr. 10 v.36)

Al treilea frate a intrat la preot, care l-a întrebat direct: „Te întorci la biserică sau nu?” Fratele a început să zică ceva, dar nu a mai avut timp, fiindcă au început să curgă loviturile peste spate, peste mâini. Fratele se retrăgea tot mai către ușă, până când preotul l-a dat afară strigând: „Mă enervați cu rătăcirea voastră!” După ce a mai bătut vreo doi, în camera alăturată a mai rămas doar Ștefanache și unul tare slăbuț și mic. Ștefanache l-a împins deoparte spunându-i: „Tu stai aici, că dacă intri tu, trebuie să te duc direct la spital!”

Când a fost strigat următorul, a intrat Ștefanache. Preotul l-a întâmpinat cu vorbe bune: „Ce, și tu te duci la ei? Tu ești cel mai bun om din toată comuna, ești cel mai de vază om din sat. Oamenii te simpatizează și dacă vii la biserică ești bine primit...” Dar Ștefanache l-a întrerupt. „Lasă astea, spune-mi, ce faci dumneata cu oamenii aceștia, e bine? Așa făceau sfinții apostoli, ca dumneata? La care preotul ripostează și întoarce cârja. Când să dea, acesta îi prinde cârja, i-o scoate din mână și când îi trage câteva cârje, preotul cade jos. Ștefanache dădea și tot el gemea, „Aoleo, valeu, aoleo, valeu... După ce și-a descărcat și el oful, a pus cârja lângă preot și a ieșit afară. Aici un jandarm, îi mai dă un picior în fund și-i zice: „Te-a lămurit și pe tine ditamai omul! Pleacă acasă!” Și-l strigă pe următorul, care intră așa încetișor știind ce „porție” îl așteaptă.

Dar când intră ce să vezi, popa era căzut jos și printre gemete i-a zis. „Vezi ce mi-a făcut Ștefanache? Și mai zice că-i pocăit!” Preotul se tot văita și se tot căina. Fratele nu știa ce să facă. Să rămână? Să plece? Timpul trecea. Jandarmii au început să se frământa. Nu știau de ce-i atâta liniște și nu mai ieșea ultimul om. Au ascultat la ușă, dar nu se auzea nimic. Doar câte un geamăt slab din când în când. Au crăpat ușa și când l-au văzut pe popă jos, s-au repezit la bietul om slab și pricăjit, să-l sfâșie nu alta! Dar popa face semn cu mâna că nu el, ci „nenorocitu’ ăla de Ștefanache!” „Dar părinte, noi l-am auzit pe el răcnind!” „Da, dar el dădea și tot el răcnea!”

Înțelegând confuzia, jandarmii s-au repezit către ușă să-l ajungă pe Ștefanache. Dar preotul le-a spus, „lăsați-l, că vorbim mai târziu”. Așa că l-au ridicat pe preot și l-au dus acasă fără multă zarvă, ca să nu mai știe nimeni cum s-a terminat „acțiunea de lămurire”. Totuși, Ștefanache a fost chemat la post și zicea el mai târziu. „Știe Domnul cum am plătit eu ne-pocăința mea, dar slăvit să fie Domnul Iisus, că toate acestea au lucrat la pocăința mea. Când am văzut că nu mai pot răbda, le-am spus că dacă voi scăpa viu, mă voi duce și îi voi denunța la prefect. Când au auzit de prefect și de judecată, s-au liniștit cu bătaia și lucrurile s-au schimbat deodată. Ei cunoșteau recomandarea prefectului, care spusese să fie lăsați în pace, deoarece credința lor nu afectează legile țării.

La prima întâlnire, frații l-au luat în primire pe fratele Ștefanache. „Ce-ai făcut frate? Ne-ai făcut credința de râs! Ce spunem noi oamenilor și ce facem noi? Dacă noi nu răbdăm, cum vom putea moșteni făgăduința? Pentru că cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit. Când era chinuit nu amenința, (nu să lovească) ci se supunea... (1 Pet. 2 v.23) Deci cu multe alte cuvinte l-au îndemnat să ceară sprijinul Domnului, să-și ceară iertare prin post și rugăciune. Dacă simte că nu-și poate duce crucea, să ceară ajutorul Domnului Iisus. Atunci el le-a spus hotărât, că nicidecum nu va da înapoi, dar că are nevoie de sprijinul lor în rugăciune ca Dumnezeu să-l întărească și să-l ajute să se pocăiască după Evanghelie. (Marcu 1 v. 15)

Fratele s-a umilit, a cerut iertare și s-a pocăit cu o pocăință sfântă. Oamenii se uiau cu mirare întrebându-se cum se poate schimba un om. Dar secretul era altul. Dumnezeu face schimbarea, atunci când omul vine la El cu pocăință. Anul ce a urmat, a primit și botezul. Sub călăuzirea Duhului Sfânt a devenit omul cel mai pașnic din sat, ajutând sătenii la nevoie, dovedind blândețea învățată de la Domnul lui, care s-a îndurat de el.

Cu câțiva ani mai târziu, preotul trecea cu „Vestirea Nașterii Domnului” pe la casele consătenilor lui, iar fratele curăța zăpada din curte, făcând poteca la poartă. Când a ajuns preotul prin fața casei lui, fratele l-a chemat pe preot să intre la el, să mai discute despre Cuvântul Domnului. Dar preotul a dat din cap și i-a zis: „Ce mai bate tu!” Dar fratele i-a răspuns: „Nu! Nu, că m-am pocăit! Nu mai sunt Ștefanache cel vechi, ci cel nou, acum nu mai pot face ce-am făcut atunci!” Așa lucrează Dumnezeu. Școala pocăinței trece prin poarta suferinței și a răbdării, în urma căreia se consolidează credința în Domnul Iisus.

Misionarii credinței au parte de suferință

Credincioșii din satul Dumbrăvița au avut și ei de suferit pentru credința lor în Domnul Iisus. Spuneam mai la început cum au fost și ei condamnați la 15 și la 20 de ani de închisoare, cu un an înaintea fraților din Ibănești. Dar prin harul lui Dumnezeu, au scăpat și ei odată cu frații noștri. Printre frații de seamă din acest sat erau frații V. Pintilei, V. Săcrieru, Ghe. Ibănișteanu și alții. Fratele Săcrieru avea

darul să mânuiască Cuvântul.

Adunarea din Dumbrăvița în 1967

Pe vremea aceea, frații noștri cântau din „Cântările Sionului”. Mai târziu, când a fost revizuită și reeditată, a devenit „Cântările Evangheliei”. Din această carte, au cântat Creștinii după Evanghelie la început, în adunările din jud. Dorohoi, până s-a primit cartea de cântări „Pe Drumul Credinței”, editată de Cultul Creștin după Evanghelie. Cartea de cântări era o carte mică de buzunar. Există și o carte cu note, foarte utilă atât pentru cântările în comun cât și în cor.

Chiar și după ce au venit de la închisoare, preoții tot mai ațâțau oamenii împotriva credincioșilor. Chiar dacă nu mai aveau puterea în mâna lor, erau obișnuiți să-i urască pe credincioși. Se știe că de data aceasta, nici preoții nu erau bine văzuți de comuniști. Cu luaic acestea, continuau să facă șicane credincioșilor.

Într-o duminică, pe când erau frații adunați, popa a dat de băut unui jandarm, ca să meargă „să-i scoată la plimbare” pe pocăiți. Așa că jandarmul și-a luat câinele și „șlappin” se târa către Casa de Rugăciune. Cum stăteau frații și ascultau citirea Cuvântului lui I Hminezeu, fratele Pintilei se uită pe geam și îl vede pe jandarm, venind cam obosit. Alunei și-a dat seama că este pus să facă tulburare. S-a ridicat din bancă și a cerut din cărțile Sionului cântarea „Trăiască Regele”. Era o cântare de rugăciune pentru patrie. Când se cânta

cântarea aceasta, bărbații trebuiau să-și descopere capul și să țină fruntea înclinată, iar soldații și toți cei cu uniformă militară, aveau obligația să-și descopere capul și să ia poziția de drepti. Cântarea spunea cam așa:

Trăiască Regele în pace și onor, De țară iubitor și apărător de țară, Fie domn glorios în război, război, O, Doamne Sfinte, ceresc Părinte, Susține cu a Ta mână, Coroana și Țara Română.

În timp ce se cânta imnul acesta de rugăciune, iacă intră și jandarmul. El nici nu a fost atent ce se cântă fiindcă probabil se gândea cum să-i scoată mai repede afară. Fratele se trăsesese mai în spate, să-l poată opri la timp. Cum a intrat în sală, fratele Pintilei îl oprește: „Hei soldat, ce se cântă?” Atunci jandarmul ia poziția de drepti și ridică boneta de pe cap. Dar fratele îl întreabă. „Dar ce-i cu câinele în biserică?” Atunci jandarmul, dându-și seama că a încălcat regulile instituțiilor de cult, a ieșit lăsându-i în pace. Așa lucrează Dumnezeu, „căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela”. (Mat. 10 v.19) Astfel au scăpat de tulburarea pusă la cale de vrăjmașul „care nu doarme și nu culcă”, cum zicea fratele Rozmanică.

O altă poveste a fost când a venit fratele Așez, un evreu care s-a întors la Domnul Iisus, Mesia prorocit. Frații au greșit răspândind vestea sosirii acestuia în sat. Câțiva oameni răzvrățiți i-au ațâțat și pe alții la răscoală spunându-le că Jidanul care va veni în acea seară la Pintilei este un eretic periculos și de aceea trebuie oprit”.

Când s-a întunecat, s-a adunat o ceată puternică cu bâte și au venit la casa fratelui Pintilei, spunându-i să scoată afară jidanul și să-l aducă la ei. Fratele a încercat să-i potolească, dar nu a avut pe cine. Ca și Lot, „Da, dar ce aveți cu omul acesta care a venit să ne spună cum a crezut și el în Domnul Iisus pe care cei din neamul lui L-au răstignit?” (Gen. 19 v.4). Dar nu avea cu cine discuta.

Atunci s-a gândit că în timp ce îi ține de vorbă pe oameni în fața casei, frații să-l scoată pe evreu pe geamul din spatele casei, ca să se ascundă în popurile de strujeni din grădină. Dar nu știa că oamenii i-au înconjurat casa. Cum a ieșit fratele evreu pe geam, a și fost apucat de oamenii înfierbântați, care abia așteptau să-l prindă. Și cum fratele Pintilei vorbea cu ei, vede că oamenii fug în spatele casei. Atunci și-a

dat seama că l-au prins pe fratele evreu. A dat și el fuga după ei. Ce să vezi! Unul trăgea de un picior, altul de alt picior, unul de o mână, altul de alta, alții loveau cu mâna, cu picioarele... Și-a dat seama că îl omoară și ultima soluție a fost să intre el „în apărare”. Cum era încălțat cu bocanci, a început să-i lovească cu bocancii la genunchi. Pe care cum îl lovea, cum îl scotea din luptă. Cu așa viteză a lucrat, că totul a durat câteva minute. Până s-a dumirit fratele, n-a mai fost picior de om în ogradă.

De frica oamenilor care s-ar fi putut întoarce cu jandarmii, mult mai înrăiți și mult mai înarmați, frații au hotărât să-l scoată repede pe evreu din sat. Au înhămat caii la căruță, l-au ascuns pe evreu sub două brațe de strujeni și l-au dus la Lișna, lângă Hudești. Acolo l-au lăsat la un frate ca să primească îngrijirile necesare. La întoarcerea în sat, frații îl așteptau pe Pintilei să vadă cum s-a terminat „misiunea”. Toți au fost bucuroși că totul s-a terminat cu bine. Binecuvântat să fie Numele Lui cel mare și veșnic! El te scapă din primejdie, din carnea bivolului. A Lui care ne iubește, să fie lauda, slava, cinstea și mulțumirea!

Pionierii credinței

Fapte 20 v.23. „Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate, că mă așteaptă lanțuri și necazuri”.

Lucrarea Evangheliei a înaintat în toate domeniile, atât în ce privește mântuirea sufletelor cât și creșterea și întărirea lor. Apoi și starea materială a credincioșilor s-a schimbat. Așa cum am arătat deja, creștinii din Moldova s-au bucurat de sprijinul fraților din sudul țării. Inițiatorul acestei acțiuni a fost fratele Panaitescu. El a organizat acțiunea de cazare a copiilor creștini, dar și distribuirea alimentelor pentru cei bătrâni și bolnavi.

Dar vrăjmașului nu-i plac lucrurile care-L slăvesc pe Dumnezeu. Când au venit rușii și au eliberat creștinii din închisori, s-a crezut că vom scăpa de persecuții. Dar Satan și-a schimbat tactica de lucru. Oamenii au început să fie îndoctrinați cu teoriile ateiste. Toți oamenii, indiferent de nuanța religioasă, trebuiau să învețe că nu există Dumnezeu și că totul a apărut la întâmplare. Comuniștii s-au izbit de stânca neo-protestantă și mulți oameni, mai ales cei considerați conducători, au avut de suferit.

Îmi amintesc de pastorul Vădan din Biserica Baptistă Simeria, denunțat de cineva din biserică că ar fi folosit banii colectei în mod necinstit. Imediat a venit controlul financiar și a găsit ceva nereguli. A fost arestat, și până s-a lămurit situația a stat după gratii câteva luni. În plus, a fost destituit din funcție și i s-a ridicat carnetul de păstor. Îmi amintesc că ne-am întâlnit la o conferință, la Brașov, imediat după ce a scăpat. S-a folosit de textul din 2 Tim. 4 v.17, „însă Domnul a stat lângă mine”. Ce frumos să ai încrederea în El. Tot pe aici a trecut și fratele Mardare și câți alții, de care eu nu știu, dar este Cel care-i știe și-i cunoaște pe fiecare pe unde au trecut, rămânând o bună mărturie spre slava lui Dumnezeu.

Preotul Alexandru Panaitescu – pocăit în lucrare pe drumul crucii

Vreau să scriu câteva cuvinte despre fratele Alexandru Panaitescu, care a fost în fruntea Uniunii Cultului Creștin după Evanghelie cca. 18 ani. El a redactat revista „Creștinul”, care mai târziu s-a numit „Calea Credinței”. A organizat și a susținut numeroase adunări din țară, reprezentându-le în fața autorităților. A fost ajutat în activitatea lui de frații Nicolae Tonoiu, Florică Moiescu, Gheorghe Oprea Teodorescu, David Teodorescu, Ion Giurea, (irigore Fotino Constantinescu, Marin Ionescu, etc.

Alexandru Panaitescu s-a născut pe 8 noiembrie 1889, la Măneciu-ungureni de Buzău. Soția lui, Olga, s-a născut pe 3 august 1900 și a plecat la Cel căruia i-a slujit pe 20 septembrie 1972. După terminarea teologiei ortodoxe a fost hirotonisit și a slujit ca preot în Biserica Ortodoxă din Cățelu, București, timp de patru ani și jumătate.

În timp ce citea Cuvântul Evangheliei pentru pregătirea predicilor din biserică, Dumnezeu l-a luminat. Duhul Sfânt a lucrat în el și i-a deschis inima să înțeleagă voia I) omului cu privire la veșnicia omului căzut în păcat. A înțeles că toți am moștenit păcatul

Fratele

Panaiteescu împreună cu soția de la strămoșul nostru Adam și că Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu ca jertfa de răscumpărare, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Apoi a fost convins că în nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor în care să fie mântuiți. (Fapte 4 v. 12) A înțeles că este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni – Omul Iisus Hristos. (1 Tim. 2 v.5)

De atunci, nu a mai amintit de Maica Domnului în predicile sale, arătându-L doar pe Domnul Iisus ca singurul mijlocitor între Dumnezeu și oameni. Oamenilor le plăcea foarte mult să-l asculte și chiar se înmulțeau. Iar el se bucura că mesajele Evangheliei din noile lui predici câștigă tot mai mulți ascultători.

Câțiva enoriași au sesizat că preotul lor vorbește foarte bine, dar nu mai spune nimic despre Maica Domnului! După un timp s-au dus câțiva și l-au reclamat la Episcopie. Așa că duminică de duminică, a fost trimis câte un preot să asiste la slujbele lui. Aceștia au confirmat cele sesizate de enoriașii lui. Atunci a fost chemat și întrebat de abaterea lui de la cinstirea Maicii Domnului. El s-a apărat cu citate din Biblie. Sigur că apărarea lui a fost bine documentată, dar au hotărât să nu-l mai lase să slujească în biserică! A fost chemat în fața Consistoriului de judecată al Patriarhiei, fiind judecat pentru abatere de la învățăturile tradiției și ale bisericii. Fratele Panaiteescu și-a susținut cauza, arătând că nu s-a

abătut cu nimic de la învățăturile Bibliei. El a susținut că, „cu cât explici Evanghelia mai clar, cu atât ai mai mulți ascultători. Dacă ar sluji de formă, sigur biserica ar fi goală”.

Atunci a fost întrebat de ce nu mai pomeniște de Maica Domnului. „Pentru că nu în ea avem mântuirea, fiindcă nu ea s-a adus jertfă de ispășire pentru păcatele noastre și ale lumii întregii. Domnul Iisus a părăsit slava cerească, a coborât la noi oamenii și prin rănilor Lui avem iertarea păcatelor. Prin sângele Lui primim mântuirea și viața veșnică”. Eu nu-i pot reda apărarea, dar cred că vă dați seama că a avut cuvinte de apărare suficiente și doveditoare.

Văzând că preotul nu cedează, Consistoriul Mitropolitan a hotărât suspendarea lui din cadrul preoției și caterisirea lui din biserica unde slujea. De atunci a început să meargă în casele și în adunările unde predica fostul preot Tudor Popescu, care se întorsese înaintea lui la Dumnezeu. Acesta avea deja adunări în București, Ploiești, Târgoviște, Rucăr.

(Yimpulung, etc. Astfel îl găsim pe fratele Panaitescu predicând în Ploiești (Vezi cartea Am trăit minuni, pag. III, 148 și 160)

Din 1925 până în 1928, a lucrat în adunările formate de Tudor Popescu. După un timp, tinerii din aceste adunări nu l-au mai primit să predice, deoarece fratele Panaitescu a înțeles altfel problema botezului. Văzându-se marginalizat, a hotărât să-și schimbe domiciliul. Și-a găsit un loc de casă în Ploiești, pe str. Cheia nr. 18, unde și-a construit o casă cu demisol și două nivele. Aici a pus la dispoziție o cameră mai mare, la nivelul unu, pentru cei ce vor veni să asculte Evanghelia. Din jurul anului 1940 și până către anii 1960, a găzduit și sediul Uniunii Cultului Creștin după Evanghelie, în camerele de la etajul 2.

Adunările Creștine după Evanghelie din țara noastră au luat ființă în anul 1899 în București, prin fratele Berney, un misionar venit din Elveția. În anul 1947, i-am găsit pe fratele și sora Biiller în adunarea din strada Negru-vodă din Ploiești. Ea cânta la pian acompaniind cântările bisericii. Ei veniseră din Elveția, tot ca misionari, și se stabiliseră în Ploiești.

Aminteam mai sus de frații care au avut de suferit din cauza

unor turnători, al căror scop a fost obținerea unui post mai deosebit în „ierarhia” cultului. În cazul acesta a fost și fratele Panaitescu, care a fost condamnat la 6 luni de închisoare, pe care le-a executat. Astfel a fost înlăturat din conducerea cultului și a fost înlocuit provizoriu cu fratele (iiuvela, până la convocarea conferinței generale.

În anul 1961, s-a convocat Conferința generală a cultului, unde a fost ales Nicolae (rând ilă, de care, după câte s-a văzut, s-a folosit și Securitatea. După câțiva ani a fost scos din cult, întrucât nu mai era demn de a fi reprezentantul cultului.

Fratele Panaitescu a lucrat la Concordanța Biblică, format mic (ca o Biblie mică de buzunar). Așa cum se arată în cuvântul de introducere, din cele 66 de cărți ale Bibliei au fost înregistrate cca. 10.000 de cuvinte, în peste 300.000 referințe. Aceasta presupune o muncă și o răbdare, pe care numai Dumnezeu le poate aprecia și răsplăti.

În anul 1947, soția mea a locuit la ei trei luni, ca să o ajute pe sora Olga la treburile; isci. Pe lângă cei nouă copii pe care-i aveau, în casă erau aproape zilnic cel puțin doi sau Irei frați din țară, veniți cu probleme. Rar se întâmpla să fie casa mai liberă, fără musafiri.

În anul 1969, i-am vizitat împreună cu soția. El avea biroul plin cu notițe separate, cu lamiliile de cuvinte din Biblie, așezate în ordinea alfabetică. Erau schițe peste schițe. Am fimas mirat cu câtă migală și răbdare lucra. Mi-a povestit cum Securitatea i-a confiscat lucrarea, care era aproape gata și numai după multă umblătură a putut-o recupera, dar nu în întregime.

Acum, după multă muncă, reușise să completeze părțile dispărute. Lucrarea era gata și aștepta pe cineva care-i promisese că o să-i ia manuscrisele și să le „strecoare” în afara urii, pentru a fi tipărite. Slavă Domnului că în 1973 lucrarea a ieșit de sub tipar. Mare i-a fost bucuria.

A trecut pe la mine cu câteva exemplare și am mers împreună la fratele Jinar din Sebeș Alba, apoi la Hunedoara și la Sibiu, unde a dăruit celor cunoscuți câte un exemplar, rezultatul muncii lui de câțiva ani de zile! Binecuvântat fie Dumnezeu, pentru că a păstrat Oamenii ai credinței care au luptat și au suferit pentru ca Evanghelia mântuirii să

ajungă la noi. Citez câteva versuri:

Cu puțință este a ierta oricui, Dacă ai dorința mântuirii Lui. Cu puțință estejrații să-i iubești, Orișice ți-ar face, orișiunde ești.

Traian Dorz

Fie binecuvântat Dumnezeuul mântuirii noastre, care a scos oameni minunați în ogorul Evangheliei, înzestrându-i cu o îndoită putere. Ei au răspândit mesajul de dragoste arătat în Domnul Iisus la crucea Golgotei, unde s-a făcut împăcarea noastră cu Tatăl ceresc. Amin.

Florică Moiescu

Un alt pionier al credinței din adunările noastre a fost fratele Florică Moiescu. Dacă vom răsfoi numerele revistei „Creștinul” din 1928 și până către 1947, vom găsi aproape în fiecare revistă unul, două sau chiar trei articole semnate de el. Articolele sunt comori dezvăluite din Cuvântul Evangheliei pentru creștere spirituală și zidire sufletească. A lucrat apoi ca redactor al revistei „Creștinul”, numită mai târziu „Calea Credinței”, iar administrator a fost fratele Gheorghe Oprea Teodorescu. El s-a îngrijit de tipărirea revistei până către anii 1960, când regimul comunist a impus schimbări și în acest compartiment. A fost înlocuit cu alți frați.

Cei ce avem colecțiile revistei, ne dăm seama că revista devenise o publicație care conținea în mare parte fotografii și articole despre realizările comuniștilor. Conținutul necesar credinciosului era mult mai sărac. Acest lucru a fost îngăduit de Dumnezeu, pentru că nu am mulțumit pentru vremurile bune și îmbelșugate pe care le-am avut înainte!

În toamna anului 1960, adunarea frățească din Dorohoi l-a invitat pe fratele Florică Moiescu să vină într-o duminică la o întâlnire de părtășie cu adunările din jur. Ziua hotărâtă a venit. Încă de dimineață, au venit frați și surori din adunările apropiate, așa că sala s-a umplut. Atât culoarele de pe părți cât și culoarul de pe mijloc erau arhipline la ora începerii serviciului divin!

S-a început cu o cântare și vă dați seama că erau o mare parte din coriștii din bisericile din jurul Dorohoiului. Este o minune să auzi aproape toată mulțimea adunată cântând în cor! Se împlinea

rugăciunea „precum în cer și pe pământ”. Părea că ne uneam tot mai mult cu cerul! În timp ce cântam, a intrat și fratele Florică. Serviciul divin s-a început cu rugăciune. După încă o cântare, fratele Moiescu a început să vorbească din Cuvântul Domnului.

Predica lui a fost din Luca 22. Versetul 55 a fost punctul central, în care a arătat cum Petru se încălzea la para focului din curtea marelui preot. A făcut o asemănare cu cei care ei „se încălzesc la focul lumii”. Cuvintele acestea i-au deranjat pe securiști, fiindcă nu înțelegeau care-i „focul lumii”. Predica a durat mai bine de o oră și jumătate! Pentru mine au fost lucruri și descoperiri minunate din Cuvânt. Simțeam cum puterea Duhului Sfânt lucra în biserică, până când s-a produs ceva mișcare pe culoarul din mijloc. Cineva voia să avanseze în față și nu putea din cauza înghesuiei. Atunci fratele de lângă mine îmi face semn șoptindu-mi că securitatea este între noi!

De atunci firul predicii s-a întrerupt, deoarece am trecut la rugăciunea personală pentru situația de față. Între timp, cineva i-a dus un bilet fratelui, probabil avertizându-l că securiștii sunt prezenți. Dar fratele nu s-a lăsat intimidat, ci și-a continuat predica din Cuvântul Domnului cu tema începută. El nu avea treabă cu politica de afară, ci lucra la dezvoltarea omului din lăuntru și la creșterea spirituală a credinciosului, spre slava lui Dumnezeu. După ce a încheiat, s-a cântat o cântare. A urmat rugăciunea de încheiere în care s-a amintit și conducerea țării, apoi s-a anunțat terminarea adunării de dimineață.

În timp ce toți se retrăgeau spre ieșire, securiștii au înaintat până au ajuns la fratele Moiescu. Au dat mâna cu el – „pace” – fără ca fratele să-i cunoască. Văzând că fratele este asaltat cu diferite întrebări, au vrut să fie „politicoși” și s-au retras așteptându-l în curte.

Între timp, frații care cunoșteau situația, l-au luat pe fratele Florică și l-au „plasat” la un frate care l-a scos pe ușa din spate. I-au spus să meargă prin spatele casei, prin grădină și să-l scoată în șoseaua Hilișeu. De partea cealaltă a șoselei îl aștepta un frate care stătea pe strada respectivă. Sala a început să se elibereze și securiștii au observat că fratele Moiescu nu mai este! Dintr-odată parcă i-a curentat cineva. Agitați, au început să întrebe unde este cel ce a predicat. Fiecare strângea din umeri.

Atunci au dat fuga prin sală și pe la spatele casei. Și-au dat seama că a plecat prin grădină. S-au suit în mașini și fuga roată pe o stradă ce ducea la șoseaua respectivă, unde au dat nas în nas cu fratele Moiescu care abia ieșise la șosea. L-au băgat în mașină și l-au dus la Securitate.

Frații și surorile care nu știau că securiștii au fost în biserică de la început, au rămas surprinși când au văzut tulburarea și fierberea ivită. Când au văzut cele întâmplare, au luat-o fiecare spre casa lui. Erau vreo doi frați care îi cunoșteau pe unii dintre securiști și au căutat să intervină, pentru a-i duce fratelui Florică ceva de mâncare și haine de schimb. Dar nu s-a putut lipi nimeni de ei. Numai după câteva zile, le-au spus că este transferat la închisoarea din Gura Humorului.

Cuvântul Domnului spune că alții „au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare (Evrei 11 v.36). Și Petru zice că, „dimpotrivă, dacă suferă cineva pentru că este creștin, să nu-i fie rușine” (1 Petru 4 v.16) și tot el spune în 1 Petru 5 v.10 că „după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii”. Și „dacă un mădular suferă, toate mădulele suferă împreună cu el, tot așa și când un frate este prețuit” (1 Cor. 12 v.26). Dacă prețuiești valoarea spirituală a unui om, cauți să fii lângă el atunci când el este în suferință. Așa au acționat frații cu fratele Florică. Unul dintre frații citat ca martor, a fost fratele Vasile Moisa. La început, el a fost arestat sub acuzația de complice al fratelui Florică Moiescu. Însă după cercetări, a fost eliberat. Astfel, a devenit martor în procesul intentat fratelui Moiescu și a putut să-i susțină cauza.

Au fost anunțate toate adunările să se roage în ziua procesului. Câte un frate din fiecare adunare am fost prezenți în sala de judecată. Încă de la prima oră, când s-a permis intrarea în tribunal, înainte să-l aducă pe fratele Moiescu, frații au contactat și au angajat un avocat pentru consultarea dosarului și apărarea lui în instanță. Foarte operativ, avocatul a adus dosarul. Securitatea promise de la delegația Uniunii o adresă prin care acesta era înștiințat să nu mai predice decât în București, pentru „atitudini imprecise din punct de vedere doctrinar”. I se interzicea să mai activeze în afara adunărilor din București.

Acesta era punctul de bază al acuzării. Când i s-a întocmit dosarul de trimitere în judecată, l-au încadrat la articolul care privea Biserica ortodoxă – „Cine nu este hirotonisit, nu are voie să slujească în biserică”. Avocatul a întrebat ce înseamnă „hirotonisire”, iar frații i-au spus că la ortodocși preoții sunt hirotonisiți, adică primesc dreptul de a exercita slujba de preot. Dar la noi, oricine este născut din Dumnezeu, cunoaște Evanghelia și o trăiește, face parte din cult și este cunoscut, poate să predice, numai să nu aducă o învățătură în afara Evangheliei.

Avocatul a luat tot ce era necesar pentru apărare și a dus dosarul la grefier. Pe la ora 10 a fost adus fratele Moisescu sub escorta a doi milițieni și a fost condus în boxa acuzaților. Era tuns zero, cu hainele vărgate, zâmbitor, slăbit, să nu-l mai cunoști... Privea spre noi și noi spre el. Așteptam fiecare începerea procesului.

Judecătorul strigă: „Inculpatul Florică Moisescu!” El răspunde „prezent”, se ridică în picioare și răspunde la întrebări. „Ce-ai căutat în Dorohoi în ziua de...?” „Am venit să-mi văd frații care m-au invitat”. „Dar de ce te-ai apucat să ții slujbe?” „Eu nu am ținut slujbe, ci am studiat cu toții din Cuvântul lui Dumnezeu. Ne-am rugat împreună, am lăudat Numele Lui cel Sfânt. Nu am spus nimic rău, nici nu am făcut rău nimănui, și nici împotriva orânduirii țării noastre”.

Au fost chemați martorii. Vasile Moisa a fost întrebat: „De ce l-ați chemat?” El a răspuns: „Noi ne cunoaștem de zeci de ani de zile și ori de câte ori vrem să ne vedem, îl chemăm și el vine. Ne rugăm, cântăm împreună și învățăm din Cuvântul Domnului. Noi învățăm cum să ne pregătim pentru viața veșnică, pentru că ori mai devreme, ori mai târziu vom muri, cum mor toți oamenii și vrem ca veșnicia s-o petrecem în raiul lui Dumnezeu, pregătit pentru cei ce ascultă de Cuvântul Lui, împlinesc și trăiesc ce spune El”.

S-a dat cuvântul apărării. Se ridică avocatul: „Onorată instanță, tovarășe judecător, inculpatul nu se încadrează în articolul în care este încadrat, deoarece în statutul Cultului Creștin după Evanghelie nu apare cuvântul „hirotonisit”. Acesta apare numai în canoanele Bisericii ortodoxe. În cultul lor, oricine devine membru prin pocăință și nașterea din nou, cercetează Cuvântul Evangheliei și se pregătește,

poate predica. El fiind dăruit pentru aceasta, este un predicator în Biserica lor. Referitor la adresa din dosar, unde i se pune în vedere să nu activeze decât numai în București, nu-l poate opri să nu meargă acolo unde este invitat. Adresa respectivă nu menționează nimic despre invitație. Având în vedere că inculpatul este înaintat în vârstă, cu respect cer un studiu mai atent asupra învinuirilor neîntemeiate și anularea urmăririi penale în acest dosar”.

Au mai urmat câteva întrebări neinteresante, după care s-au retras pentru deliberare. Atunci să fi văzut rugăciuni în taină, dar cu credință! Avocatul nu fusese tocmai în temă cu articolul încadrat pentru acuzare, dar a ascultat principiile doctrinei cultului nostru și a ales probele cele mai bune de care s-a folosit în apărare.

După ce completul de judecată s-a întors, judecătorul a citit pronunțarea: „Încetează urmărirea penală, în dosarul privind pe inculpatul Florică Moisesescu, rămânând cu cele două luni prestate, astfel fiind achitat și pus în libertate”. Judecătorul i-a spus: „Ascultă bătrâne! Du-te acasă și nu mai umbla prin țară că ești destul de bătrân. Vezi că frații tăi îți poartă de grijă și nu te lasă să te obosești”. Noi am înțeles despre ce era vorba, căci așa se va întâmpla în zilele din urmă. Mult mai multe, vor putea spune frații din locul unde a trăit și a lucrat în ogorul Evangheliei.

Astfel de vremuri au trăit frații noștri, care au îndurat toate încercările și suferințele pentru credința în Domnul Iisus. Pentru noi cei de astăzi, a rămas pilda lor de statornicie și cuvântul scris de apostolul Pavel la Evrei 13 v.7, „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, cari v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu. Uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința”.

Astăzi trăim vremurile din urmă, când dorința lui Diotref își face tot mai mult loc în bisericile Domnului, căutând întâietate, în loc de smerenie. Citez câteva versuri: *Diotref, creștin cu carte, se-ntrecea în gluma lui, Vrând să aibă-ntâietatea, lua locul Domnului. Se mai și certa cu f* „am, clevetindu-i pe ascuns, Cei ca el ne dau de furcă în lucrarea Domnului.

Câtă smerenie ne trebuie, frați și surori, pentru ca în legăturile noastre să nu ne vedem noi, ci Domnul Iisus să se vadă în noi. Să nu

dăm apă la moară eului nostru și să putem privi pe altul mai presus decât noi înșine. Ce armonie am simți în lucrarea Domnului și câtă propășire ar fi!

Să ne unim în rugăciunile noastre cu stăruință, rugându-L pe Domnul să îmbrace cu smerenie prezbiterii și întreaga frățietate. Domnul Iisus să ne binecuvânteze, a Lui să fie lauda, slava, cinstea și mulțumirea.

Conferințele frățești în aer liber îmi amintesc cu multă plăcere de întâlnirile credincioșilor din câte șase, șapte, poate și mai multe biserici. Ne strângeam cu mic cu mare la un frate care oferea curtea lui ca loc de conferință. Era de preferat să fie în centrul satului și să aibă posibilitate de parcare a căruțelor.

Erau invitați frați cu darul de evanghelist sau învățător. Pe vremea aceea erau frații (iniță Neamțu, Costică Culiceanu, Ursache din Corjeuți, Grigore Badragan, Luca și Schipor T. din Șiret, Ionel Radioală, Vasile Moisa, Costică Cojocar, Costică Băietu, Vasile Săcrieru, și alții, dar i-am amintit numai pe cei mai activi din județ. Iar din țară erau IVAții Alexandru Panaitescu, Grigore Fotino Constantinescu, Gheorghe Oprea Teodorescu, David Teodorescu, Nicolae Tonoiu, Florică Moisescu și Marin Ionescu.

Astfel prin anul 1950 sau 1951 – nu rețin bine – Conferința s-a ținut la Corjăuți, m (în tea casei unui frate, care locuia în centru, lângă drumul principal ce străbătea satul, l este 400 de frați, surori, tineri și corurile reunite din Corjeuți, Broscăuți și Dersca, dirijate de Aristotel Lozneau și Gică Badragan, au încălzit atmosfera duhovnicească, adunând locuitorii satului la marea sărbătoare de vestire a Evangheliei mântuirii. Duhul Sfânt lucra. Era o zi frumoasă din mijlocul verii. Am ajuns, care pe jos, care cu căruțele. Așa n tot drumul satului era numai căruțe. Acesta era mijlocul de transport cel mai bun. La deal trebuia să te dai jos și să mergi pe lângă căruță. Dar tineretul și cei mai mulți veneam pe jos 10 – 17 km. Era cea mai frumoasă călătorie pentru frați și surori, mai ales când știau fil se întâlnesc cu cei din bisericile dimprejur.

Dacă aș spune astăzi că ne cunoșteam cu cei din jur așa cum ne cunoaștem astăzi în îi. ei ca locală, unora nu le-ar veni să creadă. Astea

le cunosc doar cei bătrâni, care au trecut peste patru, cinci sau șapte dealuri și văi până ajungeau la conferința (astăzi evanghelizare) din comuna sau satul unde era programată.

Atunci a fost invitat fratele Alexandru Panaitescu. Fratele Grigore Badragan a avut cuvântul de deschidere și un scurt mesaj pentru toți cei veniți, dar și pentru locuitorii satului, care au avut plăcerea să fie alături de credincioși. Domnul fie binecuvântat! După cântările în cor și în comun, la ora 11 a început să vorbească fratele Panaitescu. La fiecare jumătate de oră, se oprea pentru o scurtă pauză și a ținut până aproape de ora unu. A urmat rugăciunea de încheiere și o cântare comună. În timp ce corurile reunite mai exersau cântări, frații se salutau: strângeri de mână, îmbrățișări și invitații pentru vizite – acestea erau clipele cele mai plăcute.

Nu mai rețin subiectul din predica de atunci, dar mi-amintesc cântarea „O, Iisuse dulce, dulcele meu Domn” și glasul fratelui Panaitescu care îi acoperea pe toți. Cântarea a răsunat pe ambele coaste de deal ale satului Corjăuți. După ora 3 după-amiaza, oamenii au început să se împrăstie, fiecare spre satul lui. Au rămas doar cei ce aveau probleme legate de biserică, de locașurile de cult, cimitire, etc. cerând lămuriri fratelui Panaitescu. Totodată se anunța conferința următoare, acolo unde era solicitată de frații din biserica respectivă. Conferințele au adus mult câștig Evangheliei, căci numărul credincioșilor creștea. Dar această perioadă nu a ținut mult, după cum vom vedea mai târziu.

Tot în acel an, cu o lună mai târziu, s-a ținut conferința la Vârnav, unde erau frații Ropotă și Grădeanu. S-a ținut în curtea casei de rugăciune, care era așezată pe deal. Locul era potrivit fiindcă că se putea auzi în cea mai mare parte a satului. A fost invitat fratele Grigore Fotino Constantinescu, un frate bine pregătit și dăruit de Dumnezeu. Îl întâlnim în revista „Buna Vestire” din anul 1926, ca director al acestei publicații a Asociației Creștinilor după Evanghelie, probabil din Iași.

Ca și la Corjăuți, era tot o zi de duminică. Zi de vară, căldură mare. Ne adăposteam pe sub pomi, dar slavă Domnului, frățietatea trăia clipele cele mai plăcute de unitate. Corurile unite și cântările în comun care slăveau pe Dumnezeu, ne legau inimile tot mai mult de

Domnul și unii de alții. Iată câteva gânduri din cuvântarea fratelui Constantinescu: „Am plâns și plângem noi pe scumpii noștri copii, care se pierd cu siguranță în lacul de foc?! Plângem noi soarta copiilor noștri, care vor striga către noi în ziua de judecată?! Plângem noi pentru copilul nostru, căruia îi dorim o viață bună pe acest pământ, dar care va fi un nenorocit pentru veșnicie?!”

Eram îmbărbătați și înviorați de Cuvântul Domnului. După o rugăciune de mulțumire adusă de mai mulți frați, s-a încheiat și conferința de la Vârnav. Au urmat cântări, strângeri de mână și îmbrățișări pline de bucuria întâlnirii. Ne salutăm fiecare cu dorința reîntâlnirii, dacă nu aici, apoi acolo sus în Canaanul Ceresc. Așa se trăia legătura frățească, când în zilele închinare Domnului, creștinii nu se duceau la târguri, la munte, la iarbă verde, sau mai nou să stea acasă.

E cel mai frumos când frații se roagă, ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, aduc mulțumire, sau cântă cântarea de laudă împreună cu cei răscumpărați. Maleahi 3 v.16 spune că cei ce se tem de Domnul se întâlneau adesea, și lucrul acesta era plăcut Domnului. Dacă cei care lipsesc de la părtașiile frățești și-ar da seama câtă întristare produc lui Dumnezeu, prin indiferența lor față de părtășia Bisericii, nu ar mai face lucrul acesta. Acestea sunt clipele cele mai frumoase și dorite de un credincios care îl iubește pe Domnul Iisus. Domnul să ne dea o inimă tot mai sensibilă, să-L iubim tot mai mult și în felul acesta să-L așteptăm să vină să ne ia acasă la El, unde e mult mai bine. Amin.

Am putea vorbi de conferința de la Stânca, Dumbrăvița sau Arborea. Dar vreau să vă spun că la Izvoarele, în comuna Lișna, conferința s-a ținut sub cerul liber pe malul unui lac, în fața casei singurului frate care locuia în acel mic sătuc. Acolo s-a făcut și un botez nou testamental. Treisprezece suflete au mărturisit pe Domnul Iisus în apă, fiind îngropați împreună cu El, prin botez și înviați în El, prin credința în Domnul Iisus. Cuvântul Evangheliei a fost vestit de frații Ghiță Neamțu și Panaitescu cu multă putere. Rugăciunile, cântările în comun și în cor au făcut să răsunе laudele Domnului și pe plaiurile bogate ale satului cu un nume așa frumos, Izvoare. Da, dar aici au fost izvoare de har, de mântuire și de înălțare a jertfei de la crucea Golgotei, unde Domnul Iisus a făcut posibilă împăcarea omului cu Dumnezeu.

Fie Numele Lui binecuvântat!

Evangelistul Ghiță Neamțu în practică

Vorbeam de fratele Neamțu, un evangelist dăruit de Dumnezeu, care din tinerețe a lucrat, împreună cu frații Vasile Moisa și Panaitescu în majoritatea localităților din Moldova. A dus vestea bună a mântuirii, îndurând bătaii și necazuri. Uneori a fost alungat din case și din sate. Dar lucra călăuzit de Duhul lui Dumnezeu care îl întărea și îi puneă în gură cuvintele potrivite împrejurării în care se găseau.

Mi-amintesc o întâmplare petrecută în Mihăileni. Fratele Panaitescu a venit la fratele Neamțu și după ce au vizitat câteva biserici din apropierea Vereștiului, s-au gândit să se ducă și la Mihăileni. Acolo erau așteptați în casa unui frate. Numai bine s-au întâlnit cu frații, că au și venit jandarmii „bine informați” că a venit unul, căruia îi zice „neamț” și un „popă”. Le-au cerut la amândoi să-i urmeze la postul de jandarmi. Acolo a venit preotul ortodox și l-a invitat pe fratele Panaitescu la o cafea. Auzise că el a fost preot și voia să stea de vorbă cu el, cu privire la părăsirea Bisericii ortodoxe și convingerile sale biblice.

Pe fratele Neamțu l-au dus la beci, unde jandarmii l-au încins în bătaie. „De unde este și de ce-l cheamă Neamțu, ce fel de credință are, că oamenii spun că are o învățătură străină”. Fratele le spunea că nu-i altă credință decât în Domnul Iisus. L-au mai lăsat, dar cum le venea pofta de bătut, iar veneau și-l luau la întrebări și apoi la bătaie... Când au plecat în birou, fratele și-a zis în sinea lui: „Pe fratele meu l-au luat la o cafea, stau în fotolii și discută amical, iar eu primesc bătaie în reprize!”

S-a gândit cum ar putea să dispară de acolo, fiindcă după ce se odihneau jandarmii, iar veneau la bătute. Așa că imediat după ce l-au lăsat și au plecat în birou, el în urma lor lai-o, ieșind pe poartă și peste drum către crâșma de vis-à-vis. Cum erau casele evreiești, cu intrarea din stradă și ieșirea pe celălalt capăt, a intrat în fugă pe ușă, printre mese, «fiind în spate. Când a ajuns în curtea din spate, a dat peste un câine care era destul de mare, dar la viteza pe care o avea fratele Neamțu, câinele s-a făcut una cu pământul. A «arit peste el, peste gard și către apa Siretului, trecând peste o mlaștină cu stufăriș. Cum a ajuns

pe uscat, s-a trântit jos la pământ.

Jandarmii l-au văzut din birou că a ieșit, a trecut strada și a intrat în crâșmă. Atunci și ți după el. Oamenii speriați din sală le-au spus că a ieșit în curtea din spate. Atunci după el mai departe... Dar nu l-au ajuns, căci la mlaștină s-au oprit și s-au întors înapoi. Au venit și i-au spus preotului gazdă că l-au scăpat pe neamț. El le-a spus să-l lase în pace. Așa era atunci. Ce dispunea preotul așa rămânea.

Între timp convorbirile între cei doi preoți au continuat până pe la ora unu noaptea. Apoi preotul a spus unui jandarm să-l conducă pe fratele Panaitescu la gazda de unde l-a luat. Fratele Neamțu, după ce și-a tras răsuflarea și s-a odihnit puțin, a luat-o pâș, pâș, pe ocolite. A ajuns la un alt frate, căruia i-a povestit pățania lui. Dar nu știa nimic de tovarășul lui de misiune. Acesta s-a dus la gazda de unde au fost luați, să vadă dacă știe ceva de fratele Panaitescu. Dar minune, fratele era aici.

Frații din Mihăleni și-au zis: „Dacă vin sătenii să-i caute pe noi veniți, ce ne facem?” în noaptea aceea au discutat și au hotărât să-i ducă cu căruța în altă comună, la o familie creștină. Acolo s-au bucurat împreună, împărțășind problemele pe care le-au întâmpinat în Mihăleni și cât de minunat lucrează Dumnezeu.

Cam în felul acesta erau primiți la început credincioșii! Totuși Evanghelia era propovăduită și multe suflete se întorceau la Domnul Iisus. Duhul Sfânt lucra în ei, întărindu-i în credință și în dragoste lucrând în ei sfințirea și dorința de a lucra la mântuirea altora.

Fratele Neamțu credea mult în puterea rugăciunii. Odată, la înmormântarea fratelui Petrea Batâr din Ibănești, trebuia scos sicriul afară, pentru a începe serviciul de înmormântare. Urmau să vorbească frații Neamțu și Panaitescu. Erau credincioși adunați din toate comunele din jur cât și din diferite părți ale țării. Erau și majoritatea oamenilor din comună, care l-au cunoscut și i-au fost prieteni, prin conjunctura meseriei pe care o avea, sau pentru felul lui de a se apropia de fiecare cu un cuvânt sau un sfat bun.

Aici deodată s-a întunecat cerul dinspre miazănoapte, arătând că vine o ploaie însoțită de furtună și grindină. Parcă era la muntele Sinai, unde poporul era cuprins de frică și însuși Moise a zis: „Sunt

îngrozit și tremur". Unii se uitau pe unde să o apuce, alții se pregăteau să plece acasă. Atunci fratele Neamțu l-a luat pe Panaitescu și s-au dus în grajdul din spatele casei să se roage Domnului Iisus, ca să se liniștească vremea, deoarece era o lucrare importantă de vestire a Evangheliei. Pentru a te ruga lui Dumnezeu în timp de nevoie, nu trebuie să ai loc special, ci doar credință puternică. Fie că ești la câmp, în pădure, pe drum, pe acoperișul casei, pe apă, în casă, în grajd, când ești în necaz, strigă către Domnul și El nu te lasă. Strigă cu credință.

Așa au strigat frații noștri în grajdul de aici. S-au rugat cu credință că Dumnezeu poate face o minune. El cunoștea lucrarea din ziua aceea. Era lucrarea pregătită de El, dar a dorit să se arate slava Lui și în această situație. După ce au ieșit frații de la rugăciune, norii au început să se întoarcă înapoi și să se destrame. În cel mai scurt timp cerul a început să se lumineze. A fost apoi o zi frumoasă, așa cum merită Evanghelia să fie propovăduită în asemenea ocazii. Și astăzi, după mai bine de trei decenii, oamenii își aduc aminte de rugăciunea făcută de frații noștri și cum i-a ascultat Dumnezeu.

Ultima dată când l-am vizitat pe fratele Neamțu, a fost în 16 mai 2001. L-am găsit în fața casei stând pe scaun. L-am întrebat cum se simte și mi-a zis că binișor. Soția mea l-a întrebat dacă o mai cunoaște și el i-a zis că numai dacă îi spune cine este. „Sunt fata lui Costache Lavric din Ibănești”. Atunci și-a adus aminte și a zis: „Da, el este pionierul credinței și al suferinței din Ibănești”. Și-a amintit că a dormit de câteva ori la ei, la fratele Batâr și la alții din sat.

Era chiar ziua lui de naștere. Împlinise 98 de ani. L-am întrebat: „Ce meditezi stând nici pe acest scaun?” „Acum, la sfârșitul alergării mele, nu mă gândesc la altceva decât la primirea care mi se va face cât de curând, când mă voi întâlni cu Domnul meu”. Când mai avea o lună până să împlinească 99 de ani, am primit vestea că a murit. A plecat la Domnul, căruia i-a slujit cu credință, urmând să primească cununa pe care i-a pregătit-o. „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul. Da, zice Duhul, ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează”. (Ap. 14 v. 13) Ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința și nădejdea noastră, care pentru mulți a devenit un semn de întrebare. De aceea unii s-au oprit din calea lor și au cercetat

Cuvântul lui Dumnezeu. S-au întors apoi din drumul lor și au primit mântuirea în dar, mărturisind în apa botezului credința în Domnul Iisus. Au primit nădejdea vieții veșnice, au devenit copii și moștenitori ai lui Dumnezeu, împreună cu Hristos Domnul în împărăția slavei Lui. Acesta este rodul de care se bucură biruatorii! Fiindcă au fost credincioși până la moarte, primesc cununa vieții. (Ap. 2 v.10) „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii. El va locui cu ei”. (Ap. 21 v.3)

Gheorghe Mardare – călugărul cu crucea în spate, care a găsit ce căuta

Acesta a fost fratele Mardare Gheorghe, un slujitor neînfricat și obișnuit cu suferința. Născut în anul 1899 într-un sat din județul Vaslui, de mic copil stătea departe de cei ce căutau ceartă, sau care căutau prietenii care nu duceau la pace. Dimpotrivă, era bun prieten cu cei care căutau să facă binele. De mic s-a simțit atras de slujbele care se oficiau în Biserica ortodoxă, mai ales când se predica Evanghelia. Când s-a făcut mai mare, a dorit tot mai mult să-L cunoască mai îndeaproape pe Dumnezeu și creațiunea Lui.

În anul 1915, nesatisfăcut pe deplin de slujbele pe care le asculta, s-a gândit să se călugărească. Așa că a plecat în nordul Moldovei la o mănăstire, unde a crezut că va găsi satisfacția sufletească după care tânjea atât de mult. După ce a fost interogat, a fost înregistrat și repartizat într-o chilie, unde i s-au adus la cunoștință regulile de bază pe care trebuie să le îndeplinească cei care doresc să rămână călugări.

Dimineața participa la ora de rugăciune cu slujba doctrinară, împreună cu toți ceilalți călugări. Apoi fiecare era repartizat pe sectoare, la diferite munci din cadrul mănăstirii: Iflitul lemnelor, plivitul și prășitul legumelor, zarzavaturilor, și a altor plante necesare pentru hrana celor din mănăstire. Pe timpul nopții aveau alte sarcini: citirea cărților de rugăciuni, mătănnii, rugăciuni, veghere, etc. Și ce mai rămânea din timpul nopții, era pentru odihnă.

Cu timpul, după ce a căpătat vechime, a început să-i urmărească pe ceilalți călugări unii vechi ca el în mănăstire, să vadă cum își îndeplinesc canoanele impuse pe timpul zilei, i nopții. Astfel, într-o noapte l-a urmărit pe vecinul lui de cameră și spre marea lui mirare în

văzut bând ceva băutură și pipând dintr-o țigară. S-a lămurit cu el! Toată noaptea a început să se gândească: „Ce fel de călugărie o fi asta? Oare nu-i păcat așa ceva? Doar el. i venit aici să se sfințească și uite că aici se trăiește ca afară”. A mai căutat și în alte seri» **I** vadă cum își îndeplinesc ceilalți sarcinile. Nu avea astâmpăr. Tot urmărind prin perdelele de la geam, a mai văzut pe unul care se servea cu băutură.

Dar a descoperit pe unul care citea o carte, pe care nu o mai văzuse până atunci. L-a mai urmărit în câteva seri. De fiecare dată, călugărul citea din aceeași carte. Nu a mai așteptat mult și a îndrăznit să-l întrebe: „Ce carte citești, că te-am zărit într-o seară citind din ea”. La care călugărul a răspuns: „Este cartea după care sunt scrise celelalte cărți. Ea face parte din Biblie. Este Noul Testament, care vorbește despre Domnul Iisus, care a adus mântuirea oamenilor de pe pământ”.

Atunci el nu s-a lăsat, până nu a căpătat și el un Nou Testament, chiar dacă a trebuit să plătească îndoit. L-a strâns la piept și primele nopți au fost prea scurte. Adormea târziu în noapte citind Noul Testament și se trezea iar la citit. Deși acest testament era o traducere de N. Nițulescu, ediție din 1898, care ne-ar da bătaie de cap celor de astăzi, din cauza literelor slavone, pentru el a fost lucrul cel mai fericit. Cercetând Noul Testament, a descoperit că locul lui nu-i în mănăstire, nici în biserică. A găsit scris la 2 Corinteni 6 **v.17**, 18: „Ieșiți din mijlocul lor. Despărțiți-vă de ei... și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi îmi veți fi și fiice...” „Gata, și-a zis el, nici ei nu ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să ies și dintre ei!” Zis și făcut. După doi ani și ceva a luat bagajele și le-a spus: „Eu plec, fiindcă n-am găsit aici ce căutam. Eu am căutat liniștea sufletească și pacea cu Dumnezeu. Aici am găsit exact ce era de unde am plecat. Am văzut că și aici se bea pe ascuns, se fumează, oamenii se ceartă și se mânie când dau de greu! Eu vreau să ies afară, așa cum spune sfântul apostol Pavel”.

Așa că s-a dus în pădure, cât mai departe. A tăiat niște nuiiele, a adunat niște crăci și a făcut o colibă lângă scorbura unui copac bătrân. Apoi a acoperit-o cu frunze. A îngenuncheat pe iarbă și i-a mulțumit lui Dumnezeu că i-a arătat Cuvântul Său. De-acuma era liniștit. Sigur nu-i mai impunea nimeni reguli, pe care nici ei nu le respectau. Aici se ruga cât voia, citea Cuvântul lui Dumnezeu până îi oboseau ochii. Apoi se

odihnea și iar citea. Mai mânca câte puțin, dar nu prea mult. Când termina proviziile se ducea prin sate, de unde cumpăra de mâncare, dar de multe ori căpăta mai mult decât îi trebuia, pentru a se ruga și pentru cei care dăruiau.

Într-o zi a citit în Luca 9 v.23 cum trebuie să-L urmărim pe Iisus. Mare i-a fost mirarea! Cum nu a găsit el până atunci, cuvintele cheie ale Domnului Iisus? „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să mă urmeze”. S-a aruncat la pământ și a strigat: „Doamne Iisuse, de ce nu mi-ai descoperit mai înainte care este voia Ta? De ce mai lăsat să mă chinui pe la mănăstire, să stau aici în pădure, când Tu mă vrei să te urmez?” S-a ridicat și a citit din nou chemarea Domnului Iisus. Atunci și-a zis: „Locul meu nu este aici, eu trebuie să-L urmez, dar unde-i crucea?” S-a gândit că crucea nu trebuie făcută neapărat de un tâmplar, ci că o poate face și el. Numai cruce să fie. A tăiat o nuia mai groasă din care a confecționat o cruce, cu care să-L urmeze pe Domnul Iisus așa cum a înțeles el. După ce și-a făcut bagajul, și-a luat traista, a pus crucea pe umăr și-a plecat la drum.

Ajunghând în șoseaua Suceava-Roman, a luat-o pe șosea să ajungă la o gară, ca să ia trenul spre Vaslui. Era în vara anului 1918, în timpul primului război mondial. Cum mergea el pe șosea, cu crucea lui pe spate, vede venind un convoi de armată. Atunci a dat fuga de a intrat într-un lan de porumb, dar nu s-a așezat bine, că parcă cineva i-a șoptit versetul 26 din Luca 9. „Căci oricine se va rușina de Mine înaintea oamenilor, se va rușina și Fiul omului de el...” S-a ridicat repede din porumb cu crucea în spate și din nou pe șosea. A pus capul în piept și drept pe mijlocul șoselei înainte! Plutonul de militari, a trebuit să se despartă: două rânduri au trecut pe o parte și două rânduri pe cealaltă parte, iar el printre rândurile de soldați, cu crucea în spate.

Când a văzut comandantul un om cu crucea în spate trecând prin mijlocul plutonului „i ordonat imediat oprirea convoiului. A ordonat să fie scos din rândurile soldaților și la Interogat: cine este, de unde vine, unde merge? Ce-i cu crucea care o poartă? Iar el, simpatic și sincer cum era, le-a spus că așa i-a poruncit Domnul Iisus să-L urmeze,

dacă vrea să câștige viața veșnică. L-au luat drept spion. Dar nu s-au putut înțelege cu el! Ei îl întrebau una, el le spunea ce a găsit el scris în cartea lui Dumnezeu. Văzând că pierde timpul cu el, comandantul a ordonat la doi soldați să-l ducă la primul post de jandarmi, ca să-l investigheze, ce urmărește și cine este. Soldații l-au escortat până la primul post de jandarmi, unde l-au dat în primire, cu mențiunile date de comandantul lor.

Aici au început cercetările, dar deviza lui nu era alta, decât că „îl urmează pe Domnul Iisus și dacă-și pierde viața pentru El, o va mântui”. (Luca 9 v.24) După multe rafale de bătăi, au obosit și jandarmii. Îi dădeau câte un blid de mâncare și l-au pus să spargă lemnele pentru foc. Trei zile a spart lemne. A făcut bășici în palmi. După un timp s-au spart, așa că mâinile erau numai sânge. Jandarmii au văzut cum îi erau mâinile, dar erau bucuroși că spărsese lemnele pe care nu le-a spart nimeni până atunci. L-au chemat afară din camera de arest, spunându-i să-și aducă crucea, pe care l-au pus să o taie bucăți. Spunea el că cea mai mare durere a fost când l-au pus să-și taie crucea. După aceea i-au dat drumul să plece acasă.

Plecând de aici, a mers la gara cea mai apropiată, unde s-a urcat în trenul spre Vaslui, în tren a mai găsit un om care călătorea și el în aceeași direcție. Cum l-a văzut așa necăjit în hainele lui de călugăr, cetățeanul respectiv a început să-l întrebe de unde vine, unde merge, de ce-i așa de necăjit, și ce durere are. El a început să se destăinuie: pe unde a fost, cum a găsit Cartea sfântă a lui Dumnezeu în care a găsit scris cum trebuie să-L urmeze pe Domnul Iisus, cum și-a făcut crucea și a pornit la drum cu ea, dar a ajuns la postul de jandarmi, unde l-au bătut, l-au pus de le-a tăiat toate lemnele, iar după aceea l-au pus tot pe el să-și taie singur crucea. „A fost cea mai mare durere pentru mine”, spunea el!

Călătorul era un credincios pe care Dumnezeu l-a așezat în același compartiment, ca să-l ajute pe fratele Mărdărică să înțeleagă cuvintele Evangheliei, așa cum s-a petrecut odinioară cu Filip și famenul etiopian. Ce minunat lucrează Dumnezeu! El știe când umblăm, când ne sculăm și de departe ne cunoaște gândul. (Ps. 139 v.2) Fratele a început lăi explice că abia acum a luat crucea cea

adevărată! Domnul Iisus a suferit crucea, a disprețuit rușinea, lăsându-ne pilda Lui. Noi nu suntem chemați să purtăm o cruce de lemn, sau de tablă, sau de aramă, sau chiar de aur dacă ar fi. Apostolul Petru spune la Pet. 2 v.21, „La aceasta am fost chemați, fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă...” Atunci fratele Mardare a înțeles care-i adevărata cruce! Dar a trebuit să mai treacă mult timp, ca să ajungă să înțeleagă și mai multe lucruri în Cuvântul lui Dumnezeu, să ajungă la statura de om mare, când a putut să învețe pe alții și să-i îmbărbăteze în credință.

Fratele Mardare s-a pus pe cercetat Biblia. Avea o dorință sinceră, mai ales când a fost încredințat că Domnul Iisus vine să-i ridice la cer pe cei mântuiți. Citind cuvântul Evangheliei, descoperea tot mai multe lucruri, pe care el încă nu le înțelegea. Într-o zi descoperă un îndemn dat de Domnul Iisus ucenicilor Săi în Luca 12 v.38: „Fie că vine la a doua strajă din noapte, fie că vine la a treia strajă, fericite de robii aceia, dacă-i va găsi veghind”. Atunci și-a zis: „Gata, El vine. Dar ce mă fac dacă mă găsește dormind?” A căutat imediat un serviciu de paznic de noapte, ca să fie sigur că nu va dormi și noaptea va putea sta de veghe, uitându-se pe bolta cerului să-L vadă pe Domnul Iisus când vine!

Mă gândesc la o cântare. „Neprihănită dragoste dintâi /ce dor de un mă leagă”. Aceasta era dragostea dintâi a fratelui Mardare. Nu avea altă dorință, decât să-L vadă pe Domnul și Mântuitorul lui că vine, ca să-L întâmpine pe norii cerului. O, Doamne Iisuse, trezește în noi această dragoste curată și doritoare de a te aștepta ca să vii, să ne ei la Tine acasă!

Ca și în situația anterioară când Dumnezeu a trimis un Filip să-l lumineze ca să înțeleagă adevărul despre cruce, de data aceasta a trimis un credincios ca să-l ajute să înțeleagă timpul în care va veni Mirele nostru drag, fiindcă El va veni în ceasul în care noi nu ne gândim. (2 Petru 3 v.10)

Cum fratelui Mardare îi plăcea să-L mărturisească pe Salvatorul lui, a început să-i spună despre dragostea lui Dumnezeu și mântuirea adusă prin Domnul Iisus. „Copiii lui Dumnezeu vor fi răpiți la cer, dar numai dacă vor fi găsiți veghind. De aceea nu trebuie să dormim

noaptea". Fratele a ascultat cu multă îngăduință interpretarea absolut literală a textului. L-a impresionat mult zelul cu care Mardare îl aștepta pe Domnul Iisus. L-a întrebat dacă știe că mai sunt credincioși și prin America și Japonia, adică pe partea cealaltă a pământului. Când la noi e noapte, la ei e ziua și invers. Ce va face Domnul? Când ne ia pe cei de aici unde-i noapte, atunci cei de acolo rămân, deoarece la ei e ziua? Știi care-i noaptea de care vorbește Domnul Iisus?

Astfel i-a vorbit despre Luceafărul strălucitor de dimineață, despre străjerul care spunea că noaptea aproape a trecut și se apropie ziua. (Isaia 21 v. 12) Este vremea să trăim frumos ca în timpul zilei, cum citim în Rom. 13 v. 12, 13. Când va veni Domnul Iisus, va veni în același fel în care a fost văzut mergând la cer, bineînțeles pentru cei credincioși. (Faptei v. 11)

Și cu multe alte versete i-a lămurit cuvintele Evangheliei atât de minunate, care l-au făcut pe fratele Mardare să explodeze de bucurie și să cadă pe genunchi, ca să-l mulțumească lui Dumnezeu pentru descoperirile primite, că nu l-a lăsat să se chinuie noaptea nedormind. Domnul Iisus poate veni și ziua. El ne-a spus că va veni în ceasul în care noi nu ne gândim. (Matei 24 v.42) Important este ca noi să fim gata, să fim pregătiți să-L întâmpinăm, când va veni să ne ia la El în slavă. Dumnezeu ne-a descoperit aceste promisiuni prin Duhul Sfânt. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. (1 Corinteni 2 v.10) Slăvit să fie Domnul!

Povestea fratelui Mardare continuă. Intrând în părtășia fraților, s-a înscris la școala lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu în care se adâncea zilnic, însemna studiu permanent cu frații. Mai târziu a absolvit Școala Biblică din Wiedenest, Germania. Așa că în scurt, timp fratele Mardare propovăduia Evanghelia în micile adunări de pe vremea aceea. îi îmbărbăta pe frați și chema sufletele nemântuite, întărind chemarea și alegerea pe care Dumnezeu i-a făcut-o încă din tinerețe.

În anul 1926 se căsătorește cu o nemțoaică în Iași, unde și-a întemeiat o familie, lucrând în adunările din Iași și împrejurimi.

Invitat la conferința din pădure într-o vară, frații din localitățile din jurul Vasluiului, s-au vorbit să se adune la o conferință într-o

poiană, în mijlocul pădurii din apropiere, cu gând să sărbătorească și frângerea pâinii împreună. Pe atunci, astfel de întâlniri erau interzise în sate. A fost invitat și fratele Mardare. Ziua mult așteptată a venit, când frați și surori din toate direcțiile au venit la marea sărbătoare, unde știau că se întâlnesc și cu județeanul lor, de acum ieșean. „Iată ce plăcut și dulce este să locuiască frații împreună”. (Ps. 133 v. I) Mare a fost bucuria celor care au participat la această întâlnire. „Învățăturile Tale sunt desfătarea mea și sfătuitoarii mei”. (Ps. 119 v.24) „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta”. (Ps. 119 v. II) „Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului până va veni El”. (1 Cor. 11 v.26)

Aceasta a fost părtășia creștinilor din toate veacurile și a fraților de pe meleagurile Vasluiului. Dar ce să vezi, Satana nu doarme. S-a dus vestea că pocăiții din mai multe părți sunt adunați în pădure și că printre ei e unul care a fost călugăr. Așa că imediat ce a ajuns vestea la mai marii norodului, au trimis jandarmii pe urmele lor. Când au sosit jandarmii, conferința era pe terminate, iar fratele Mardare mai dădea câteva îndemnuri și iacă tocmai pe el îl găsește în mijlocul frățietății.

S-au dus direct la el. Cine sunteți și de unde? Cu a cui aprobare v-ați adunat aici? L-au luat pe fratele Mardare sub escortă. S-au mai alăturat și câțiva frați, care voiau să vină în ajutorul fratelui Mardare. Oamenilor li s-a ordonat să plece fiecare la casele lor. Pe fratele Mardare l-au dus la postul de jandarmi, unde l-au bătut de i-au rupt și carnea de pe el. Când au văzut că nu mai mișcă, l-au udat cu apă, l-au pus într-o căruță și l-au trimis la Spital în Vaslui.

Acolo a dat peste el unchiul lui, care era doctor în acest spital. Cum l-a văzut, l-a întrebat ce s-a întâmplat. Tremurând, i-a spus că l-au bătut jandarmii. Doctorul a întrebat de ce l-au bătut? El n-a vrut să spună, dar au fost alții care i-au spus că a ținut o adunare cu pocăiții din sate în pădure, și mai multe acuzații care l-au pus pe jar pe doctor. Acesta era un mare împotrivor și nu-l putea suferi că l-a făcut de rușine, fiindcă s-a pocăit. Era într-o / . i de sâmbătă, și doctorul urma să fie liber duminică.

Doctorul a chemat pe asistentă și i-a dat niște fiole, să i le

administreze pe rând. Scopul era ca el să rămână invalid pentru toată viața sau să moară. Totul cu condiția ca să știe numai ea, în caz contrar își va pierde serviciul. El a plecat acasă, ziua următoare fiind liber. Asistenta era o basarabeancă temătoare de Dumnezeu. A rămas stupefiată de sarcina primită. S-a tot frământat, ce să facă? Conștiința o chinuia așa de mult că s-a dus direct la pacientul respectiv și l-a întrebat de unde este și ce a pățit? Fratele Mardare a început să-L mărturisească pe Domnul Iisus, și i-a spus cum s-au adunat într-o pădure și s-au închinat lui Dumnezeu și cum au venit jandarmii și l-au bătut. Auzind asistenta mărturisirea aceasta, a cuprins-o o frică și mai mare. Era temătoare de Dumnezeu. Nu putea concepe să facă că așa ceva. Știa care sunt efectele acestui tratament. Fratele cunoștea limba rusă și a țiuit după accentul ei că ar vorbi și ea această limbă, așa că a încercat să vorbească cu pe rusește. Când a văzut că vorbește rusește, ea a prins și mai mult curaj, s-a apropiat de el și i-a spus „Dumneata știi să taci?” „Știu”, a răspuns el. „Dacă vrei să mai fi om de acum încolo, fă ceva și dispari astăzi din spital! Dacă îți vin vizitatori, caută să pleci cu unii dintre ei, așa cum te găsești. Dacă mai stai aici în spital, nu vei mai fi om!” „Am înțeles. Mulțumesc foarte frumos. Domnul Iisus să te binecuvânteze cu viața veșnică!”

Ziua de duminică a fost o zi binecuvântată cu mulți frați, care l-au vizitat pe fratele Mardare. Au venit cu căruțe de prin satele vecine, așa că acestea au fost salvarea lui. Cum au sosit frații, i-a întrebat dacă au venit cu căruțele. Spre mirarea fraților, și-a luat halatul pe el și le-a zis: „Haidem la căruță”. Ajunși aici, s-a suit în căruță și le-a spus: „Să plecăm până nu ne ajunge Faraon”. Nedumeriți, frații au plecat cu el, aflând mai târziu minunea lui Dumnezeu și lucrarea făcută de Duhul Sfânt, care îi înștiința din cetate în cetate, ce-i aștepta pe urmași Domnului Iisus. (Fapte 20 v.23)

În Ps.121 ni se spune că „Cel ce te păzește, nu va dormita, nu dormitează, nici nu doarme, Cel ce păzește pe Israel. Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul. Domnul te va păzi la plecare și la venire, de acum și până-n veac”. Astea sunt promisiunile Domnului pentru cei credincioși. Au fost adevărate pentru fratele Mardare și sunt și pentru noi. El s-a încrezut puternic în Domnul, de aceea a putut trece

prin atâtea încercări, ieșind biruitor din toate.

Găsește un loc de refugiu în Brașov în anul 1944, când au venit rușii, s-a refugiat în Brașov, unde a fost găzduit în familia fratelui Stukerman. Acolo a locuit cu toată familia până s-a terminat războiul. A avut trei copii, o fată și doi feciori. Important este că sunt credincioși. Și aici, în Brașov, a continuat să lucreze în câmpul Evangheliei, dar tot pe drumul crucii. Când s-a dus la Dumbră-vița și aici l-au așteptat, cum zicea apostolul Pavel, lanțuri și necazuri. (Fapte 20 v.23) Când a ieșit din adunare, a fost așteptat de oamenii din sat, care împreună cu primarul l-au bătut atât de tare, că a trebuit să-l ducă frații cu căruța, direct la spital în Brașov, unde a stat internat sub supravegherea doctorilor, până s-a făcut bine. Totul ca să poată din nou pleca pe același drum al suferinței, pentru Domnul lui Iisus Hristos, pe care-l slujea cu atâta dragoste.

În anul 1971, l-am întâlnit în satul Hondol, de lângă Certej, din județul Hunedoara. Eram la o înmormântare care a avut loc în familia Muraru, la care a participat și el. Venea tot de la o înmormântare dintr-un sat de la munte. Și de data aceasta era bătut și zgâriat tot pe față. Fusesse lovit de niște oameni, care erau cam băuți. L-au învinuit că le strică legea și l-au îmbrâncit în fața unui cortegiu funerar până au intervenit oamenii, de l-au scos din mâinile lor. Cântarea spune: „Pe calea îngustă e luptă... Dar e bună că duce în cer”. Slavă lui Dumnezeu, că ne-a răscumpărat pentru veșnicie, dar mai întâi ne-a spus că în împărăția cerurilor se intră prin multe necazuri. (Fapte 14 v.22) „Dar mulțămiri fie aduse... avem biruința prin El”. (1 Cor. 15 v.57)

Apostolul Pavel spune filipenilor la Filipeni Iv.28, 29: „Luptați pentru credința Evangheliei fără să vă lăsați înspăimântați de potrivnici. Căci cu privire la Hristos vouă v-a fost dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El”.

Cred că fratele Mardare a avut parte din belșug de harul suferințelor pentru Evanghelie și pentru Domnul Iisus Hristos. O cântare spune așa frumos: „Chiar toți de-s împotriva ta, și nimeni milă n-are, Tu-n inimă nu te-ntrista, Căci plata-n cer e mare”.

În ultima parte a veștii sale, fratele Mardare a slujit ca pastor în câteva biserici baptiste, din partea Ardealului, iar în ultimii ani a slujit

în Biserica Baptistă din Simeria.

Într-o zi, pe când vorbea din Cuvântul Domnului în biserică, a venit cineva și l-a anunțat că-i arde casa. Atunci împreună cu el, au plecat mai mulți frați, pentru a ajuta la stingerea incendiului. Desigur până au ajuns ei, vecinii și trecătorii au sărit cu mic cu mare și cu ajutorul lui Dumnezeu au stins focul” dar casa a rămas fără acoperiș. Soția lui, când a văzut că a rămas sub cerul liber, lipsită de multe bunuri materiale, s-a îmbolnăvit și a zăcut mult timp la pat. Prea puțini au simțit cu durerea și încercarea prin care i-a trecut Dumnezeu. De data aceasta, pentru ei a fost prea mare. Cuvântul Domnului spune că „... după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere, și vă va face neclintii, ca să puteți ieși biruitori, doar prin El”. (1 Pet. 5 v. 10) „... ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. (Iac. 1 v.3)

Într-o zi, stând la pat, sora Eliza a dorit să mănânce prune uscate pe lozniță și pâine coaptă pe vatră în cuptor, la care fratele îi răspunde că i-ar aduce cu multă plăcere, dar așa ceva nu primea decât când mergea pe la bisericile de la țară sau de la munte. Dar este cineva care aude, vede, și știe totul. (Apoc.2) El împlinește dorințele celor ce se tem de El. (I's. 145 v.19)

Seara s-au încredințat în mâna Domnului să le dea o noapte liniștită. Dacă va fi voia Lui să vadă iar lumina zilei, dacă nu, s-o pregătească să fie gata. A doua zi când s-au trezit, au mulțumit lui Dumnezeu că le-a mai acordat încă o zi. Mai târziu cineva bătea la poartă. Era un frate dintr-o biserică de lângă Hațeg care venise la Simeria. Fratele Mardare l-a chemat în casă, bucuroși că s-au mai întâlnit. S-au îmbrățișat și s-au întrebat le sănătate. Fratele musafir a început să scoată din traistă pâine și prune uscate, spunându-le că nevasta lui, pe la o bucată de noapte, s-a trezit și i-a zis: „Auzi dragă, dacă tot te duci la Simeria, să nu uit, să-ți dau niște prune uscate, să-i duci la sora Mardare, că-i bolnavă și să-i faci o vizită”, iar eu am cerut și o pâine. Când au auzit ei aceste cuvinte, I nișele Mardare a strigat! „Acesta este Dumnezeu! minunilor!” Repede la rugăciune, la mulțumire. Au știut ei cum s-au rugat, că fratele vizitator a înțeles că numai Domnul i-a în ut drum la Simeria, ca să-și arate slava Lui,

mângâindu-i în necazurile prin care trecea această familie.

Atunci fratele Mardare i-a spus că aceasta a fost dorința soției lui. Cu o zi înainte a dorit să mănânce prune și pâine de casă. Cred că avem și noi multe de învățat de la înaintașii noștri care au trăit experiențe minunate prin viața lor de părtășie cu Dumnezeu. După câțva timp, sora Eliza a fost chemată acasă la ce-L căruia i-a slujit, prin necazuri și greutăți. A ajuns la Domnul Iisus pe care L-a iubit, iar El i-a pregătit un loc în slavă. Slăvit să fie Domnul!

Fratele Mardare la o înmormântare în părtășie și cu frații din Codlea în toamna anului 1982, l-am invitat pentru a avea o părtășie în Casa de rugăciune din str. Măgurii, din Codlea, unde a stat vreo trei zile. Ne-am bucurat împreună cu el, servindu-ne din Cuvântul Domnului și povestind din călătoriile lui în lucrarea Domnului. Am rămas după terminarea adunării cu o parte din frați discutând cu el până la ora 11 noaptea, între timp fratele s-a recăsătorit cu o soră din partea Hațegului, cu care a conviețuit până la chemat Domnul și pe el acasă, ca să-și primească cununa, pe care Domnul i-a pregătit-o să i-o dea.

La dorința fraților i-am scris iarăși o scrisoare, prin care l-am invitat să mai vină dacă poate la Codlea, deoarece biserica îl așteaptă să-l mai audă vorbind și să le mai inspire nădejde, povestindu-le din călătoriile și încercările lui pe drumul credinței. După primirea scrisorii mi-a răspuns că va veni pe măsură ce soția lui Brândușa, se va face mai bine, deoarece fusese bolnavă.

La începutul lunii aprilie 1984 ne-am pomenit cu el în casă.

Mama soacră era la noi, fiindcă tocmai ieșise din spital și mare i-a fost bucuria că a avut cu cine povesti din Cuvântul Domnului, despre încercările prin care au trecut pe calea credinței. Au povestit până la ora două noaptea. În cursul vizitei, a avut trei părtașii cu biserica, miercuri seara, duminica dimineața și seara. „Hristos în voi nădejdea slavei! Pe El îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Iisus”. (Col. 1 v.28) în 1 Corinteni 11 v.26, apostolul Pavel vorbește despre necazurile și primejdiile cu care s-a confruntat și prin harul Domnului a ieșit biruitor.

Să vă spun una din multele întâmplări pe care mi le-a povestit, de care am rămas surprins și la care am meditat mereu. Cât de minunat lucrează Dumnezeu și te izbăvește din primejdii, atunci când te lași călăuzit de El. Era într-o iarnă geroasă și plină de zăpadă, iar el se afla în satele de munte de pe lângă Câmpeni, unde a doua zi trebuia să facă frângerea pâinii într-o biserică dintr-un sat. Era într-o zi de sâmbătă, iar în seara respectivă, biserica era adunată pentru rugăciune. A rămas și el, bucurându-se împreună din Cuvântul Domnului, îmbărbătându-i pe frați și surori și inspirându-le din bucuriile nădejzii vieții veșnice. După terminarea adunării, fratele le-a spus că pleacă în satul vecin, unde trebuia să facă frângerea pâinii. Frații au insistat să nu plece în toiul nopții, deoarece distanța până la satul respectiv era de peste șapte km. Plus de asta, între ambele sate era numai pădure, iar pe drumul acesta se circula puțin, mai ales iarna. De aceea frații l-au rugat să nu plece, ca nu cumva să se întâlnească cu animalele sălbatice și să nu aibă vreun necaz. Totuși el a zis că pleacă, deoarece era un drum cunoscut, pe care îl parcurgea de câțiva ani. Așa că, prin credință în carul de biruință al Domnului, a luat-o la drum. Mergând pe drumul din pădure, a urcat un deal, apoi a coborât o vale. Acum urca alt deal și uitându-se în jur își zicea, ce frumos este să călătorești iarna prin pădure. Se uita într-o parte, în alta, prin pădurea fără frunze. Zărise o pasăre cum țopăia pe zăpada albă, zburând de ici colo. Dar când se gândea ce i-au zis frații la plecare, parcă i se ridica haina în spate, simțind cum începe să se răcească. A trecut și al doilea deal. Când cobora la vale, parcă ar fi dorit să fugă, dar când mai avea

puțin să ajungă în ultima vale, aude ceva urlete. Când se uită în urmă, vede cum pe urmele lui de pe deal coborau o droaie de lupi. Atunci vede în jur un gorun, probabil aplecat de vânt deasupra văii. Cum l-a văzut, a alergat și s-a cățărat în copac. S-a suit mai mult pe burtă și în mâini. Dar parcă l-au lăsat puterile și de n-ar fi ajuns la o creangă de care să se rezeme, ar fi căzut jos în vale. Zicea el: „Cum m-am oprit lângă creanga plină de promoroacă înghețată și m-am uitat în urmă, lupii au ajuns la rădăcina copacului. Urlau, mormăiau și scurmau, aruncând zăpada, frunzele și pământul în părți, iar eu tremuram de frică și de frig în copac. Vedeam cum din clipă în clipă, voi cădea jos, iar lupii se vor hrăni cu mine. Așa că mi-am adunat puterile și am strâns creanga bine lângă mine. Înălțând rugăciunea către Tatăl meu din ceruri, am zis: „Doamne, văd că aici mi s-a sfârșit călătoria, dar te rog, înștiințează-i pe frații mei să mă caute dacă vor vedea că nu mai vin mâine la ei. Eu mă încredințez în brațul Tău și dacă mai găsești în mine ceva rău, iartă-mă, fiindcă eu am înghețat și simt cum cad în mormântul care așteaptă să mă înghită”. Dar n-am terminat bine rugăciunea, că s-a auzit un chelălăit de câine, sau de vulpe. Ei s-au oprit și s-au uitat în jur, iar unul dintre lupi a început să miroase urma de unde am venit. Atunci și ceilalți s-au după el, trecând dealul. Atunci parcă am primit ceva speranță, și mi-am zis: „Să încerc să mă cobor”. Astfel, încet-încet, mai pe brânci, am reușit să revin pe pământ. Am luat-o către drum, trecând și valea respectivă. Am urcat din nou și cu ajutorul Tatălui ceresc, am ieșit din pădure. De acum, se vedea satul. Am prins curaj și parcă am început să mă mai încălzesc și să primesc putere.

Când am ajuns și am intrat în casă, gazdele mele s-au mirat că am venit așa târziu, iar eu n-am putut să zic mai mult decât că am înghețat de frig și nu mai pot mai mult. Atunci «ora i-a zis fratelui că se duce să se culce în camera unde de obicei mă găzduia când veneam la ei, motivând că nu-i încălzită îndeajuns, iar eu să rămân cu fratele în camera cea mai călduroasă. În scurt timp am adormit buștean, cum zice românul. Cred că atunci dind m-am încălzit mi-au revenit puterile. Visam că eram în pădure și mă țineam strâns de copac, dar eu de fapt l-am strâns pe fratele gazdă atât de tare, că nu mai avea suflare! Numai

după mari eforturi a putut să scape de mine, rămânând uimit cum tremuram și aemeam în confruntarea din vis.

Când a văzut așa, fratele s-a speriat și s-a dus de s-a culcat în cameră cu soția lui, dar nu H mai putut dormi până în ziuă. Plin de teamă i-a spus soției: „Auzi dragă, fratele Mardare îi venit să facă frângerea pâinii și el e plin de duhuri rele; geme, strigă, tremură. M-a strâns în brațe așa de tare, încât a trebuit să mă lupt mult, până am scăpat, că nu mai aveam nici Mr. Numai să vină frații dimineța și eu îl opresc să facă lucrarea aceasta. Le spun la frați l-l trimitem înapoi acasă, fiindcă un astfel de om nu e vrednic de această lucrare”.

În sfârșit, s-a făcut ziuă. S-au sculat, s-au spălat, s-au pregătit, dar vede fratele că ei nu mai sunt frații pe care-i știa el. Acum erau cam retrași și cam supărați. Fratele ar fi avut uhef de vorbă, dar cu cine? Casa de rugăciune era lângă casa fratelui gazdă. Când au început să vină frații, gazda lui, care era prezbiterul bisericii, i-a luat deoparte pe diaconul ierul bisericii, povestindu-le cele întâmplare. Mai putea fratele Mardare să slujească < ma Domnului? Toți au fost de acord că nu se poate, dar să-l cheme și să-l întrebe de M duh este însuflețit. Imediat l-au chemat și l-au întrebat de starea lui duhovnicească. (1 «/. da i-a spus direct: „Dumneata ești posedat de duhuri rele și nu poți să faci frângerea pâinii la noi!” Cuvintele acestea au căzut ca un trăsnet pe lângă el, și nu a mai avut cuvinte să răspundă. Gazda îi spuse tot ce a făcut el în somn noaptea. Atunci, cu lacrimi în ochi, a început să le povestească cum a petrecut seara în casa de rugăciune din satul vecin, după care a plecat spre ei, a trecut prin pădure și când mai avea puțin să iasă din pădure, a auzit că lupii sunt pe urmele lui. Când s-a întors să se uite în urmă, i-a văzut cum se coboară de pe deal spre el. S-a uitat în jur și a văzut un copac plecat, pregătit de Domnul. A dat fuga de s-a suit în el, până a ajuns la o cracă, pe care a prins-o în brațe și a strâns-o de frică cât a putut. „Probabil asta am făcut astă noapte, poate și mai rău. Eu nu știu ce-am făcut, dar ca să vă convingeți, vă rog să mergeți câțiva frați în prima vale când cobori în pădure”.

La insistențele lui, au plecat câțiva. Când au ajuns, au văzut urmele scenei petrecute. Parcă i-a prins și pe ei frica. Au luat-o stânga-împrejur, urgent către sat, unde erau așteptați de fratele

Mardare cu rezultatul anchetei. Ajunși acasă fratele gazdă a strigat: „Frate, te rog să mă ierți! Mă mir cum nu ți-ai ieșit din minți; cum ai putut rezista și mai ești om! Haidem în casa Domnului să ne rugăm și să mulțumim lui Dumnezeu că te mai avem în mijlocul nostru și totodată să ne ierte Domnul, pentru acuzele aduse împotriva ta, ca să putem sta la Masa Domnului”.

Trecuseră deja aproape două ore de când trebuia începută părășia bisericii. După atâtea cântări, frații și surorile se întrebau ce se întâmplă de nu mai intră frații să se înceapă serviciul divin. Și iacă intră frații împreună cu fratele Mardare. Un frate citește un îndemn pentru timpul de rugăciune și le spune de fratele care trecuse prin primejdia din care numai Domnul l-a scăpat, apoi de îndoiala lor cu privire la el. (1 Cor. 15 v.30, 31; 2 Cor. 11 v.26)

Spunea fratele că au fost rugăciuni cu lacrimi. N-au lipsit nici rugăciunile lui, dându-și atunci seama mai bine de situația prin care a trecut. A fost o zi binecuvântată, o părășie când toți am fost cercetați de Duhul lui Dumnezeu și parcă nimeni nu se mai gândea la închidere. Dar a venit și timpul când s-a făcut rugăciunea de mulțumire. Apoi toți l-au înconjurat pe Mărdărică, adresându-i urări de sănătate și rugându-l să nu mai vină singur noaptea. El le-a răspuns: „Dacă eram singur, sigur nu mă mai vedeai”.

Apoi au încercat să-l convingă să se interneze în spital, pentru investigații și tratament, în sfârșit l-au convins să se interneze în spital, unde a fost pus sub tratament. După două săptămâni, i s-a făcut ieșirea cu diagnosticul „bun de lucrare, numai să se ferească să mai treacă singur noaptea prin pădure”. Pentru noi, Dumnezeu este Dumnezeul izbăvirilor și Cel care ne poate scăpa de moarte. (Ps. 68 v.20) Da, mai întâi ne-a scăpat de moartea veșnică, fiindcă așa ne-a garantat Domnul Iisus în Ioan 8 v.51, 52. A Lui să fie slava!

Doresc ca bunul Dumnezeu să ne binecuvânteze cu dorința de a ne consacra tot mai mult în lucrarea de mântuire a oamenilor și să avem o purtare vrednică de Domnul, pentru ca cei ce văd purtarea noastră bună, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării. Să călcăm pe urmele înaintașilor noștri, care au rămas o pildă bună de urmat. A Lui, care ne iubește și ne-a spălat cu sângele Lui, făcându-ne

moștenitorii vieții veșnice, a Lui să fie lauda! Aleluia! Slăvit și binecuvântat fie Numele Lui!

Despre încă câțiva evangheliști îmi mai amintesc de fratele Căpușneanu din Adjud. Era în toamnă anului 1948, când a poposit la fratele Lavric în Ibănești, întruna din zilele din cursul săptămânii. Imediat s-a dat anunțul, din familie în familie, că în seara respectivă avem adunare. Ce credeți? Deși nu era seară hotărâtă de adunare, au venit cu mic cu mare! Ba încă au adus și pe alții care au dorit să vină să asculte cuvintele sfintei Evanghelii. Așa era dragostea atunci. Astăzi nu se mai întâmplă așa ceva. Cu greu mai faci o întâlnire în cursul săptămânii, mai ales la țară, deoarece în serile stabilite de adunare, puțini sunt cei care mai vin din dorința de a asculta cuvintele Mântuitorului și a-l aduce mulțumirea și închinarea cuvenită Celui care ne-a iubit și ne iubește. Domnul să ne ajute să ne întoarcem la dragostea dintâi.

În seara aceea, fratele Căpușneanu a vorbit din Evanghelia după Matei 24, când ucenicii au început să-i arate Domului Iisus impresionanta clădire a Templului. Însă El nu a rămas încântat de aprecierea lor. Din contră, le-a și spus care va fi soarta acestui Templu. El s-a așezat și a început să le vorbească despre zilele grele ce urmau să vină peste această cetate, din cauza neascultării locuitorilor ei. Ucenicii curioși, ca și noi cei din timpurile noastre, îl întrebau: „Când se vor întâmpla Doamne toate aceste lucruri, și care va fi semnul venirii Tale?” El le-a zis: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva!” Predica aceasta a durat aproape două ore și nu se vedeau semne de plictiseală. Vorbirea lui atât de dulce, caldă și convingătoare, te lega tot mai mult de cer, de dragostea Domnului Iisus. Cum să nu ascuți așa cuvinte izvorâte și călăuzite de Duhul Sfânt.

Mai târziu l-am auzit vorbind în biserica din Bacău. Eram în timpul stagiului militar și mergeam pe la fratele Magirescu. Așa ne-am mai întâlnit și l-am auzit vorbind. L-am mai ascultat în Brașov, apoi l-am vizitat la Ploiești, unde se mutase deja cu domiciliu. Pe lângă familia lui, mai adunase și două bătrâne suferinde și fără niciun sprijin. Prin harul lui Dumnezeu le-a întreținut până le-a luat Domnul acasă. De astfel de oameni este nevoie în lucrarea Evangheliei. Cei care nu

cunosc dragostea lui Dumnezeu, trebuie s-o vadă în noi, cei răscumpărați. „Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape”. (Fii. 4 v.5)

Un alt frate pe care l-am cunoscut, a fost fratele Stroescu din Ploiești. Era prin anul 1971, când l-am auzit vorbind pentru prima dată, în biserica din Bartolomeu. La terminare, m-am dus la el să-l invit să vină și în biserica de unde făceam eu parte. Dar un frate mă oprește, și-mi zice: „Ce vrei să-i spui, că el nu aude! Dacă vrei să-i spui ceva, se poate, ilar numai prin scris!” Atunci am rămas mirat. Cum poate un om care nu aude, să vorbească așa de minunat, cuvintele lui Dumnezeu? Imediat m-am dus cu gândul la fratele îi miță de la Alămor-Sibiu, care era orb. Când vorbea din Cuvântul Domnului, mai puneă Câteodată pe cineva, să citească câte un verset din Scriptură. Dacă făcea vreo greșeală, îi ițele orb îl corecta, „Mai citește odată așa cum stă scris!”

Am zis, „Ce înseamnă să fii călăuzit de Duhul Sfânt, fiindcă el vă va spune ce trebuie «A vorbiți, și chiar cum să citiți”. Ce oameni minunați poate face Dumnezeu din noi, când ne lăsăm călăuziți de El! Mângâietorul ne pune în gură tot ce trebuie să spunem.

Mă întorc înapoi la fratele Stroescu din Bartolomeu. Povestea cum era el când s-a întâlnit cu Domnul Iisus. Când a primit bucuria mântuirii, nimeni nu i-a putut sta împotrivă! Nu mai putea de bucurie. Le spunea tuturor cu care se întâlnea despre Domnul Imis și-i îndemna pe fiecare să vină la mântuire. El fusese de tânăr un împotrivitor al credinței. Era student la facultate în București și se credea superior oamenilor de rând. Dar Când Dumnezeu caută pe cineva, trimite pe urmele lui pe slujitorii Lui. Așa a trimis și după el pe cineva să-l întâlnească.

Cum mergea el pe o stradă din București, cu orgoliul lui de om învățat, iacă întâlnește un om care căra pe umeri o desagă în față și una în spate, iar pe deasupra o tablă pe care scria cu litere mari DUMNEZEU VA JUDECA LUMEA PRIN IISUS HRISTOS! Acesta era fratele Georgescu, care purta în desagile lui Noul Testament. Oamenii care-l întâlneau și-l întrebau ce înseamnă aceste cuvinte, primeau o explicație și câte un Nou Testament, în felul acesta, ducea vestea bună a mântuirii la cei care erau interesați de iertarea păcatelor și viața

veșnică.

Stroescu l-a oprit și a început să-i pună niște întrebări batjocoritoare. Atunci fratele Georgescu a scos din desagă un Nou Testament și i-a deschis la epistola Romani 14 v.4, și i-a citit cuvintele: „Cine ești tu, care judeci pe robul altuia?”, după care i-a înmănat și Cartea aceasta a vieții. El a plecat cam rușinat, fiindcă până atunci nu mai auzise așa cuvinte, care să-i taie elanul și orgoliul. În timp ce citea Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt a lucrat la inima lui și în felul acesta l-a întâlnit pe Domnul Iisus – așa cum obișnuia el să spună mereu.

După terminarea facultății, a început să lucreze în Ploiești. Bucuria lui deosebită nu i-o înțelegea nimeni, deși le povestea la colegi și la cei cu care intra în discuții, că l-a întâlnit pe Domnul Iisus și l-a iertat de toate păcatele lui. Nu-l înțelegea nimeni, deși bucuria lui era mare. După un timp, s-a gândit cum ar putea cei din casa și din satul lui să afle și ei despre mântuirea sufletului lor, despre harul acesta minunat dat neamurilor. Avea Biblia, Noul Testament, scrisoarea lui Dumnezeu completă adresată fiecărui om de pe pământ, așa că a pornit la drum bine înarmat. A ajuns în satul lui, la părinții și frații lui, plin de toată bucuria mântuirii. Imediat după întrevvedere cu ei, a început să le spună cum s-a întâlnit cu Domnul Iisus, care i-a iertat păcatele, că și ei pot să primească această mântuire, prin credința în jertfa Domnului Iisus de la crucea Golgotei. Dar ce să vezi? Părinții și frații lui, au crezut că și-a ieșit din minți, că a rătăcit cărarea. În satul lor nu s-a mai auzit despre o mântuire așa ieftină. O sfidare la credința lor strămoșească!

Atunci s-au gândit să cheme preotul să-i citească și să-l lămurească. Când a venit preotul, a început convorbirea. Fratele Stroescu, plin de bucuria mântuirii, nu a mai așteptat să fie întrebat, ci a început să-l întrebe el pe preot dacă a citit în Biblie că oricine crede în Domnul Iisus și ascultă cuvintele Lui are viața veșnică și nu vine la judecată, pentru că a trecut din moarte la viață, și că primește viața veșnică? (Ioan 5 v.24) Apoi, că în nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fie mântuiți. (Fapte 4 v.12) Că, după ce a fost jertfit, Dumnezeu L-a înviat

din morți, și pe acest Iisus L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să ne dea pocăința și iertarea păcatelor... și ne-a dat și Duhul Sfânt celor care ascultăm de El. (Fapte 5 v.30 – 32)

A căutat preotul să-l oprească, întrebându-l dacă a făcut teologie. De unde știe el aceste lucruri? Dar Stroescu a început să-i spună din Ioan 3 v.16. Văzând că nu poate să-l convingă să refuze noua lui convertire, a găsit de cuviință, împreună cu părinții lui, să-l dea pe mâna jandarmilor, ca să-l lămurească ei să se întoarcă la credința strămoșească și la biserica mamă. Dar nici aceștia nu i-au putut răpi bucuria mântuirii din inima lui.

Auzind de povestea aceasta, primarul satului a dorit și el să discute separat cu el despre noua lui descoperire. A dispus să-l aducă la el. Când l-au adus, au început întrebările: „Ce s-a întâmplat Stroescule, de nu se mai poate înțelege nimeni cu tine, nici părinții tăi, nici frații tăi, nici preotul, nici jandarmii? Ce învățătură ai adus tu?” Atunci el ti spune: „Domnule Primar, în loc să mă întrebi dacă mi-e foame, dacă mi-e sete, dacă mă doare ceva, dumneata mă întrebi ca și cei care m-au interogat înaintea dumatăle! Iar Primarul îi răspunde: „Dacă ai fi în locul meu, cum ai proceda?” „Eu”, zice Stroescu, „te întrebam, „Poate ți-e foame? Mănâncă ceva! Ți-e sete? Bea apă! Poate jandarmii au fost nemiloși cu tine? Spune, ce te doare? Eu așa procedam, dacă eram în locul dumatăle!” „Bine, dar acum totuși spune-mi și mie ce năzdrăvăanii ai născocit, de i-ai revoltat pe toți împotriva ta? Tu ești om cu pregătire, om mare în societate. Care-i învățătura ta?” Și el obosit, flămând, plin de dureri din cauza bățăilor primite, răspunde liniștit: „L-am întâlnit pe Domnul Iisus care m-a mântuit, mi-a iertat păcatele și mi-a asigurat veșnicia! Și mă doare de ei ca să nu ajungă în iazul de foc, ci să aibă și ei parte de fericirea veșnică, în raiul lui Dumnezeu”.

Atunci primarul a zis: „Stai așa că acum adun tot satul, să audă toți despre credința ta”. A dispus să bată clopotele la biserică și să strige caraula, „Adunare generală la primărie, tot satul”. Așa că în scurt timp, ca la mobilizarea de război, a fost adunată toată lumea din at. Zicea fratele Stroescu, „Câteodată și dracu’ se înșală”, deoarece m-a pus să le explic despre ceea ce am găsit eu în Domnul Iisus. Am început să

le descopăr Scripturile și harul lui Dumnezeu dăruit oamenilor cu atâta putere, încât simțeam cum Duhul Sfânt îmi pune în gură cuvintele potrivite. Dar mi-au întrerupt predica, fiindcă vrăjmașul a văzut că s-a înșelat, și a dat dispoziție să mă ia jandarmii să mă ducă la post, unde din nou m-au bătut, după care mi-au spus să nu mai vin în sat să le fac tulburare. Așa l-au alungat și gadarenii pe Domnul Iisus, în Marcu 5 v.17. Datorită jandarmilor, nu mai aud cu urechile, dar pen-liu mine, citirea Cuvântului lui Dumnezeu face mai mult ca toate. Îmi inspiră nădejde și credincioșie, știind că în curând voi auzi mult mai bine.

Dragii mei, acesta a fost fratele Stroescu. Noi cine suntem? Să ne aducem aminte de mai marii credinței care au suferit bătăi și închisoare. Au fost scoși din casele lor pentru credința lor, și totuși nu și-au primit cununile și răsplata cuvenită, până nu vom ajunge și noi să-i privim față în față, împreună cu Răscumpărătorul nostru drag și scump.

Ne mai amintim și de fratele Nicolae Tonoiu, fost inspector al învățământului pe județul Prahova. Când a devenit credincios, a fost folosit în câmpul misiunii, lucrând ca un bun învățător și evanghelist, întărind și îmbărbătând bisericele din jurul Ploieștiului. De cele iun multe ori îl vedeai cum vine cu bicicleta să se bucure cu credincioșii, în casa Domnului. A mai fost fratele Severa Ioan, un fost șef de post într-o comună de lângă Sibiu. Soția im s-a pocăit. Pentru el, a fost rușinos să știe lumea că soția șefului de post e pocăită! Atât și-a persecutat soția și a maltrat-o pentru că s-a pocăit, încât mai târziu, când s-a pocăit și ci, povestea cu lacrimi în ochi și se mira cum mai trăiește ea. Mărturisea personal, că el era bolnav de răutate. Atâta răutate avea în el, că și înainte de a se pocăi soția lui, o lua l-ai Muie dacă îi ieșea în cale. Când era calm îi spunea: „Nu mai ieși în calea mea când mă vezi că intru nervos”. Dar degeaba, ea tot în calea lui era! Ce să mai spui ce bătăi primea lupă ce s-a pocăit! După suferințele și îndelunga ei răbdare de martiră, Dumnezeu i-a schimbat inima și lui Severa, deoarece sora nu a încetat să se roage și să strige către (omnul Iisus pentru mântuirea soțului ei. Rugăciunile ei au fost ascultate. Într-o zi, prin grădini ca să nu-l vadă lumea, cine crezi că mergea la casa unde se adunau credincioșii, acolo unde mergea și soția lui? Era șeful de post. A

intrat în casă între credincioși și a luat loc pe o bancă. Fiecare a arătat dragoste și înțâietate față de el, ca să se simtă bine între ei. Nimeni nu știa cu ce scop a venit. Cei mai mulți au crezut că a venit să se răzbune pentru soția lui, dar majoritatea au trecut la rugăciune în taină. Duhul Sfânt a lucrat cu putere, prin cuvântul care s-a vorbit. Dumnezeu a început să lucreze la inima lui și astfel a început hotărât să frecventeze adunările ce se făceau. Chiar dacă mergea pe furiș, până la urmă a mers pe față, primind mântuirea. A început să-L mărturisească pe Domnul Iisus, cu riscul de a fi dat afară din serviciu, ceea ce s-a și întâmplat.

A devenit un bun credincios și lucrător în ogorul Domnului. Plângând, mărturisea cum îi săruta obrajii soției, care a plâns atât de mult din cauza lui, apoi mâinile și picioarele, care au fost rănite din cauza bățăilor primite de la el, pentru credința ei în Domnul Iisus. Nu era predică să nu amintească măcar câtuși de puțin, de suferințele îndurate de scumpa lui soție. Aș vrea ca surorile noastre creștine, ai căror soți nu sunt încă credincioși, să ia exemplul de rugăciune și răbdare de la sora Severa, fiindcă răsplătirile îndelungei lor răbdări, vor străluci odată aici pe pământ, apoi în împărăția slavei. Mă rog ca bunul Dumnezeu să binecuvânteze soțiile și soții, care au parteneri necredincioși, să fie tari în credință și răbdare, pentru a se putea bucura la încoronarea care se va face în cer. Slăvit să fie Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, și Dumnezeu Duhul Sfânt, de noi toți aici și apoi în veșnicia slavei cerești! Amin.

Câteva noțiuni din viața și familia mea

Anul acesta (2004) pe 26 iunie am împlinit vârsta de 74 de ani. M-am născut în anul 1930, într-o familie modestă. Am avut un tată și o mamă cu frică de Dumnezeu, urmărind pacea și binele între oameni, bucurându-se astfel de respectul și simpatia celor din jurul lor. Am fost cinci copii, eu singurul băiat, iar după mine patru fete, Maria (Mărita), Adela, Elena și Aglaia. De la vârsta de 6 ani, tata mă lua cu el la adunările de la Oastea Domnului, care se țineau duminica după-amiază, în casă la Vasile Foca, sau la Mitruță Ibănescu. Aceasta era o mișcare înființată de preotul Iosif Trifa, un reformist în cadrul Bisericii ortodoxe din Sibiu, care a pus țara în mișcare.

Cântările Oștii, deveniseră cele mai grăitoare mesaje din Evanghelie, de laudă și închinare spre slava lui Dumnezeu. Oamenii ascultau cu mare plăcere aceste cântări. Când se întâlneau cu ostași, frații noștri aveau discuții cu ei din Cuvântul Domnului, cu privire la închinare, botez, cruce, biserică, credință, nădejde. Aceste discuții erau benefice, pentru că în urma lor, mulți dintre ostași au devenit creștini cu adevărat, și multe suflete au fost trezite la o viață nouă, înțelegând în profunzime Evanghelia mântuirii lui Dumnezeu.

Mi-aduc aminte că veneam într-o zi de la școală și fratele Neculai Ochiană mă oprește și-mi zice: „Tu ești a lui Beldianu? Spune-i la taică-tu că-l salut cu Iuda 3”. Cum am ajuns acasă l-am chemat pe tata și i-am dat salutul. Era vorba de credința dată sfinților o dată pentru totdeauna.

A venit războiul și tata a fost luat în concentrare, unde s-a hotărât să-L urmeze pe Domnul Iisus. După ce s-a terminat războiul și a venit acasă, a împlinit juruința făcută și am început să mergem cu credincioșii care se adunau în casa fratelui Costache Lavric.

A venit anul cu foametea din 1947, când am fost plecat în țară, unde am avut legătură cu tinerii credincioși, cu care am legat prietenie. Aici Domnul a lucrat în mod deosebit în mine, arătându-mi dragostea Lui. El m-a atras să iubesc și să cunosc cuvântul lui Dumnezeu, care a lucrat la nașterea mea din nou și m-a ajutat să cresc spre slava Sa. Întors acasă, am adunat tinerii, ca să învățăm cântări și texte biblice. Cu ajutorul Domnului am primit botezul în apă și tot în anul acesta am avut harul să înființăm și un cor. În fiecare duminică după masă, mergeam toți tinerii în câte o familie, unde prin cântări, texte biblice și discuții, petreceam timpul liber dintre adunările de dimineață și de după-masă.

În anul 1950, în luna iulie, am pus înaintea Domnului alegerea partenerului de viață, l-am propus tinerei cu care discutam, Saveta Lavric, să-mi dea mâna de însoțire în vederea căsătoriei. Ea s-a născut în anul 1932, iunie 15. Pentru mine era cea mai frumoasă fată, modestă, vrednică și credincioasă. După timpul petrecut înaintea Domnului, am primit deschiderea unuia pentru altul de a ne uni, pentru ca întreaga viață să fim împreună. I-am luat pe părinții mei și m-am

duș la părinții ei, unde s-a încheiat logodna și duminică următoare s-a anunțat și în fața bisericii. În luna iulie ne-am logodit și în 3 septembrie am avut căsătoria. Aceasta s-a oficiat în curtea casei părintești. A cântat corul unit din Broscăuți și Dersca, dirijat de Aristotel Lozneau, iar vorbitori au fost Grigore Badragan și Vasile Săcrieru la evanghelizare. Cuvântul pentru căsătorie (cununie) a fost rostit de fratele Vasile Moisa, care deși era tânăr, avea darul acesta deosebit, slujind ca învățător și evanghelist. Ne amintim și astăzi despre ce a vorbit atunci. Predica lui, prezenta patru tipuri de căsnicie: unul cu altul, fiecare pentru el, unul împotriva altuia și unul pentru nimeni. Bineînțeles că ultimul tip era cel pozitiv, după învățătura sfântă. Au participat la bucuria noastră frați și surori Dersca, Broscăuți, Fundoia, Corjăuți, Vârnav și Dumbrăvi etc. Pe vremea aceea nu erau mașini sau alt mijloc de transport. Oamenii circulau cu gîrîța sau pe jos. Și totuși au participat majoritatea din fiecare biserică. Așa era atunci. I Vste 150 de frați și surori, plus cetățeni din sat, pe la garduri și pe drum, au venit să vadă cum se face o nuntă la pocăiți. Astfel au ascultat Evanghelia mântuirii și în astfel de ocazii, Cuvântul lui Dumnezeu se răspîndea tot mai mult.

După formarea familiei noastre am început să adunăm materialele necesare pentru casă. În primăvara anului 1951 am ridicat-o pe furci, am îngrădit-o și am pus lemnul. Au participat aproape toți frații din adunare și în trei săptămâni a fost acoperită și lutul a fost lăsat să se usuce în pereți. Frații Vasile și Costache Ilaș au tăiat la trașcă butucii de stejar, din care am» us dușumeaua în casă și în prelipcă.

Așa ne-a binecuvîntat Dumnezeu, că toate lucrările au mers așa cum nu ne-am gândit. I-am mulțumit Domnului care ne-a ajutat să ne terminăm casa în mare parte, ca să ne (intern muta în ea. Tot în acest an, soția a născut primul fiu, la care i-am pus numele Stelian. Dar surpriză! în iulie îmi vine ordin de încorporare și am plecat în armată la Detașamentul de muncă. Pocăiții și cei înstăriți (care aveau peste 5 ha) erau duși la detașamentele de muncă. Am fost încorporat în Detașamentul de muncă Bicaz, unde am lucrat două luni la săpături, după care, prin harul lui Dumnezeu, m-au repartizat la atelierul de

cizmă-fle. După șase luni, ne-au transferat la Piatra Neamț, iar după o lună ne-au dus la Bacău, unde s-a format centrul de reparații (C.D.R.) Aici am lucrat aproape doi ani, după care am >. i transferați, la un alt centru de reparații, din Câmpulung Moldovenesc, unde era o secție de cizmărie și una de croitorie. Când aveam doi ani și nouă luni de armată, a venit un decret și ne-a lăsat la vatră. Dar în vară am primit din nou ordin de concentrare să efectuez și celelalte trei luni, ce trebuiau prestate ca să împlinim trei ani de așa-zisă armată. De data aceasta am fost duși la săpat de vie și cules de struguri, la Detașamentul de muncă Săhăteni, unde am fost repartizați la secția Valea Teancului. Aici nu am făcut doar cele trei luni ci șase luni, așa că armata mea a fost de trei ani și două luni.

Și aici am fost trecuți prin încercări. În timp ce eram duși la munci, am învățat două cântări cu tot plutonul: „Pentru ce te zbați în patimi și-n păcat” și „Salvatorul bun te cheamă”. Duminica în dormitoare și în timpul liber citeam Biblia. Eram cinci credincioși și se adunau cu noi mulți soldați, care erau dornici să asculte cuvintele Domnului Iisus, care ne dau viața veșnică. Camarazii mei erau Lavric Mihai, Duduță Dumitru, Amarande Neculai și Grigore Nicu. Odată unul dintre soldați, ca să fie prieten cu propagandistul secției, ne-a pârât la acesta că noi studiem Biblia și cântăm cântări în dormitor, împreună cu alți militari. S-a întâmplat într-o zi de duminică. Acesta preda ateismul în orele speciale de educație politică. El avea gradul de plutonier, cu funcția de loțiitor politic. A venit imediat și ne-a găsit pe toți întinși în paturi cu cărțile deschise, cântând o cântare. A ordonat comanda de drepti și în curte încolonarea. Cine nu face parte dintre sectanți să iasă afară din front, iar nouă ne-a dat comanda, „Înainte marș” spre câmpul de instrucție dintre vii. Ajunși acolo a început torturarea noastră prin comenzile ce le ordona: culcat, sculat, înainte pas alergător, înapoi pas alergător și iar de la capăt. Tot așa mai bine de o oră și jumătate. Eram epuizați. Colegilor militari le-a fost milă de noi și au pornit către noi. Când a văzut loțiitorul politic că vin soldații către noi, a comandat încolonarea și înainte marș, spre cazarmă. Mai era o jumătate de oră până suna masa de seară. În timpul acesta toți militari s-au adunat împrejurul nostru, reproșându-ne că am fost niște

proști, fiindcă am executat un ordin absurd. Ne-au zis să dăm tonul la o cântare, să o cântăm așa cum ne găseam în curtea cazărmii, dar noi n-am acceptat, atât ne mai trebuia. Atunci, ei singuri au dat tonul la cântare și au început să cânte cât îi ținea gura, cântările învățate de la noi, iar Aștefanoaie din clarinet. Noi ne-am retras dintre ei mai deoparte. Se întunecase deja când a venit plutonierul și ne căuta cu privirea printre soldați. Când a văzut că noi suntem deoparte și ei cântă singuri s-a retras și a plecat.

A sunat masa, am mâncat, am mers la dormitoare și ne-am culcat mulțumind lui Dumnezeu, pentru că ne-a dat putere să trecem peste această încercare. Ce îmbărbătare a fost că soldații necredincioși au continuat mesajul prin cântările ce le-au cântat. Cred că am dormit mai bine ca după o zi de muncă. Dar acel plutonier nu a putut dormi deloc. Toată noaptea a dat telefoane, informându-i pe superiori lui de la centru, că are un pluton care cântă cântece sectante, învățate de la niște militari pocăiți, din cadrul plutonului. Probabil tot în noaptea aceea a rezolvat problema noastră, deoarece a primit dispoziție de la comandantul detașamentului să ne transfere pe câte unul în celelalte secții.

În dimineața respectivă, când s-a dat deșteptarea, a venit ofițerul de serviciu și ne-a spus: „Cei care vă auziți numele, pregătiți-vă valizele că plecați”. Ordinul se referea numai la cei pocăiți. După ce ne-am pregătit, am coborât la masă. Ceilalți tocmai ieșeau și ne-au întrebat nedumeriți unde plecăm? Noi încă nu știam, dar după ce am servit masa, ne-au dat hrană rece și un plic sigilat către secția la care trebuia să ne prezentăm. Noi atunci eram în Valea Teancului și ne-au împrăștiat pe fiecare în câte o secție din cadrul Detașamentului Săhăteni. Duduță a plecat la Vârful cu Dor, Amarande la Ventileanca, Origore la Săhăteni, Lavric a rămas pe loc, iar eu am fost repartizat la Tohan, la 3 km de Mizil. Când am ajuns la Tohan, m-am prezentat în birou la comandant. Era prezent acolo și locțiitorul politic, și era clar că erau deja informați de situația de unde veneam. Așa că m-au întrebat ce religie am, la ce biserică merg și cum ne rugăm? Locțiitorul politic a zis: „Cu ăsta pățim ca și cu călugărul care fugea duminica la biserică”. Dar comandantul lecției, după ce m-a ascultat, l-a liniștit: „Nu

te speria. Din ăștia de-am mai avea!" Mai târziu am aflat că mama lui era credincioasă și se trăgea de prin partea Galațiului. A dat dispoziție să mi se facă fișă ca planton de zi la dormitoare, iar de trei ori pe săptămână, eram curier între secție și detașament. În zilele când îmi făceam misiunea de curier, încuiam dormitoarele până la întoarcere. Așa lucrează Domnul, m-a scos de la muncă și m-a dus la ședere. Fiindcă fiecare dintre noi a dus-o mai bine acolo unde am fost transferați. La Ventileanca, Amarande a muls vacile. Dumnezeu știe să izbăvească pe copiii Lui când

Ntrigă către El.

Când ne-am liberat și am venit acasă, am mulțumit lui Dumnezeu că ne-a purtat de liiijă și ne-a dat putere să ieșim biruitori în încercare și totodată pentru că am terminat și urmata cu ajutorul Lui. Slavă numai Lui!

Acum soția era bucuroasă că eu am terminat armata iar ea casa. Cam așa pățește cine le însoară înainte de a face stagiul militar, soția a rămas să conducă gospodăria și cu copil mic. Eu le-aș recomanda tinerilor să nu se însoare înainte de a-și satisface stagiul militar. Dar, dacă se întâmplă și asta, Cuvântul spune „încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El și El va lucra”. Dumnezeu a întărit-o pe soția mea să țină și locul meu, Mrângând recolta, făcând aprovizionarea cu lemne pentru iarnă, iar eu să număr zilele până m-am liberat. Întors acasă, ne-am pus pe treabă din nou. Am construit un grajd, unde tă putem adăposti vaca, calul și toate celelalte viețuitoare, necesare unei familii. Dar ce-i ui important era că slujeam cu bucurie Domnului, eram angrenați în lucrarea de slujire ni biserică și în afară.

În continuare au venit copiii, care sunt binecuvântarea familiilor celor credincioși. Așa «m³ binecuvântat omul care se teme de Domnul. „Să te binecuvânteze Domnul din Sion, «R vezi fericirea Ierusalimului, în toate zilele vieții tale și să vezi pe copiii copiilor tăi. i M ca să fie peste tine”. (Ps.128 v.4 – 6). A doua binecuvântare a fost venirea Anișoarei în 1 decembrie 1954. Al treilea a venit Gelu în 4 decembrie 1956, urmat de Felicia în 28 fe

...arie 1958. Al treilea fecior este Radu, născut în noaptea Anului

Nou, în 1 ianuarie i» o2. Astfel familia noastră s-a mărit la tinerețe.
(Ps.127 v.3 – 5)

Cel mai important este că lucrarea de mântuire a oamenilor de sub robia păcatului i liga în continuare suflete pentru împărăția slavei lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a lucrat îi mima surorii Anica Silaghi, care, citind Cuvântul lui Dumnezeu și frecventând adunarea Wtdincioșilor, a acceptat mântuirea prin jertfa de la Golgota și siguranța vieții veșnice, mfliturisindu-L pe Domnul Iisus și în apa botezului. A avut de îndurat din partea soțului i multă împotrivire. Acesta îl invita pe preotul Petraru ca să o lămurească să se întoarcă înapoi la credința strămoșească, dar nu a putut să-i promită nimeni mai mult decât năde-jden vieții veșnice pe care i-a dat Domnul Iisus. Văzând că e mereu hărțuită, s-a dus la primărie și a cerut o adeverință de trecere de cult, pe care i-a adus-o soțului ei și preotului. Așa că au lăsat-o în pace. Ea a rămas o soră model, făcând vizite la bolnavi și în familii, îmbărbătând și mângâind acolo unde era nevoie. Ce Dumnezeu minunat avem noi! El este singurul care face minuni. Fie binecuvântat Numele Lui! (Ps.72 v.18)

Tot în acest timp s-a întors la mântuire și familia Azoică Toader și Maria. El era nepotul tatălui meu și verișorul meu. Mi-aduc aminte că atunci când era tânăr, venea mereu pe la noi, fiindcă fusese botezat la popă de tata. Odată când a venit și a intrat în casă, a dat să-i pupe mâna nașului, dar tata, cum cosea o căciulă, a tras așa repede mâna, încât s-a înțepat foarte rău cu acul. Tata i-a zis: „Nu-i bine să dăm slavă oamenilor, ci numai lui Dumnezeu!” Vărul s-a retras rușinat și a devenit foarte tăcut, el care era cel mai vorbăreț. Tata a început să-i explice din Cuvântul Domnului despre mântuirea care se capătă prin credința în jertfa Domnului Iisus. Cred că aceste cuvinte au lucrat mai târziu la inima lui, ajutându-l să aleagă mântuirea, deoarece mama, frații și surorile lui erau pe calea credinței.

Pe atunci eram în comitetul de frați unde slujeam și ca casier. În această calitate, participam la întâlnirile frățești din raioanele Dorohoi, Suceava și Botoșani. De la aceste întâlniri nu lipsea niciodată împuternicitul cultelor pe regiune, Galan. Față de el, nu se putea vorbi de o evanghelizare sau un botez. Aceste probleme se discutau numai

după ce pleca el și aceasta cu mare băgare de seamă, pentru a nu fi depistați, deoarece celor care încălcau reglementările impuse, li se ridica autorizația de funcționare și se închideau casele de rugăciune.

Când era un botez, trebuia să prezentăm la împuternicit un tabel nominal cu cei care se botează, în care trebuia specificat din ce biserică veneau și ce loc de muncă aveau. Astfel, după ce primeam aprobarea, puteam efectua botezul. De aceea multe botezuri se oficiau noaptea în iazuri sau în căzi de tablă, cum erau pe vremea aceea. Existau multe alte îngrădiri, puse în calea înaintării Evangheliei.

Întâlnire cu preoții în Casa de rugăciune într-o bună zi, preoții din comună s-au gândit să convoace credincioșii la o discuție cu privire la Biblie. Frații au acceptat provocarea, cu condiția ca întâlnirea să fie la noi, în sala Casei de rugăciune. Astfel, preoții Petraru și Crețu au convocat consiliu bisericesc și în după-amiaza zilei hotărâte au venit. Frații noștri au fost aproape toți prezenți, întâmpinându-i cu toată căldura dragostei lui Dumnezeu. S-a propus să începem cu o rugăciune, I așa cum se cade să începem și să terminăm orice lucrare.

Printre consilierii lor, erau dascălul Vasile Luchian, Gheorghe Vitcu, Ion Azoică, I Năstase Ibănescu și alții pe care nu-i mai rețin. În orice caz, au fost vreo nouă în afară de I cei doi preoți. Discuția s-a început cu o rugăciune rostită de doi frați de la noi, apoi preo-l tul Crețu i-a zis consilierului Vitcu să se roage și omul a rostit rugăciunea „Tatăl nostru”. I După aceasta, ne-am așezat pe bănci. Bineînțeles, pentru preoți am avut pregătite scaune speciale. Apoi au urmat discuțiile. Cel mai mult s-a comentat problema raportului între Biblie și tradiție. S-a discutat mult, deoarece frații nu au acceptat tradiția. Singura carte care a fost, este și rămâne pentru toate veacurile, este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia sau Sfânta Scriptură. Ea nu poate fi comparată și nici egalată de vreo altă scriere omenească. Punerea tradiției pe picior de egalitate cu Scriptura s-a făcut oficial în anul 1545, prin Sinodul ținut la Trient. (Marcu 7 v.7 – 9; 2 Ioan 9)

Preotul Crețu, care era mai tânăr, se credea specialist în teologie și a ridicat problema botezului copiilor mici. Răspunsurile au fost destul de clare. La plecarea Lui de pe pământ, Domnul Iisus i-a trimis pe ucenici în lume să propovăduiască Evanghelia la orice făptură. „Cine

va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede, va fi osândit". (Marcu 16 v.15 – 16). Apoi Romani 6 v.3 – 6 spune, „botezați în moartea Lui”. Iar în Fapte 2 v.41 scrie că „cei ce au primit propovăduirea – nu cei ce n-o înțeleg – aceia au fost botezați”. Când Filip a vestit Evanghelia împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Iisus Hristos, au fost botezați atât bărbați cât și femei. (Fapte 8 v.12)

Discuțiile au fost înfierbântate, dar fără argumente biblice din partea preoților. Aceștia le sprijineau pe niște argumente nefondate pe învățătura Domnului Iisus. Dovezile cu care veneau ei erau doar din tradiție. Eu am găsit niște date într-un articol publicat de fratele I lorică Moisesescu, într-o revistă din 1932. Cele mai cunoscute persecuții împotriva botezului în apă conform Evangheliei, sunt:

1. Legea împăratului Teodosiu al II-lea, dată sub influența clerului, la Constantinopol, în anul 413, prin care se interzicea sub pedeapsa cu moartea, botezul în apă al unui om chiar și ca prunc. Astfel, cei care se întorceau la Dumnezeu și voiau botezul în apă după Evanghelie, își riscau viața. Legea lui Teodosiu a ținut până la înlocuirea definitivă a botezului în apă după Evanghelie, cu botezarea pruncilor.

2. Ca și marele reformator Martin Luther, reformatorul evanghelic Ulrich Zwingli, (preot catolic elvețian) a spus lămurit: „Pentru că pruncii nu se pot hotărî pentru Hristos și nu pot înțelege însemnătatea botezului, botezul în apă nu are niciun preț pentru ei”. Însă voind să facă cât mai mulți membri, pe care să-i lege din fașă de Biserica Evanghelică, Zwingli, ca și Luther, și-a închis ochii asupra adevărului recunoscut de el însuși. În plus, acest reformator a încuviințat prigonirea anabaptiștilor elvețieni. Când aceștia erau înecați în lacurile Limat și Zürich, el spunea satisfăcut: „Au vrut să se boteze? apoi să se sature!” Dar nu a durat mult și a murit într-o luptă cu catolicii.

A doua problemă ridicată de preoți a fost crucea. De ce nu vă faceți cruce și de ce nu o cinstiți? În primul rând este scris: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ. El a purtat păcatele noastre în trupul Hău, pe lemn. Domnul Iisus ne-a chemat să luăm crucea, să suferim crucea ca și El”.

11 vrei 12 v.2) Aici s-au încins spiritele. Ei spuneau: „Crucea este sfântă”. Frații spuneau: **1** le lemnul pe care a fost atârnat Domnul Iisus și noi suntem chemați să ne luăm fiecare crucea și s-o purtăm în fiecare zi. Trebuie să fim gata să suferim împreună cu El pentru Numele Lui”. (1 Petru 2 v.21 – 25)

După aceste dezbateri furtunoase care au durat mai bine de trei ore, preoții s-au ridi Mt și au aruncat cuvinte jignitoare asupra noastră, a credincioșilor. Au părăsit sala, fără a «teepta să încheiem în pace, cu o rugăciune, așa cum se cuvine să ne despărțim, în urma unei întâlniri de părtăș le creștină.

Despre modul în care crucea a ajuns să se bucure de o așa mare cinstire, avem un arti-Ol în revista Creștinul nr. 10/1949, de Florică Moiescu: „Viziunea împăratului Constantin, despre care se spune că ar fi văzut pe cer o cruce de stele, a fost urmată de zvonul că mama lui, împărăteasa Elena, ar fi găsit crucea pe care Domnul Iisus a fost răstignit. De atunci, s-a dat crucii materiale o poziție și o însemnătate exagerată. Câteva biserici și mănăstiri din răsărit au ales o zi de sărbătoare numită „Aflarea Crucii”. Dar oficial, ea a fost rânduită mult mai târziu, în 1376, de către Papa Grigore al IX-lea”.

E un mare har că Dumnezeu ne-a luminat mintea și ne-a descoperit Evanghelia mântuirii, și ne-a născut din nou făcându-ne copii ai Săi, moștenitori împreună cu toți sfinții. (Romani 11 v.32.) Știți ce înseamnă aceasta? E harul lui Dumnezeu și îndurarea Lui cea mare, că am putut să înțelegem dragostea Lui față de noi, niște oameni netrebnici, care eram ca și ceilalți oameni. Trebuie să-l mulțumim neîncetat Domnului Iisus, pentru că ne-a iubit și ne-a luminat ca să înțelegem sensul adevăratei cruci. Cu ea ne lăudăm, fiindcă este a Domnului Iisus Hristos. Prin cruce, lumea este răstignită față de noi și noi față de ea. Cei care am trecut printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. (Gal. 6 v. 14 și Rom. 6 v.5) Propovăduirea acestei cruci este o rușine și o nebunie pentru oamenii care nu înțeleg, dar noi la aceasta suntem chemați. (1 Petru 2 v.21) Domnul Iisus să ne ajute să ducem crucea cu răbdare până la capăt și să n-o târâm pe jos, pentru ca la sfârșitul alergării noastre să primim cununa bucuriei. (Isaia 51 v. 11)

Buna rânduială în biserică (Coloseni 3 v.5)

Când avem de rezolvat o problemă, sau când trebuie să așteptăm la rând, ne stă rău să ne facem noi ordine, sau poate chiar să trecem peste rând. Când căutăm avantajul nostru, nu mai luminăm cum ar trebui. În Biserica Domnului nu își au locul poftele curviei, lăcomiei de bani, a hrăpăreților, închinătorilor la idoli, a certăreților etc. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că astfel de oameni trebuie muștrați în vederea îndreptării lor. Trebuie opriți de la activitățile de slujire în biserică, sau după caz să stea acasă până dovedesc îndreptare și pocăință. Dacă din nebăgare de seamă, cineva a fost prins într-o cursă, Duhul Sfânt ne învață că trebuie să fie cercetat și cu duhul blândeții să fie ajutat să se ridice, luând seama să nu cumva să fim și noi prinși în asemenea curse. Cuvântul Domnului spune, „Muștrați pe cei ce se despart de voi; căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții iarăși fie-vă milă cu frică...” (Iuda 22, 23)

Aceasta este buna rânduială care trebuie să domnească în Biserica Domnului. Noi, credincioșii, umblăm în ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, nu de frica fraților, ci de dragul Lui. Îl ascultăm, fiindcă-L iubim, fiindcă pe când eram noi păcătoși, Hristos a murit pentru noi.

Și îmbrăcămintea face parte dintr-o purtare sfântă, atât la frați cât și la surori. Cuvântul Domnului ne spune să avem o purtare bună în mijlocul neamurilor. (1 Petru 2 v. 12) Fraților, surorilor, trăim vremurile din urmă, în care dezmățul și imoralitatea au câștigat teren în lume. Și nu e de mirare când vedem cum chipul veacului a câștigat teren și între cei chemați să fie lumină. Unii se lasă târați în poftele înșelătoare ale acestei lumi, care merge din rău în mai rău, fără rușine și sfială. Vrajmașul se folosește de partea feminină, prin care poate cuceri cel mai ușor mai mult teren. În Biblie ni se arată tot ce este păcat: curvie, lăcomie, vrăjmășie, vorbiri de rău, etc. Dar despre felul cum să ne îmbrăcăm, Duhul Sfânt a lăsat să se scrie mai puțin, însă apăsător. Când spunem la un copil „rușine”, el pune mâna la ochi și fuge din fața noastră. De ce? A înțeles că nu-i frumos! Dar în aceste vremuri din urmă, ne confruntăm cu unii care probabil nu cred că cuvintele apostolului Pavel sunt insuflate de Duhul Sfânt, deoarece trec peste ce

este scris. El spune ca femeile „să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială, cum se cuvine femeilor cari spun că sunt evlavioase”. (Eu zic creștine.)

Dacă lumea poartă un gen îmbrăcăminte, numai să zică că sunt îmbrăcate, se găsesc femei și tinere care cunosc rânduială cerută de Dumnezeu și care ar trebui să fie model, dar care sunt aproape de lume. Nu chiar ca cele din lume, ci la mică distanță, că doar în Biblie nu dă măsura în cetimetri! Aici eu zic că au dreptate, fiindcă în Cuvântul Domnului nu-i vorba de metru, ci de „rușine și sfială”. Această măsură nou-testamentală, nu o înțeleg decât persoanele născute din nou, în a căror inimă locuiește Domnul Iisus și sunt călăuzite de Duhul Sfânt.

Apoi o altă boală a secolului, sunt pantalonii tip elastic și pantalonii. Când nu bate crivățul și nu mai sunt nămeți, ci este vară și căldură suficientă, majoritatea femeilor își dovedesc demnitatea de femei, purtând îmbrăcămintea adecvată. Celor care ar trebui să dea dovadă de o îmbrăcăminte ce le caracterizează ca femei, lor li-e rușine să se poarte ca unele care spun că sunt evlavioase. Atâta dragoste au prins unele persoane de flagelul acesta nerușinos al modei acestui secol, că ar fi în stare introducă și în biserică acest comportament lumesc. De fapt, în alte state s-a admis cununia între bărbați. Sigur, cu timpul va fi înlăturată și purtarea cuviincioasă din Biserică! Domnul să ne păzească de stricăciunea aceasta! Surorilor și fraților, tineri și tinere, țineți sus Biblia, să nu lăsați Cuvântul lui Dumnezeu să fie călcat în picioare. Petru spune că podoaba să fie partea lăuntrică a inimii, care este de mare valoare înaintea lui Dumnezeu, nu îmbrăcămintea cea moțată și cât mai fistichie!

Când ai călcat omul pe bățatură, sau nu i-ai cântat în strună, sau i-ai jignit orgoliul, «lunci se descoperă omul adevărat care stăpânește inima! Nu e de mirare când te uiți și vezi că seamănă cu chipul veacului, fiindcă ce este pe dinafară, arată ce este înăuntru. Să mi luăm exemplul de purtare al celor din țările avansate, deoarece modelul lor de purtare, lii mare parte este rușinea popoarelor. Uitați-vă la ce-a intrat în țara noastră. Îți vine greu «A te uiți la știrile din programele mass-media, deoarece și aici bagă murdăria dezmațului i îi care a îmbolnăvit tineretul țării noastre. Puțini sunt cei care au venit în

România și O» re, pe lângă ajutorul lor, ne-au adus și o învățătură sănătoasă. În rest, se pare că au adus hi. îi multă rușine.

Fraților, ni se cer mâini curate, fără mâinii și fără îndoieli. Când este vorba de mânie, Cuvântul Domnului ne învață să zăbovim, să o amânăm pentru altă dată, fiindcă ea nu întrezărește neprihănirea lui Dumnezeu în noi. El dorește ca rugăciunile noastre să fie ascultate și să fie pline de încredere că ce îi cerem va primi răspuns favorabil, din pricina turației cu care venim înaintea Lui. Dacă cineva se lasă amăgit, că poate trăi amestecat, ulii jind lui Dumnezeu și lui Mamona, se înșală. Dintr-un izvor nu poate curge apă dulce și apă amară. Domnul Iisus spune că unii cred până la o vreme, iar când vine ispita cad. De aceea, Domnul Iisus le-a spus ucenicilor și ne spune și nouă: „Vegheați și rugați-vă, ca de nu cădeți în ispită”. Totuși, ne spune că avem la Tatăl un Mijlocitor.

Mă rog ca Duhul Sfânt să sfințească tot mai mult Biserica Sa, ca noi bărbații, cât și surorile să dăm dovadă de o purtare cuviincioasă în toate privințele. Dumnezeu ne vrea oameni statornici. Dacă nu poate să ne întoarcă de pe calea sfântă, atunci vrăjmașul încearcă să ne provoace, să avem o mărturie rea, ca el să poată ponegri calea Domnului. Apostolul Petru ne spune să fim treji și să veghem, pentru că „protivnicul nostru diavolul, dă târcoale ca un leu, care răcnește și caută pe cine să înghită”. Când urlă leul, animalelor din jur li se înmoaie picioarele și ar vrea să fugă, dar nu mai au puterea pe care au avut-o și leul le ajunge din urmă. Apostolul Pavel le spune filipenilor și nouă, „încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui”. Numai prin El suntem biruitori. (2 Cor. 2 v.14)

Mi-amintesc că fratele Ochiană a stricat mărturia Evangheliei și oamenii din sat au rămas indignați. Ei știau că cei credincioși trăiesc cinstit pe calea cea nouă. Dacă nu, mărturia Evangheliei este ponegrită, în cazul acesta, frații au luat hotărârea potrivit Cuvântului lui Dumnezeu și l-au dat afară. Nu i-au mai dat voie să mai vină la Casa de rugăciune, până nu se pocăiește și oamenii vor vedea că s-a pocăit cu adevărat, dovedind o mărturie bună de credincios.

Oamenii din sat așteptau să vadă ce se va întâmpla cu Ochiană, dar cu timpul s-au convins că el nu mai participă la adunările bisericii.

Cum îl întâlneau, îl întrebau: „Așa-i că te-au dat afară frații, bădie Neculai?” „Așa-i, fiindcă am călcat în picioare Cuvântul Evangheliei lui Dumnezeu!” „Și acum ce faci? Stai acasă? Hai cu noi!” „Ce să fac la voi, să mă fac mai rău? Eu deacuma vreau să mă pocăiesc cu adevărat!” Oamenii vorbeau între ei și ziceau: „Să știți că la ei e ordine, asta înseamnă să fii pocăit!”

Dar ce să vezi, a auzit și preotul Petraru. Într-o zi vine preotul la Ochiană, cu gând că poate, la supărare, omul va cădea de acord să vină la el la biserică. Cum intră pe poartă, Ochiană îl vede și-i iese în întâmpinare, salutându-l cu bucurie și poftindu-l să intre în casă. Bucuroși amândoi că s-au întâlnit, s-au întrebat de sănătate, de problemele cu care se confruntau în viața aceasta de zi cu zi, însă preotul parcă nu avea răbdare să intre în subiect și-l întreabă direct: „Ce-i Nicolae, am auzit că te-au dat afară pocăiții tăi?” „Da, este adevărat, pentru că am greșit, am păcătuit. Cred că-i auzit cu lemnele din pădure, cu bătaia, cu beția... Am păcătuit și trebuie să mă pocăiesc! Fiindcă la noi, nu-i ca la dumneata! La pocăiți e ordine, nu dezordine. Toată ziua, omul înjură toate lucrurile sfinte, toți sfinții și arhanghelii, apoi chiar pe Dumnezeu cel mai mult. Se bat în familii, se urăsc, și unde mai pui, că toate lucrurile care ni le-a dat Dumnezeu să ne folosim de ele, le dau dracului, fură, spun minciuni, înfăptuiesc toate nelegiuirile și după toate astea, când vin la biserică nu-i întrebi de nimic, ci le citești ceva prin cântare, din Evanghelie și din tradiție, după care dai cu ceva tămâie printre ei, le mai dai și-o icoană să o pupe, după care le ții [o mică predică, în care nu uiți să critici pocăiții că au părăsit credința strămoșească!” „Bine, bine, dar chiar așa-i cum spui tu? Ce, eu nu le spun oamenilor să se pocăiască?” „Da, știu că le citești din sfânta Evanghelie chemarea Domnului Iisus: Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie, căci împărăția cerurilor este aproape, dar mai departe nu le mai explici cum să se pocăiască! Ce este pocăința? Uite așa cum mi-o explică mie acum frații mei!” „Lasă astea, deacuma tu stai acasă. Vino la biserică! Eu mă rog pentru tine ca să te ierte Dumnezeu, să fii și tu în rândul oamenilor!” „Vezi? Uite așa duci oamenii în rătăcire și la!

pierzare mințindu-i că te rogi pentru ei să le ierte păcatele! Unde scrie în Biblie că dacă te rogi dumneata pentru mine, Dumnezeu

Îmi iartă păcatele? Spune-mi, arată-mi scris! Domnul Iisus este singurul care poate ierta păcatele! (Fapte 4 v.12) Eu personal trebuie să merg la El pe genunchi, să-mi plâng păcatul, să-i cer iertare și să mă pocăiesc de tot trecutul meu. Îți dau un citat din 1 Ioan 1 v.9. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire. Ce, dumneata ai suferit pentru mine? Arată-mi palmele, sunt străpunse de cuie? El este singurul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni! Nici tata, nici mama, nici sfântul, nici sfânta, nu pot mijloci înaintea lui Dumnezeu pentru mine, decât Cel ce și-a dat viața pentru mine, a înviat, s-a înălțat la cer și mijlocește la Tatăl pentru mine un nevrednic, care așa cum vedeți, iar l-am mai străpuns în coastă și mi-e rușine de ce am mai putut face..." Și a început să plângă cu lacrimile pocăinței.

Lui Petrau i s-a înmuiat inima și a dat să plece, dar Ochiană la oprit. „Stai să te mai întreb ceva! De ce duci pe cei ce mor în locurile de verdeață și în locașurile sfinte, când dumneata știi destul de bine cum au trăit în toate păcatele posibile? De ce te rogi pentru ei după ce a murit, ca Dumnezeu să le ierte păcatele? Poate fi iertat cineva după moarte? Știi ce a spus Domnul Iisus, că El pe pământ are putere să ierte păcatele. (Matei 9 v.6) După moarte, sufletele stau în așteptarea sentinței de judecată. În Evanghelia după Ioan 5 v.28, 29. Domnul Iisus spune: „Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată”. Cum poți să ataci o sentință hotărâtă de Dumnezeu? Ce avocat să mai aduci acolo? Pe pământ a păcătuit și cât este în viață poate să-și mărturisească păcatele și să primească iertarea. După moarte, omul se prezintă cu dosarul încheiat și Cel ce ar fi putut să-i fie apărător, atunci Îi va fi judecător. Sentința este hotărâtă. Chiar și proverbul spune: „Cum ți-ai așternut, așa vei dormi”.

Discuțiile între cei doi s-au încheiat într-un mod neplăcut, dar important este că Ochiană s-a pocăit din nou, cu plâns, cu regrete, cum obișnuia el. Frații l-au primit, că nu doar frații primesc pe cineva, ci Domnul Iisus primește. Degeaba primește biserica pe cineva dacă, Domnul Iisus nu-l primește, sau degeaba respinge biserica pe cineva,

dacă Domnul Iisus îl primește. Biserica poate vedea mărturia și roadele curăției trăite, dar I) omul pătrunde în adâncime. „El cercetează inima și răunchii, ca să răsplătească fiecăruia după purtarea lui”. (Ier. 17 v.10)

Este o bună mărturie, că oamenii și mai marele norodului, au putut vedea că în Biserica Domnului este rânduială. Domnul Iisus să facă ca Biserica Lui, câștigată cu prețul «îngelui Lui, să fie curățită tot mai mult. Acum în aceste vremuri din urmă, să fim gata prin vorbirea și purtarea noastră evlavioasă și cuviincioasă, ca să-L întâmpinăm pe norii cerului și să ne bucurăm împreună cu El pentru veșnicie. Fie slăvit Numele Lui cel plin de îndurare și de dreptate.

Evanghelizarea pe sectoare, în familii în Ibănești, lucrarea Evangheliei înainta și multe suflete erau câștigate pentru Domnul Iisus. În cursul săptămânii, adunările se țineau în casele familiilor credincioase. Veneau vecini și rude, și ascultau cântările de laudă și Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta se întâmpla mai ales iarna, când era mult timp liber și oamenii nu erau așa ocupați cu treburile gospodăriei și lucrările agricole.

S-a întâmplat că într-o seară, când frații erau adunați la Toader Azoică, sora soției lui Toader, Valeria, venea cu soțul ei de la o petrecere. Femeia l-a rugat pe soțul ei să intre puțin să-și vadă sora. Când au intrat, casa era plină de frați și surori care cântau laude lui Dumnezeu. Apoi fratele Gheorghe Beldianu a citit ceva din Biblie. Sora își amintește și acum cuvintele minunate și dulci pe care le-a auzit despre Domnul Iisus în seara aceea. Că atât de mult ne-a iubit, a părăsit slava cerească, S-a coborât la noi să ne mântuiască.

Odată întorși acasă, toată noaptea și în zilele următoare acele cuvinte frumoase și scumpe i-au răsunat în urechi. Așa că nu a mai așteptat mult, și duminica următoare s-a dus și ea la Casa de rugăciune. Cuvintele Evangheliei i-au străpuns inima și a rămas hotărâtă să-L slujească pe Mântuitorul ei. De atunci a rămas hotărâtă să-L urmeze pe Domnul Iisus.

Problema era că soțul ei era secretar de partid (P.C.R.) în comună. Sarcina lui, printre altele, era să-L nege pe Dumnezeu în fața oamenilor și să implementeze ideologia comunistă în conștiința

oamenilor. Dar acum avea de lucru în propria lui casă. Soția lui nu-i putea spune multe, dar îl ruga să-i scrie câte o cântare.

Nu peste mult timp, cei care-i râvneau postul, l-au reclamat la Emil Bobu, pe atunci prim-secretar de partid al regiunii Suceava. Într-o zi, Emil Bobu l-a chemat imediat să dea explicații. Habar nu avea Diaconu de ce este chemat la șef. După ce a dat raportul despre activitatea din comună, șeful l-a întrebat, dacă este adevărat că nevasta lui s-a pocăit. Omul nu a negat, dar a fost sfătuit să-și „educe” nevasta, că asta era misiunea lui în sat. Dacă în propria ogradă nu putea face ordine, care mai era autoritatea lui în comună de-a convinge oamenii, să nege existența lui Dumnezeu? Atunci, el i-a zis șefului supărat: „Tovarășe secretar, eu mă duc acasă și o omor!” Bobu s-a speriat și l-a potolit: „Să nu faci așa ceva, las-o în pace!”

Nu a trecut mult timp și Diaconu a fost tras pe dreapta și scos la pensie. După ce a renunțat la politică, s-a pocăit și el. Astăzi este lucrător în biserica locală, unde slujește ca diacon. Mă rog ca Domnul să-l binecuvânteze, ca să lucreze cu lepădare de sine. L-am rugat să facă o mărturie a întoarcerii lui la Dumnezeu, dar cu cât am zis, cu atât am rămas. Aș fi putut să am o istorie mai amănunțită și mai valoroasă despre întoarcerea lui la Dumnezeu, dar slăvit să fie Domnul și pentru atât. Așa lucrează Dumnezeu când vrea să-i arate omului păcătos că-l iubește și că a plătit un preț mare pentru mântuirea lui.

Din nou despre familia mea

Am ajuns la perioada când vrei, nu vrei, a venit colectivizarea. Am lucrat împreună cu soția un an în C.A.P. Eram șef de echipă și primeam o retribuție foarte bună (în produse), cât nu avusesem când eram eu proprietar! Problema începuse să fie cu banii, pentru că copiii noștri creșteau și deja aveam patru care mergeau la școală.

Într-o seară, se pregătea de ploaie și în parcela echipei, aveam floarea soarelui bătută pe câmp, așezată în grămezi sub cerul liber. Am încercat să iau câțiva oameni din echipă la mergem să le acoperim, dar nu a vrut nimeni să meargă. Atunci l-am luat pe tata și băiatul meu Stelian, de ne-am dus și am acoperit singuri grămezile de semințe de floarea soarelui. Oamenii din echipă nu aveau nicio responsabilitate. Pe lângă asta se fura ca în codru! Când se întorceau acasă, toți aveau

buzunarele pline cu diferite produse agricole fi nu le puteai zice nimic, că doar era din pământul lor pe care li-l luaseră comuniștii.

În al doilea an mi-am pus de gând să părăsesc colhozul și să plec în țară să-mi caut un ierviciu. Am vorbit cu președintele primăriei Ghiorgbiescu și i-am spus de intenția mea. El mi-a zis că nu se poate, că rămâne echipa descoperită. Eu l-am asigurat că soția mea se va descurca ca șef de echipă. A acceptat, dar condiția ca să primesc hârtia de disponibilizare, a fost să-i zugrăvesc patru birouri din primărie. Imediat m-am pus pe treabă și într-o săptămână le-am dat gata, doar eram și mare zugrav!

A venit timpul secerișului. Am intrat cu echipa în forță și când era pe terminate, mi-am luat adeverința de la primar și gata cu C.A.P.-ul. Acum aveam de rezolvat problema cu frații. Sigur, nu au fost nici ei de acord, dar le-am explicat situația. Am predat casieria fratelui Petre Lavric și am plecat către Hunedoara. Aceasta s-a întâmplat în luna iulie 1963. Domnul fie laudat, căci mi-a purtat de grijă. Aleluia!

De la țară la oraș și în biserică

Pornind pe acest drum al „emigrării”, am luat-o pe urmele familiei Cojocar. Astfel, am ajuns în Hunedoara, unde mi-am căutat de lucru prin forțele de muncă. Am fost repartizat la încărcări-descărcări vagoane de minereu, la Aglomeratorul nr. 2 din Combinatul Siderurgic Hunedoara (C.S.H.). Acolo am lucrat doar două săptămâni. Imediat m-am înscris la școala căilor ferate uzinale din C.S.H., cu scoatere din producție timp de 6 luni. În timpul acesta mi-am cumpărat o cameră cu o bucătărie la fostele barăci ale militarilor în cartierul Stufit. Acestea erau locuite acum de familiile muncitorilor din C.S.H. Școala am terminat-o și am fost încadrat imediat la C.F.U. ca revizor ace, fiind repartizat la cabina 2 din stația 1 Pestiș. Era punctul cheie de intrare și ieșire a trenurilor din C.S.H. și C.F.R. Aici am lucrat timp de 8 ani. Mi-a fost acordat titlu de fruntaș în producție pe C.S.H., ceea ce a însemnat că mi-au pus cea mai mare fotografie (60/80) pe un panou la intrare, în fața birourilor din Combinat! Lucram în schimb „12 cu 24”. 12 ore de lucru și 24 de ore liber. Câteodată, pentru a trece timpul mai ușor și-a scăpa de somn în schimbul de noapte, mă apucam și compuneam poezii. Redau aici poezia „Hristos a înviat” (după l. uca 24 v.1 – 36 și

Ioan 21 v.1 – 22), care a fost publicată în revista Calea Credinței nr. 2, din aprilie-iunie 1971.

*E zori de dimineață
Azi universul e schimbat
Dar încă nu se știe
Că DOMNUL A-ÎNVIAT!*

*Ostași căzuți ca morți, se scoală și-aleargă lampărat și-i spun toți
cu credință: Hristos a înviat.*

*Aveți bani mulți, zic arhieriei Duceți-vă și camuflați, Mințiți că
noaptea ucenicii Din groapă l-au furat.*

*Degeaba minți, soldate! Tu cărturar, tu fariseu! Căci Domnul
înviat se-arată La-ntreg poporul său.*

*Femeile ce-aduc miresme și vin de dimineață Rămân și
ele-nspăimântate că piatra grea e răsturnată.*

*Intră-n mormânt: fâșii de pânză și doi bărbați vorbind frumos
care le spune cu credință Duceți-vă! E înviat Hristos.*

*Leșind afară, din grădină
Vede Maria un om stând
Se duce la el și-l întreabă
O, Domnule, unde l-ai pus și când.*

*Marie, zice Domnul blând Rabuni, răspunde ea îndat O, nu mai
plânge! Du-te și spune-le c-am înviat!*

*Pe drum în jos, spre Emaus Cobor doi ucenici vorbind Ce vorbe-s
astea între voi? Da ce ești singurul străin?*

*Iisus, vorbind le-adevărește Ce din Scripturi ei au uitat Atunci,
cuprinși ei de mirare își spun: „E Domnul înviat”!*

*Grăbește Domnul mai departe la cei cu ușile-ncuiate Coboară
între ei zicând: Pace s-aveți, luați Duh Sfânt.*

*Și tot mereu le-adevărește că tot ce-a spus El s-a-ntâmplat l-a
treia zi după Scripturi Cu-adevărat a înviat.*

*E ziua-ntâi a săptămânii E tot creștinul frământat E zarvă,
freamăt, bucurie Căci dintre morți HRISTOS A ÎNVIAT!*

12/13 Aprilie 1971

*Petru Beldianu
Hunedoara*

Tot în anul 1971, în revista din octombrie-decembrie am publicat un articol intitulat „Viața de ascultare” după 1 Samuel 15 v.3. Eram mai tânăr, la jumătatea vârstei de acum, și înclinam spre poezie, dar odată cu schimbarea serviciului, nu am mai avut timp de meditație și nu m-am mai dedicat acestei înclinații. Acum regret că n-am continuat la timpul potrivit.

Am încercat totuși, din când în când să mai compun câte ceva, dar mai puțin. Redau o mică dedicație de pe o felicitare pe care am trimis-o familiei Andrei Octav, în apropierea sosirii noastre la Ibănești pe timpul sezonului de vară, știind că în această perioadă ne vom bucura și vom sluji împreună în biserică. Aceasta am compus-o înaintea sărbătorilor de Paști.

Vin cocorii

Primăvara vine, vine Ibănești venim la tine Bucurați-vă și voi că mai sosim încă doi.

Dumnezeu să-și verse Harul că venim și noi cu darul să-l dăm slavă-n înălțime Domnului că se cuvine. Bucuroși mergând pe cale Toți cântându-l Osanale Așteptându-L ca să vină Ne-om trezi cu El la Cină.
(în cer)

Vă felicită fam. Petru și Saveta Beldianu

Acum ajungând pe salar, l-am adus pe Stelian la școală aici. Am mai cumpărat două camere alături de cele ce le aveam și după doi ani i-am adus și pe ceilalți copii împreună cu soția. Astfel am devenit orașeni. Copiii i-am înscris la școlile de aici și pe primul plan a fost legătura cu credincioșii. În Hunedoara nu era adunare de Creștini după Evanghelie dar credincioși erau. Frații baptiști erau mult mai mulți ca număr. Frații creștini se adunau împreună cu frații baptiști care deja cumpăraseră o casă pe str. Popa Șapcă și care de la început devenise neîncăpătoare. Până la cumpărarea acestei case s-au adunat la sora Lina pe malul Cernei în centrul vechi.

Cei de la Creștini după Evanghelie erau frații Hera, Măniuțiu, Duca, Sârbu, Rotaru Ibănișteanu, Dupu, Ilucă, Badragan, Lavric Pavel, Dumitru și Petrică, Beșleagă Dumitru Petrică și Octav Ibănișteanu, Banciu și alții de care acum nu-mi mai aduc aminte. Dintre frații baptiști erau frații Faur Samuel și Bold Iosif, amândoi lucrători în

biserică. Apoi frații Horupciuc V, Horupciuc N., Horupciuc Gr., Furdui Vasile, Furdui Ioil, Călin, Medrea, Popa, Demeter, Ciupea, Olaru, Tudose și alții la care nu le mai rețin numele și nu mi-ar ajunge spațiul. Dar slăvit să fie Domnul, El îi cunoaște mai bine și unii sunt deja la El în slavă.

Aici ne-am găsit locul. Mergeam să ne bucurăm, să ne rugăm împreună, să-l mulțumim Domnului și să ascultăm cuvintele lui Dumnezeu, care ne întărea credința și nădejdea noastră în Domnul Iisus și lucra la mântuirea altora. Dacă se întâmpla să ajungem mai târziu de ora 9, nu mai era loc în sală, așa că trebuia să stăm afară în picioare, sau să plecăm înapoi acasă. Dar prin harul lui Dumnezeu și dragostea Lui care a încălzit inimile credincioșilor de atunci, prin rugăciune și jertfa s-a mărit sala cu mai bine de 7 m, plus un hol și balcon.

Frații au fost constrânși și amendați pentru nerespectarea proiectului de extindere a casei. Astfel conform schiței din proiect, s-au zidit două rânduri de cărămidă prin sală, pentru a amâna avertismentul de demolare dat de organele orașenești. Dar această „minune” a durat nu 3 zile, ci după cât rețin, două duminici. Un frate din comitetul bisericii, s-a dus cu o zi înainte și a scos afară cărămidizile respective. A făcut curățenie în sala construită, ca să ne bucurăm așa cum ne-am dorit, într-un locaș mai spațios pentru credincioșii din Hunedoara. Cu toate aceste constrângeri, Evanghelia mântuirii câștiga suflete pentru împărăția lui Dumnezeu. În anul 1967, în 19 decembrie, noi am fost binecuvântați cu al șaselea copil, o fetiță căreia i-am pus numele Erika. Ea a fost primul dintre copiii noștri care a fost adus în fața bisericii, pentru ca frații să se roage ca binecuvântarea lui Dumnezeu să fie peste ea, s-o ocrotească și să rămână copilul Lui. De aceasta s-a ocupat fratele Vasile Horupciuc, care a invitat pe fratele Lazăr, pastorul Bisericii Baptiste din Deva. El a vorbit la serviciul de binecuvântare. Printre altele, a amintit că omul vine cu mâinile goale în lume și se întoarce tot cu ele goale. A folosit o ilustrație cu o vulpe, care s-a strecurat pe o gaură în grădina unui gospodar, a mâncat bine, s-a îngrășat, dar la ieșire nu a mai încăput. Așa că a trebuit să stea acolo până a slăbit din nou, ca să poată ieși. Tot așa se întâmplă și cu noi

oamenii. Venim în lume cu mâinile goale, ne zbatem să strângem tot mai mult și când să plecăm, nu putem să ducem nimic cu noi. Doar ce am făcut pentru cer, aceea rămâne. *Asta rămâne nu veștejește / Dar ce-ai făcut lui Iisus va sta. / Căci noi vom trece lăsând aici toate.*

Ăsta-i un crâmpoi din ceea ce a vorbit el atunci. Fratele Vădan a fost și el pastor în Hunedoara, pentru o perioadă scurtă, apoi a fost mutat la Biserica din Simeria. După el a venit fratele Ciocan ca pastor, credincios și un bun evanghelist.

Am petrecut timpuri bune și în Hunedoara. Am fost prieteni cu multe familii, printre care familiile Pavel și Lenuța Călin, Vasile și Aurica Horopciuc, și frații lui, Neculai și Grigore, familiile Duca, Hera, Rotaru, Ibănișteanu, Termen, Medrea. Aici o aveam și pe sora mea Adela, căsătorită cu Dumitru Lavric. Numărul membrilor a crescut mult și progresiv, deoarece „emigrarea” credincioșilor din țară creștea. Biserica Domnului se mărea și numele Domnului era înălțat. Cu toate

Corul Bisericii din Hunedoara și candidații la botez îngrădirile pe care le impunea regimul comunist de atunci, sufletele doritoare de mântuire veneau să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Își dădeau seama de starea lor păcătoasă și de veșnicia care stă în fața oricărui suflet omenesc. Duhul Sfânt lucra în inima lor și se hotărau să-L urmeze pe Domnul Iisus.

Aici copiii noștri s-au integrat activ în programele bisericii. Au învățat să cânte la instrumente, în special la mandoline. Ana, Gelu, Felicia și Radu au învățat notele și au cântat în orchestra bisericii, de

care atunci se ocupa Vali Chiș. Mai târziu, el a preluat și corul. A ridicat această lucrare la un nivel superior, aducând Domnului slavă și laudă într-o armonie plăcută și duhovnicească. Apoi *numai noi, împreună cu patru copii* vorbesc de pastorul bisericii, fratele Ciocan. El a avut o mare influență în viața copiilor și a tineretului, prin felul lui de a se apropia de ei cu studiu, ieșiri la iarbă verde, întrebări biblice, etc. Se ocupa mult de tineri și era foarte iubit de ei.

Când a trebuit să se mute la Lupeni ca păstor, au plâns tinerii și copiii după el ca după tatăl lor. Erau în stare să meargă și ei cu el.

În 17 aprilie 1970, Anișoara a primit botezul nou testamental. A fost primul copil care ne-a făcut bucurie nouă și cerului, îndeplinind porunca Domnului nostru Iisus Hristos prin acest act al mărturisirii de credință.

Acum ajungând pe salar, l-am adus pe Stelian la școală aici. Am mai cumpărat doini camere alături de cele ce le aveam și după doi ani i-am adus și pe ceilalți copii împreună cu soția. Astfel am devenit orășeni. Copiii i-am înscris la școlile de aici și pe primul plan a fost legătura cu credincioșii. În Hunedoara nu era adunare de Creștini după Evanghelic, dar credincioși erau. Frații baptiști erau mult mai mulți ca număr. Frații creștini se adunau împreună cu frații baptiști care deja cumpăraseră o casă pe str. Popa Șapcă și care de la început devenise neîncăpătoare. Până la cumpărarea acestei case s-au adunat la sora Lina pe malul Cernei în centrul vechi.

Cei de la Creștini după Evangheliie erau frații Hera, Măniuțiu, Duca, Sârbu, Rotam, Ibănișteanu, Dupu, Ilucă, Badragan, Lavric Pavel,

Dumitru și Petrică, Beșleagă Dumitru, Petrică și Octav Ibănișteanu, Banciu și alții de care acum nu-mi mai aduc aminte. Dintre frații bapțiști erau frații Faur Samuel și Bold Iosif, amândoi lucrători în biserică. Apoi frații Horupciuc V., Horupciuc N., Horupciuc Gr., Furdui Vasile, Furdui Ioil, Călin, Medrea, Popa, Demeter, Ciupea, Olaru, Tudose și alții la care nu le mai rețin numele și nu mi-ar ajunge spațiul. Dar slăvit să fie Domnul, El îi cunoaște mai bine și unii sunt deja la El în slavă.

Aici ne-am găsit locul. Mergeam să ne bucurăm, să ne rugăm împreună, să-l mulțumim Domnului și să ascultăm cuvintele lui Dumnezeu, care ne întărea credința și nădejdea noastră în Domnul Iisus și lucra la mântuirea altora. Dacă se întâmpla să ajungem mai târziu de ora 9, nu mai era loc în sală, așa că trebuia să stăm afară în picioare, sau să plecăm înapoi acasă. Dar prin harul lui Dumnezeu și dragostea Lui care a încălzit inimile credincioșilor de atunci, prin rugăciune și jertfă s-a mărit sala cu mai bine de 7 m, plus un hol și balcon.

Frații au fost constrânși și amendați pentru nerespectarea proiectului de extindere a casei. Astfel conform schiței din proiect, s-au zidit două rânduri de cărămidă prin sală, pentru a amâna avertismentul de demolare dat de organele orășenești. Dar această „minune” a durat nu 3 zile, ci după cât rețin, două duminici. Un frate din comitetul bisericii, s-a dus cu o zi înainte și a scos afară cărămizile respective. A făcut curățenie în sala construită, ca să ne bucurăm așa cum ne-am dorit, într-un locaș mai spațios pentru credincioșii din Hunedoara. Cu toate aceste constrângeri, Evanghelia mântuirii câștiga suflete pentru împărăția lui Dumnezeu. În anul 1967, în 19 decembrie, noi am fost binecuvântați cu al șaselea copil, o fetiță căreia i-am pus numele Erika. Ea a fost primul dintre copiii noștri care a fost adus în fața bisericii, pentru ca frații să se roage ca binecuvântarea lui Dumnezeu să fie peste ea, s-o ocrotească și să rămână copilul Lui. De aceasta s-a ocupai fratele Vasile Horupciuc, care a invitat pe fratele Lazăr, pastorul Bisericii Baptiste din Deva. El a vorbit la serviciul de binecuvântare. Printre altele, a amintit că omul vine cu mâinile goale în lume și se întoarce tot cu ele goale. A folosit o ilustrație cu o vulpe, care

s-a strecurat pe o gaură în grădina unui gospodar, a mâncat bine, s-a îngrășat, dar la ieșire nu a mai încăput. Așa că a trebuit să stea acolo până a slăbit din nou, ca să poată ieși. Tot așa se întâmplă și cu noi oamenii. Venim în lume cu mâinile goale, ne zbatem să strângem tot mai mult și când să plecăm, nu putem să ducem nimic cu noi. Doar ce am făcut pentru cer, aceea rămâne. *Asta rămâne nu veștejește / Dar ce-ai făcut lui Iisus va sta. / Căci noi vom trece lăsând aici toate.*

Ăsta-i un crâmpei din ceea ce a vorbit el atunci. Fratele Vădan a fost și el pastor în Hunedoara, pentru o perioadă scurtă, apoi a fost mutat la Biserica din Simeria. După el a venit fratele Ciocan ca pastor, credincios și un bun evanghelist.

Am petrecut timpuri bune și în Hunedoara. Am fost prieteni cu multe familii, printre care familiile I'avel și Lenuța Călin, Vasile și Aurica Horopciuc, și frații lui, Neeulai și Grigore, familiile Duca, Hera, Rotaru, Ibănișteanu, Termen, Medrea. Aici o aveam și pe sora mea Adela, căsătorită cu Dumitru Lavric. Numărul mem-l >iilor a crescut mult și progresiv, deoarece „emigrarea” credincioșilor din țară creștea. Biserica Domnului se mărea și numele Domnului era înălțat. Cu toate

Corul Bisericii din Hunedoara și candidații la botez

IIOIMIIUIU1 cia inaiiau. v-u lvu îngrădirile pe care le impunea regimul comunist de atunci, sufletele doritoare de mântuire v ineau să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Își dădeau seama de starea lor păcătoasă și de veșnicia care stă în fața oricărui suflet omenesc. Duhul Sfânt lucra în inima lor și se hotărau să-L urmeze pe Domnul Iisus.

Aici copiii noștri s-au integrat activ în programele bisericii. Au învățat să cânte la instrumente, în special la mandoline. Ana, Gelu, Felicia și Radu au învățat notele și au cântat în orchestra bisericii, de care atunci se ocupa Vali Chiș. Mai târziu, el a preluat și corul. A ridicat această lucrare la un nivel superior, aducând Domnului slavă și laudă într-o armonie plăcută și duhovnicească. Apoi nu mai

Noi, împreună cu patru copii vorbesc de pastorul bisericii, fratele Ciocan. El a avut o mare

Influență în viața copiilor și a tineretului, prin felul lui de a se apropia de ei cu studiu, în „îi i la iarbă verde, întrebări biblice, etc. Se ocupa mult de tineri și era foarte iubit de ei.

Când a trebuit să se mute la Lupeni ca păstor, au plâns tinerii și copiii după el ca după tatăl

Ic îi lirau în stare să meargă și ei cu el.

În 17 aprilie 1970, Anișoara a primit botezul nou testamental. A fost primul copil care a făcut bucurie nouă și cerului, îndeplinind porunca Domnului nostru Iisus Hristos prin it act al mărturisirii de credință.

Anișoara botezată de fratele Ciocan

După plecarea fratelui Ciocan, a venit ca pastoi fratele Coldea, de care nu putem spune multe deoarece noi am plecat din Hunedoara. Lucrarea Evangheliei înainta și Biserica Domnului se înmulțea, așa că din nou a devenit neîncăpătoare. Locuința noastră era tot în Stufit, dar depusesem cerere pentru un apartament. Era în anul 1967, când m-am pomenit cu o comisie acasă. La scurt timp după ancheta făcută,

ni s-a repartizat un apartament cu 3 camere, în str. Streiului nr. 2 la etajul 1. Am mulțumit lui Dumnezeu și pentru acest cadou, de care aveam nevoie, deoarece copiii erau liceeni.

În anul 1968, soția s-a angajat la Spitalul Județean. Prin harul lui Dumnezeu, după ce a lucrat câteva luni ca îngrijitoare pe secție, doctorul șef Micu de la sala de operație, căuta o femeie mai vrednică, ca infirmieră la sala de operație. La o ședință cu personalul de serviciu al spitalului, doctorul chirurg a vizat-o pe ea. A chemat-o la el, spunându-i să predea inventarul din secția unde lucrează și să se prezinte la blocul operator. Când Dumnezeu are de făcut o lucrare cu noi, te scoate de unde ești și te duce unde are El nevoie de tine, oferindu-ți chiar și un loc de muncă de care să te bucuri și să-L binecuvântezi. Când s-a prezentat la sală, doctorul Micu a prezentat-o asistentelor din sală, și le-a dat indicații s-o învețe denumirea ustensilelor, care după fiecare operație, trei buiau spălate, puse în casolete și duse la sterilizare. Apoi mai era și curățenia exemplară a sălilor de operație.

Timpul a trecut și s-a obișnuit cu toate sarcinile de serviciu. Mai plângea câteodată de mila celor suferinzi, dar surorile și asistentele râdeau de ea, convingând-o că trebuie să se obișnuiască cu starea de față, deoarece așa-i serviciul pentru care ești angajat. Dar nu asta este important, ci scopul lui Dumnezeu pentru care a așezat-o aici.

Asistenta Spineanu dorește o Biblie

După ce s-a obișnuit cu serviciul, a fost pusă în grafic să lucreze pe schimburi. Odată a picat în tură cu asistenta Spineanu Elena. Celelalte colege au avertizat-o să aibă grijă că Spineanca e membră de partid și îți poate face raport la șefu', dacă nu ți-ai făcut serviciul cum trebuie, mai ales că știe că ești pocăită! Ea le-a spus liniștită că nu crede că va fi cazul de așa ceva. În tura de după-masă sau de noapte erau numai ele două. Închideau ușa de la intrarea în blocul operator și nu erau deranjate de nimeni. Dacă venea vreo urgență, intrau în funcțiune! În rest, soția mea făcea curățenie și pregătea totul în caz de vreo urgență. Doamna Spineanu, după ce-și aranja și ea ce știa că trebuie pus în ordine, se așeza pe o canapea și de obicei citea câte o carte.

Într-o zi, pe când citea cu spor, soția mea o întreabă ce carte citește. „O carte de rugăciuni” răspunde ea, „în care spune despre Tătuca Ioan!” „Și ce spune în această carte, despre ce e vorba?” „Să vezi dragă, că el a murit și mergând spre Rai, a trecut pe la poarta Iadului. Aici toți dracii îl rugau să intre, că acolo e locul lui, dar el le-a spus hotărât că merge la rai. Ajungând la poarta raiului a bătut la ușă, unde a ieșit un înger care la între – hnt cine este și ce dorește? „Eu vin de pe pământ și am venit aici să fiu primit!” Căutând ui cărțile cu numele înregistrate, i-au spus că numele lui nu este scris în această carte și Ui nu poate intra în acest locaș sfânt. Atunci el a început le spună: „Cum se poate, că cei din Jad mă rugau și stăteau cu brațele întinse, să mă primească? Nu se poate, eu aici vreau A rămân”.

Soția nu-și mai amintește continuarea acestui basm lumesc. Ce trebuia să facă Tătuca Ioan pentru a redobândi Raiul? Câte mătăanii trebuia să facă, câte canoane, ca să poată să mi reîn locașul ceresc? Basme cu care Satana îi amăgește pe oameni, ca să nu vadă strălunul lumina Evangheliei slavei lui Iisus Hristos, ca să se mântuiască. Atunci soția mea o întreabă dacă n-ar vrea să citească o carte sfântă, Biblia, care este Cuvântul lui Dumnezeu. lui răspunse afirmativ, „Adu-mi o Biblie”. Următoarea tură, i-a adus cartea recomandată, pe care a început să o citească intens și cu multă curiozitate, punând mereu întrebări, din dorința de a înțelege problema mântuirii. Văzând-o atât de preocupată de citirea din Cuvântul lui Dumnezeu, a întrebat-o: „Ai vrea să asculți niște cântece de laudă spre slava lui Dumnezeu, cum se cântă la biserica unde merg eu?” „Cu toată plăcerea, dar cum să le ascult?” La care soția i-a spus: „Dacă mă ajută Domnul Iisus, ai să le asculți”.

Discutând cu soția despre serviciu, o întreb cum merge evanghelizarea cu colega, la re că îmi spune: „Până în prezent e bine, doar că aş vrea să-mi dai casetofonul, să-l duc mii-o seară. Dă-mi o bandă cu cântări din cele mai frumoase și potrivite cu starea în care le găsește ea”. Pe atunci apăruseră casetofonele, iar eu mi-am cumpărat un „Uraniu” micuț, cu înregistrarea pe bandă, care dura trei ore. Atunci i-am spus: „Ți-l dau, dar tu știi i; și nu ai voie să introduci în spital așa ceva? Noi rămânem și fără aparat și ne poate târî pe la securitate, apoi

să-ți pierzi și serviciul!” Soția mi-a răspuns: „Este adevărat, dar cred că Cel ce veghează asupra noastră, mă va păzi la plecare și la venire”. „Facă-se după credința ta”.

Așa că într-o după masă și-a luat casetofonul împreună cu rugăciunea, și a plecat la Biriuciu. A pus sacoșa cu aparatul în dulapul ei din vestiar, după care a intrat în blocul operator, unde s-a apucat de curățenie în sălile de operație. Mai târziu, când s-a dus să iducă lenjeria pentru săli, a oprit și la vestiar unde și-a băgat sacoșa cu casetofonul între bearșafuri. După ce și-a terminat lucrurile de aranjat, a chemat-o pe doamna Spineanu, ca la asculte cântările Domnului. Aceasta a rămas atât de impresionată, încât nu s-ar mai fi despărțit de aceste cântări, poezii și predici, care au făcut-o să întrebe: „Veta, unde se întâmplă așa ceva?” „În Biserica unde merg eu, pe str. Popa Șapcă, unde puteți veni și dumneavoastră, pentru că este deschis, pentru oricine dorește să se închine lui Dumnezeu, să audă cântări și să asculte sfânta Evanghelie”.

Așa că s-a decis ca duminica următoare să vină la biserică! Dar au mai trecut încă două duminici, până a reușit să înfrunte piedicile, pe care vrăjmașul i le punea să nu poată veni. Dar Duhul Sfânt lucra la inima ei. Așa că a venit și ziua dorită, când rugăciunile au ajutat-o să ajungă în Casa Domnului. La terminarea serviciului divin, s-a ridicat în picioare și a spus că vrea să-L urmeze pe Domnul Iisus și că vrea să fie mântuită. Mare a fost bucuria bisericii, care s-a rugat pentru ea, ca Dumnezeu s-o întărească, să-i lumineze loi mai mult inima și mintea, ca să poată să înțeleagă pe deplin dragostea lui Dumnezeu, ca să poată duce crucea Domnului Iisus, pe calea pocăinței. Totodată biserica s-a rugat și pentru soțul ei, ca Dumnezeu să se atingă și de el, ca să-i lumineze mintea și să-i deschidă inima și lui.

De aici înainte, nu a mai lipsit de la programele bisericii, decât atunci când era de serviciu. Asculta cu mare atenție predicile din Cuvântul lui Dumnezeu, din care se hrănea și se întărea în credință. Era atât de emoționată și interesată de cântări, de poezii și de Cuvântul lui Dumnezeu. După un timp, obișnuindu-se cu atmosfera bisericii, a început să mai privească și în jurul ei, la surorile din dreapta, din stânga și din față, observând un lucru care a fost o surpriză pentru ea, așa că la prima întâlnire cu soția mea, i-a zis: „Veto, de ce nu mi-ai spus

că aici nu se poartă cercei în urechi? Tu știi că atunci când m-am uitat în jur și n-am văzut pe nimeni cu cercei, nu m-am simțit bine? Cum să mă lași să vin atâta timp în biserică și să nu-mi spui?" „Sora Lenuța, cum să-ți spun eu să lapezi cerceii, când eu nu știam dacă nu cumva ți-era inima legată de ei. Eu te-am lăsat să-ți legi inima bine de Domnul Iisus. Acum când îl iubești pe El din toată inima, ai observat singură. Eu de-acum îți pot spune orice, fiindcă văd că nu te mai leagă nimic, deoarece ești cu picioarele pe stâncă. Domnul să te binecuvânteze!"

După vreo șase luni a înțeles și taina botezului. Dar la vremea aceea, un botez nu se putea face oricând și oricum, fiindcă trebuiau făcute niște demersuri la împuternicitul de pe județ, unde trebuia specificată biografia celui care solicita botezul, unde lucra, ce funcție avea. Ea fusese membră de partid. Era o catastrofă pentru comuniști să piardă un membru de partid, care de-acum a respins teologia evoluționistă, marxistă, și a trecut la creștinism, acceptându-l pe singurul Dumnezeu ca Creator și Salvator.

Totuși Cel care cunoaște dorințele sfinte, i-a pus la dispoziție mijlocul prin care a putut să-L mărturisească pe Domnul Iisus și în apa botezului. Așa că într-o zi vine la serviciu foarte bucuroasă, spunându-i soției, că ea a primit botezul în apă. Atunci soția o întreabă: „Unde l-ai primit?" „În apa Iordanului!" „Bine dar cine te-a botezat?" „Ioan Botezătorul!" Soția și-a dat seama că nu se spune, fiindcă așa era situația, dar slăvit să fie Domnul, pentru că în vremuri de constrângere, Evanghelia mântuirii câștigă biruință. „Va vedea rodul muncii suferințelor Lui". (Isaia 53 v. 1 1)

Într-una din zile, când erau în sala de operații nr. 4, doctorii operau un bolnav și cum erau toate asistentele și infirmierele în jurul medicilor, doctorul Micu aruncă o întrebare: „Spineanco! De unde veneai duminică cu Beldianca pe strada Popa Șapcă? Nu cumva ai fost la casa aceea de pocăiți?" Sora Spineanu a ezitat să răspundă. S-a făcut o tăcere, dar a răspuns unul, medicul Mureșan". „Ce aveți cu ea?" Fiecare e liber să facă ce vrea în afară, dacă aici e conștiincios și își face treaba bine". S-a făcut liniște, după care s-au purtat alte discuții, până s-a terminat operația.

Nu trece mult timp, și în timp ce operau un bolnav, când le-a

cerut să pună aspiratorul în funcție, care trăgea apa și sângele ce apăreau în locul deschis al operației, aparatul nu a funcționat normal. Atunci doctorul șef Micu a zis: „Acest aparat nu a fost curățat și pregătit cum trebuie, așa că”, se adresează asistentului șef Loți, „măine dimineată îmi prezinți un raport pentru infirmiera Beldianu, pentru tratarea sarcinilor de serviciu cu superficialitate, iar la asistenta Spineanu, pentru că nu a verificat dacă aparatul este în bună stare de funcționare. La amândouă să le fie tăiat din salariul de pe luna respectivă”.

A doua zi, Loți se prezintă la șef cu rapoartele făcute, dar surpriză pentru doctorul șef! b\mbele rapoarte erau pe numele lui Loți. Doctorul Micu face ochi mari și strigă: „Loți, în ești nebun? Ce ți-am spus eu să faci și ce ai făcut tu?” „Da, e adevărat că mi-ați spus să le fac lor, dar și eu trebuia să fiu sancționat că sunt șeful lor. Așa că eu am luat totul (asupra mea, deoarece eu nu am făcut și nici nu vreau să fac rău la nimeni”. Doctorul nervos, rupe rapoartele, le aruncă în coș strigând la el, „Pleacă în sală, că ești un prost”. Când a venit în sală, ele așteptau să vadă ce sancțiune le-a dat șeful, dar Loți le-a povestit cum a procedat și cum l-a tratat șeful pe el.

Atunci și ele au rămas surprinse de felul cum a acționat domnul Loți. Nu știau ce să creadă, că numai Domnul Iisus a făcut așa, luând asupra lui pedeapsa ce o meritam noi. Domnul să-l binecuvânteze cu viața veșnică, și să-i pregătească o cunună în ceruri, fiindcă mai târziu soția mea a aflat că și el făcea parte din ceata lui Nicodim. E un har mare să poți experimenta puterea și ajutorul lui Dumnezeu care nu lipsește niciodată în nevoi. El este și va fi cu noi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.

În prezent, sora Spineanu este pensionară, plină de bucuria mântuirii și se bucură prin necazurile acestei vieți, deoarece soțul ei este bolnav la pat. Cu toate că a fost adus și susținut în rugăciuni înaintea Domnului, nu are nădejdea mântuirii și este tot într-o stare rea. Dar sora este plină de nădejde, că rugăciunile ei și ale fraților vor fi ascultate cândva, iar răsplata ei va fi mare în ceruri. Domnul Iisus s-o binecuvânteze, Duhul Sfânt să o mângâie și să o întărească, până ne vom întâlni împreună cu toți, la El în slavă. Glorie Lui!

Dorința de a avea încă o biserică creștină

Văzând că Biserica Domnului aici în Hunedoara creștea, ne-am consultat cu frații noștri, dacă n-ar fi bine să facem și noi o Casă de rugăciune, unde să ne adunăm și noi Creștinii după Evanghelie. Am căzut de acord cu toți. I-am spus și fratelui păstor Ciocan, care a fost de acord cu propunerea noastră. Ne-a îndemnat să venim înaintea Domnului, rugându-se și el împreună cu noi pentru lucrarea aceasta. Am hotărât să avem totdeauna în rugăciunile noastre și această problemă.

Am întocmit tabelul cu familiile ce proveneau din cultul nostru. Eram 27 de membri. Dar unde-i localul? Fratele Hera a spus că ne dă el un spațiu să-l amenajăm. Ne-am dus de l-am văzut. Era o șandrama la care trebuiau făcute multe modificări și atunci am început a colinda pe străzi să găsim o casă de cumpărat. Tot ce găseam era fie scump, fie nu se putea face nimic.

Așa că am luat de la fratele Hera o declarație prin care el se oferea să ne pună o cameră la dispoziție pentru exercitarea serviciilor cultice. Deci un pas înainte. Am mers cu fratele Rotaru la împuternicitul de culte din Deva, care după discuțiile purtate, ni s-a părut amabil. Declarația, tabelul nominal cu membri și cererea pentru aprobarea de deschidere unui nou locaș de cult, au rămas la el și urma să așteptăm aprobarea de la minister.

Mai mult de un an, în fiecare lună, îl vizitam, când eu cu fratele Rotaru, când fratele Sârbu cu fratele Hera. De fiecare dată ne întâmpina cu obișnuita expresie: „Încă nu s-a spart gheața. Mai așteptați”. Am scris o scrisoare la Delegația cultului nostru trimițându-le copii după actele trimise autorităților locale ale județului Hunedoara, invitându-i să vină în sprijinul nostru ca să putem obține autorizația de funcționare. Nu a trecut mult timp am primit o scrisoare prin care ne înștiința că în data de... ora 19, în trecere spre alți adunări, intră și pe la noi. Atunci am convocat toți frații să vină cu mic cu mare la mini deoarece vin frații din delegație, iar noi să le putem demonstra cam câți suntem.

Eram adunați înjur de peste 30 de persoane. Ne-am pus pe cântat, când pe la ora 11 au sosit frații mult așteptați. Erau frații Giurea,

Leancu și Vânturiș. Dar stupoare, când ayl intrat și ne-au găsit cântând, m-au întrebat: „Da ce faceți voi aici?” „Vă așteptăm pe dumneavoastră! „Noi eram obișnuiți cu astfel de părtașii, dar pentru frații noștri era ceva împotriva legilor statului! Așa că frații au intrat direct în bucătărie și aproape să plece înapoi imediat, dar am insistat să facă bine să stea măcar la masă, că doar ne pregătisem știind că vin de pe drum. Doream să le stăm la dispoziție, măcar cu ce puteam. Au acceptat să stea puțin, dar nu s-au dezbrăcat, nici nu s-au așezat pe scaune, ci doar au ciugulii câte ceva din ce era pus pe masă pentru mâncare. I-am invitat înăuntru, să intre în sufragerie unde eram adunați, ca să vadă câți suntem, dar cu greu au acceptat frații Leancu și Vânturiș, să deschidă ușa la sufragerie și să salute frații și surorile. Ei așteptau cu atâta bucurie să vadă delegația Uniunii, care poate ne vor da un răspuns favorabil, sau să nel încurajeze, dar am rămas dezamăgiți. Ne-au recomandat să facem tabelele, să le înaintăm la Uniune, dar mai întâi trebuie să pornim demersurile de la județ și împuternicit – ceea ce noi făcusem, dar fără niciun rezultat pozitiv. Noi, fiind obișnuiți cu întâlnirile noastre în apartamente, nu ne-am dat seama că pentru ei era ca ceva organizat. Dacă cineva denunța că în apartament la Beldianu s-a organizat o adunare și dacă ar fi venit în control și i-ar fi găsit și pe ei, sigur urmau arestările, cum era pe timpul comuniștilor. Dar Dumnezeu în dragostea Lui cea mare, nu a îngăduit să ni se întâmple nimic. Așa că frații au plecat la Deva, unde erau așteptați pentru rezolvarea unor probleme de cult, iar noi am rămas tot așa discutând pe urma referatului.

Totuși, prin harul lui Dumnezeu, după câțiva ani de la plecarea noastră din Hunedoara, frații au cumpărat o casă pe strada Crișan. Atunci s-a aprobat și s-a deschis sala de adunare mult dorită. Domnul să-și binecuvânteze lucrarea Sa de acolo, deși se pare că merge greu. La început, când fratele Termen era acolo, lucrarea a mers bine. Era o orchestră frumoasă, copii care slăveau pe Domnul, era un cor minunat, sala plină și la balj con. Dar după plecarea lui de acolo, termometrul bisericii a arătat când plus, când minus. Tensiunea din lăuntru a început să oscileze, fiindcă vrăjmașul nostru nu doarme. O parte au plecat înapoi la frații bapțiști. Mă gândesc că dacă biserica aceasta ar fi

crescut, așa cum pornise când era fratele Termen acolo, astăzi ar fi fost a doua Casă de rugăciune a fraților Creștini după Evanghelie în Hunedoara. Să ne rugăm Domnului pentru Biserica Sa din Hunedoara.

Eu aveam două verișoare, Maria și Viorica, care locuiau la Codlea de ceva timp. Ele s-au hotărât să ne viziteze la Hunedoara. Au venit însoțite de familia Buji Floricel din Codlea și de familia Ștefan Picu, din Satu Nou.com. Hălchiu. Aceștia le-au adus pe verișoarele mele cu mașina. Nu după multă vreme, am fost și noi la Codlea să le întoarcem vizita. Așa cum s-au simțit ei bine la noi în Hunedoara, în biserica în care ne bucuram noi, tot așa ne-am simțit și noi în părtășia frățască avută în cadrul bisericii din Codlea.

Aici l-am cunoscut și pe fratele Dobrescu, care s-a oferit să ne fie și gazdă. Pe vremea aceea, el era un bun lucrător în adunările frățești, din județ și în țară, fiind cooptat în sfatul ilcirăți din cadrul Cultului. Atunci mi s-a propus de către fratele Floricel Buji să-mi în liimb serviciul și să vin să mă angajez în Codlea. Fratele Buji m-a dus și mi-a prezen-i» l un posibil loc de muncă, ca să scap de poluarea de la Hunedoara. M-a condus la un director din cadrul T.C. Ind. unde m-a prezentat, pentru a mă angaja pe un post ce îl aveau liber în administrație. După ce am dat interviul, m-au convins să fiu angajat și să mă mut în Codlea. Mi-a spus că îmi asigură și locuință, dând dispoziție biroului personal să-mi i. u o foaia de transfer.

Ne-am întors la Hunedoara. Soția mea era angajată ca infirmieră la Spitalul Municipal

Hunedoara. Din anul 1969, Stelian intrase și el în serviciu la Distribuția de Gaze. În acel» n, Gelu era în ultimul an de profesională ca operator chimist. Mai târziu a făcut școala tic maiștri și a ajuns maestru principal la Cocseria Combinatului Călan. Anișoara terminase Școala Profesională ca bobinatoare electrică și își căuta serviciu pe la Iași. Până la urmă, prin vărul Mitruță Loghin, a găsit un loc de muncă în Codlea, la Fabrica de Mobilă „Măgura”, unde tot în acel an s-a și angajat. De aceea hotărârea noastră de a veni în Codlea, a fost și mai fermă.

Din Hunedoara la Codlea

Singura problemă care se ridica în cazul în care ne mutam la

Codlea, a fost obținerea unei locuințe adecvate familiei noastre. În toate am zis că, dacă este voia Domnului să plecăm din Hunedoara la Codlea, Dumnezeu ne va deschide drumurile. Mi-am făcut lichidarea și am venit la Codlea, unde eu figuram angajat de două luni. Soția și copiii au rămas la Hunedoara, iar eu lucram în Codlea. Odată pe lună îmi decontau biletele și mergeam acasă la familie. Asta a trebuit să dureze până am primit locuință.

Dar m-a amânat aproape doi ani de zile, până când, în sfârșit, s-a ținut ședința în care mi se repartiza apartamentul mult așteptat. Soția mi-a zis că poate nu trebuie să venim în Codlea. Astfel a zis: „Nu ne mai mutăm la Codlea, decât dacă primim un apartament cu trei camere, la primul etaj și cu fața la soare. Altfel nu ne mutăm”. Am hotărât ca a doua zi, să avem zi de post și de rugăciune cu privire la decizia luată. Zis și făcut, de acum așteptăm răspunsul Domnului.

În după masa aceleiași zile, mă cheamă șeful și-mi spune că s-a ținut ședința și că n-am așteptat degeaba. Mi se repartizase un apartament cu patru camere, la etajul 1 și cu fața la soare. Era mai mult decât condiția pusă de soția mea! În seara aceea, ea era de serviciu, i-am dat telefon și i-am spus că voia Domnului este să fim în Codlea. Avem casă mare, iar la camerele cerute Domnului, s-a mai adăugat încă o cameră.

Am vrut să rezolvăm și problema locuinței de la Hunedoara. O cunoșteam pe doamna Popescu de la Spațiul locativ și am rugat-o să treacă apartamentul în care am locuit, pe numele copiilor mei, Stelian și Gelu, lucru care s-a și întâmplat. Soția mea și-a luat transferul la Liceul de Chimie Codlea, unde a lucrat câțiva ani. După aceea, s-a transferat unde lucram eu. Mi-a fost subalternă și m-a suplinit în unele probleme administrative, până ce cu ajutorul Domnului, am ieșit amândoi la pensie.

Acum ne întoarcem înapoi la schimbarea domiciliului nostru. Odată ce am rezolvat problemele în Hunedoara, ne-am îmbarcat și am ajuns în orașul Codlea. Pe atunci, îi adunarea frățească era în casă la Mișu și Miți Wagner. Aici copiii mi-au reproșat că i-au adus dintr-o sală mare de adunare, într-o sală mică. „Când vine cineva, ne ridică de pl scaun și ne scoate afară, să le oferim locul la cei mai în vârstă”. De fapt

era și mare îngheț suială, mai ales când veneau musafiri. Dar Cel care veghează și ne iubește, știa că en nevoie de un spațiu mai confortabil pentru Biserica Sa.

Dumnezeu a văzut nevoia cu care ne confruntăm. Deja exista în inima fraților dorințe și interesul de a avea o sală mai încăpătoare. Plecarea oamenilor din Moldova în căutarea unui loc de muncă, era în continuă creștere și credincioșii erau în aceeași situație. Așa ci bisericile din orașele țării creșteau numeric.

Noua Casă de rugăciune, astăzi nr. 1 într-o zi, fratele Nicolae Floricel aduce vestea că este o casă de vânzare, pe strada cu casa de adunare de atunci, doar cu câteva numere mai sus. După discuțiile purtate între frații cu responsabilitate din biserică, s-a ajuns la concluzia că să se cumpere această casă, pentru ca în locul ei să se construiască o sală adecvată Bisericii Domnului, care era în creștere. În câteva săptămâni s-au strâns banii necesari, achitându-se contra valoarea casei și perfectându-se actele de vânzare-cumpărare, pe numele unui frate. După renovare și construcție, s-a trecut prin donație pe cult. Ce minunat lucrează Dumnezeu, când Biserica este unită pentru lucrarea Sa.

Astfel s-a dispus demolarea casei și a dependențelor legate de casa propriu-zisă, lăsând doar zidul din spate și cca. 5 m. la stradă – prima cameră – pentru a păstra arhitectura tradițională a străzii. (Toate casele au o fațadă specifică arhitecturii săsești). S-a camuflat noua construcție, așa cum de fapt s-a dispus de către organele din cadrul proiectare-siste-l matizare. În afara peretelui din spate, a fost demolat și curățat terenul.

În duminica următoare, după terminarea serviciului divin de dimineață, ne-am dus să i planificăm dimensiunile noii case. Fiecare și-a spus părerea. S-au început măsurătorile: 8 l în lățime și 21 m lungime. Unii voiau să rămână lățimea casei vechi, că e suficientă, dar cei mai mulți au fost de acord să se facă cât mai largă și mai mare. Când zidurile erau pe l la jumătate, câțiva frați, printre care Rotam și Dobrescu, au întins sfoara încă 7 m. Astfel l s-a ajuns la 28 m lungime, mai adăugând o cameră în spate, care a fost și este de mare trei buință, pentru Școala Duminicală și gătitul mâncării pentru căsătorii sau

Întâlniri frățești. I

Fratele Rotaru Iosif a fost un bun proiectant și organizator. Atunci când părerile erau împărțite, el venea cu soluția care era cea mai bună. De fapt au fost și frați, ca Dobrescu, I care au umblat pentru aprobările necesare, pentru aprovizionarea cu balast, nisip, etc.

Fratele Niculiță Floricel se ocupa de mobilizarea forțelor între frați și surori, cu strân-Igerea banilor necesari acestei lucrări, dar avea grijă și ca mâncarea să ajungă la timp la I cei care lucrau. De un mare ajutor ne-au fost cei trei frați Holtzmann din Brașov, care de I la zidărie până la tencuieli, au fost nelipsiți. Domnul să-i binecuvânteze cu răsplătirile Lui I veșnice. Pe lângă ei au mai participat și alți frați din Brașov și din adunările din jur. Cel I mai frumos lucru a fost că au răspuns frații și surorile din biserica locală. Cu mic cu mare, I veneau la lucru dis de dimineață. Lucrau tot ce era nevoie, la preparat mortar, curățat I cărămidă, zidit, dat la mână. Fiecare își găsea locul în ceea ce se pricepea să lucreze, fiind binevenit.

Mi-amintesc cu plăcere de o fază frumoasă. S-a anunțat că a sosit o mașină de var și tra nevoie de oameni a doua zi să stingă varul. Elevii noștri de la Liceul de chimie, Mitică Beșleagă, Gelu Dubei, Vănuță Andrei, Viorel Apăscăriței s-au învoit de la școală și au venit de au stins varul. Toți veneau cu drag, ca fiecare să facă ce poate, de dragul lucrării.

La ora 8 – 9 se servea masa de dimineață, la 13 – 14 prânzul pentru cei care plecau la schimbul doi. Pe la 16 – 17 serveau masa cei care veneau de la serviciu și lucrau aici până l. i 22 – 23. Mesele acestea se serveau în curte la fratele Mișu și sora Miți Wagner. Acolo veneau surorile cu mâncarea necesară și serveau cu mult drag. Se lucra la lumina becurilor înălțate pe prăjini. Nu chiar ca pe timpul lui Neemia, dar de minune. Nu cred că Mtăzi ar mai fi atâta râvnă și dragoste ca atunci. „Asta rămâne nu vestejește, /Ce-ai făcut pentru Iisus va rămâne”, cântăm noi o cântare.

Îmi aduc aminte de fetele lui Miș, cum zideau alături de frații Holtzmann, Sandu Dobrescu, Gheorghe Boțea, Zaharia Stănișor, Buji, Niculiță Floricel și alții. Ce este minunat, e că ochii Domnului i-a văzut mult mai bine și deja îi așteaptă cu răsplata. De aceea MĂ sfătui pe cei

care mai sunt încă în viață, să țină aproape. Nu pot să uit cum sora Marian, care s-a gândit să facă și ea ceva cu mâna ei, a venit într-o după masă, cu un coș de gogoși calde și ne-a dat la fiecare să mâncăm.

S-a ajuns cu lucrările la centură și urma să fie pregătit lemnul, care încă nu era. Din cauza deschiderii prea mari, de 8 m lățime, frații au decis să turnăm stâlpi de beton pe mijlocul sălii. Lucrările mergeau în forță în ziua respectivă. Imediat s-au făcut cofrajele, (Ierul beton și până seara s-au turnat stâlpi. Când a apărut fratele Rotaru era deja pe înserat. A văzut stâlpii pe mijlocul sălii și a întrebat cine a fost cu ideea asta?... Jos cu stâlpii! Au mai fost comentarii, dar n-au avut suport. „Ce, vreți să vă dați după stâlp, ca să-l vedeți pe cel ce vorbește?” Și cum erau proaspăt turnați, demolarea s-a făcut în fața lui, pe loc și rapid. „Căutați 2 – 3 frați care să meargă după lemn la Harghita”. Primul care s-a oferit a fost Miș, care a luat încă un frate, s-a suit în mașină și drumul după lemn!

La două zile a sosit o mașină specială de pădure, încărcată cu lemnul necesar, lung de 10 m și destul de gros, pentru a nu avea balans tavanul. Imediat s-a trecut la fasonat și într-o după-amiază, până seara târziu, cu mangealâcuri, frânghii și alte invenții, lemnul a fost urcat sus. Lucrul cel mai greu fusese rezolvat. Tencuielile mergeau repede, vremea (mea cu noi, fiindcă Dumnezeu era cu noi și cine putea sta împotriva?

În seara când s-au adus scaunele și am intrat în sală, pentru că era seara de adunare a bisericii, fratele Dobrescu venise mai din timp și tencuia un perete din hol, care rămăsese neterminat. L-am rugat să vină în sală, că se începe ora de rugăciune, dar fratele a spus că putem să începem, fiindcă el vrea să termine în seara respectivă. Se încheiaseră lucrările înăuntru, dar au mai rămas multe de amenajat pe afară. Miercuri seară, înainte de ziua Inaugurării noii săli, s-a făcut un botez. Trei suflete au mărturisit pe Domnul Iisus și în apă. Aceștia au fost fratele Deju, Vasile Haivac și un frate din Dumbrăvița. Menționez că în i-i septembrie s-au început lucrările construcției, care au durat până în 6 – 7 decembrie 1974.

În ziua de 8 decembrie s-a inaugurat noua sală de adunare a Bisericii Cultului Creștin după Evanghelie din Codlea. În ziua aceea a

fost o mare bucurie, căci Dumnezeu crease aceasta bucurie. S-au adus multe jertfe de mulțumire prin rugăciuni, cântări în comun, în e își la cântarea „Mulțumim, o Tatăl nostru” s-au mai adăugat încă două strofe, compuse xpecial pentru această serbare. (Neemia 12 v.43)

Ce-i drept forțele au slăbit. Ce a fost principal s-a realizat. De acum cu greu s-a mai putut lucra. De exemplu, grupul sanitar s-a realizat cu multă insistență și îndemn din partea fratelui Buji. Spuneam mai sus că, dacă ar fi mai fi trebuit să se construiască o alt; i casă anul următor, nu știu câți ar mai fi răspuns. Dar slăvit să fie Domnul pentru că noi ajutat până aici și s-a putut aduna Biserica Lui. Astea toate s-au făcut spre slava lui Dumnezeu, ca Numele Său să poată fi proslăvit și înălțat, iar Evanghelia să poată îi vestită, pentru mântuirea sufletelor pierdute, iar credincioșii să-și întărească chemarea și alegerea lor făcută de Domnul Iisus.

De acum, la consolidarea bisericii

Acum, partea materială pentru lucrare o aveam. Trebuia să trecem la partea importantă, la care am fost chemați, „să slujim Domnului de laudă slavei Sale”. (El. 1 v.12) Aveam condiții bune pentru vestirea Evangheliei și pentru studiu cu tineretul, unde fratele Dobrescu își putea desfășura activitatea în condiții bune. Camera din spate era folosită pentru Școala duminicală. De această lucrare se ocupa sora Margareta. Ca vorbitori dăruți erau frații Prișcu, Floricel, S. Dobrescu și Dobrescu Zarof, care activau ca buni învățători și evangheliști. Fratele Prișcu D. era un bun învățător dar și un bun evanghelist. A făcut studiile la Wiedenest în Germania.

Sala Adunării Nr. 1 din Codlea îmi amintesc că am fost cu mașinile cu câțiva frați, printre care și fratele Floricel, la căsătoria fratelui Luca Mihai cu sora Dina Crăciun în satul Vițcani din nordul Moldovei. În predica pentru căsătorie, a vorbit aproape o oră din Efeseni 3 v.15, arătând cu mare responsabilitate, de unde-și trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ.

Vorbea odată despre puterea rugăciunii. Ne-a povestit că odată, în drum spre o evanghelizare din județul Vaslui, i-a cerut Domnului, ca la predica lui, măcar un suflet să fie câștigat pentru mântuire. Spre bucuria lui și slava Domnului, s-a predat o persoană! Văzând cererea împlinită, a zis în sinea lui: „De ce n-am cerut eu zece suflete?” Sigur erau câștigate, dar asta-i credința noastră, slabă și mică. Domnul Iisus ne-a învățat să cerem orice și El ne va da, dar să cerem cu credință, că am și primit. Doamne mărește-ne credința, au zis ucenicii și noi să zicem tot așa.

Fratele Prișcu era și un bun dirijor și se ocupa de cor. Apoi mai erau frați pe care Domnul îi folosea după darul fiecăruia. Domnul să binecuvânteze lucrătorii Săi din ogorul Evangheliei, să lucreze în biserică cu lepădare de sine, să se lase călăuziți de Duhul Sfânt, ca turma să fie hrănită, nu din păreri omenești care sunt nefolositoare, ci din Cuvântul lui I Kimnezeu, care este viu și lucrător și care dă viață veșnică celor ce ascultă de el, apoi lucrează la creșterea omului nou, care se înnoiește din zi în zi.

Am coborât de la bloc la casă în anul 1987, prin harul Domnului am cumpărat și noi o bucată de casă aici în oraș, tare de fapt era o moștenire rămasă lui Ichim. Era compusă dintr-o cameră de 7 x 5 m², și un hol de 1, 80 x 5 m: „Le-am compartimentat, făcând din camera mare două camere, iar holul extinzându-l în afara clădirii în formă de L, amenajând o baie și în rest devenind bucătăria apartamentului nostru, plus o verandă la ieșire, spațiu destul de confortabil pentru noi, doi bătrâni.

Mulțumim Domnului Iisus că ne-a ajutat până aici și îi vom fi recunoscători cât ne va lăsa să mai locuim aici în cortul acesta. Apoi știm că avem o casă pregătită de El, acolo unde florile nu veștejesc. Ne rugăm ca Domnul să ne păstreze în harul Lui, până ne vom întâlni cu El în slava Sa.

În apartamentul unde am locuit noi, s-a mutat Radu cu familia lui, unde a locuit până în anul 1996, când prin harul lui Dumnezeu a reușit să-și cumpere și el tot în această clădire, un apartament cu două camere, bucătărie, cămară și beci. Deasupra apartamentului, spațiul ce odată era folosit de sași ca fanar, l-a transformat în cinci camere, dormitor, baie, birou și un hol de-a lungul spațiului, făcând posibil accesul la camerele de la etaj. 1) eci cu ajutorul Domnului, suntem în aceeași curte. Eu la stradă și el în clădirea din spate. Locuim în centrul orașului, pe str. Lungă, nr. 92. îi mulțumim bunului Dumnezeu care noi binecuvântat într-un chip atât de minunat. Radu are o familie binecuvântată de Domnul. Ei slujesc cu credincioșie pe Dumnezeu, fiind angrenați în diferite slujbe din câmpul de misiune al Evangheliei, atât în afară, cât și în biserică. Ne rugăm ca Domnul să-i întărească tot mai mult, să îi țină în această râvnă de slujire, ca în smerenie și curăție să poată fi folositori în lucrarea Domnului, ca aceasta să progreseze tot mai mult spre slava lui Dumnezeu. Binecuvântat fie Numele Lui cel mare și veșnic, pentru că ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești în Hristos Iisus, și mai mult, ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia și noi pe cei ce se află în vreun necaz. îl mulțumim și-l mulțumim pentru că ne-a iubit și ne iubește. Când vom ajunge sus, îl

vom., îi tita, ne vom prosterne la picioarele Lui, îl vom glorifica și-L vom lăuda împreună cu toți cei răscumpărați, cântându-i osanale și glorie!

Cu

(îi tineretul în excursie, prin bisericile din țară

De remarcat este, că noi, cei din Codlea, aveam un privilegiu deosebit: posibilitatea a ne vizita frații din orașele învecinate și din țară, și în felul acesta să putem să ne ibărbătăm și să ne umplem de bucuria nădejdi în promisiunile lui Dumnezeu.

În anul 2002, așa cum ne-a relatat fratele N. Floricel, numărul credincioșilor – cu copii cu tot – se ridică la peste 340, din care 130 copii, iar coriști înjur de 30 de tineri. Domnul să facă ca Biserica Lui să triumfe și să crească tot mai mult în acest oraș, în țara noastră și pe tot pământul. Slăvit fie Numele Lui!

Am început să facem câte o ieșire cu tinerii în bisericile din jur. Mărăcine Petrică era un tânăr care îi învăța pe tineri cântările Domnului. Tot el s-a ocupat și de cor cât a locuit în Codlea. Era un tânăr foarte activ, încurajându-i pe ceilalți și învățându-i multe cântări noi. Așa că tinerii deveneau tot mai dornici de a se întâlni și a realiza unitatea între ei și ceilalți credincioși din biserică. Am început să organizăm excursii.

Astfel, în 15 septembrie 1977 am închiriat un autobuz și înjur de 47 persoane, în maro parte tineret, am pornit la drum. Prima oprire a fost la Vălenii de Dâmbovița, unde seara am avut întâlnire cu credincioșii din localitate. Nu este mai mare bucurie ca atunci când răscumpărații Domnului se întâlnesc, se bucură, slăvesc pe Dumnezeu și-L cântă, pentru că ne-a înfrățit și ne-a făcut copii Lui, împreună moștenitori ai cerului. Lumea nu se poate bucura de această lucrare măreață a lui Dumnezeu, pentru că n-au primit credința mântuitoare în jertfa Domnului Iisus. Noi ne-am bucurat împreună cu frații și surorile slăvind-l pe Dumnezeu până după miezul nopții.

A doua zi am plecat spre Mănăstirea Curtea de Argeș. La mănăstire ne-am recomandat că suntem corul Bisericii Creștine după Evanghelie din orașul Codlea, cerând permisiunea să intonăm un imn. Călugărul-ghid din mănăstire, foarte amabil, ne-a dat voie, și prin harul

lui Dumnezeu am cântat două cântări în cor: „Mărire ție Iisuse” și „E viu! E viu!” Mănăstirea era plină de vizitatori și turiști străini, că abia ne-am făcut loc, să fim mai grupați. Ecoul cântărilor și rezonanța deosebită a sălii te ducea cu gândul tot mai sus, la cer, la Mântuitorul nostru iubit și drag. Aveam impresia că tot cerul cânta alături de noi. A fost minunat, mai ales că era în timpul comuniștilor și manifestările religioase erau interzise în locuri publice. Dar slăvit să fie Domnul, El era înaintea noastră, nu într-un stâlp de foc, ci într-o atmosferă dornică de a intona cântările Sionului.

După ce am vizitat incinta și anexele mănăstirii, am plecat spre mănăstirea Cozia. Ajunși aici, am aplicat același procedeu. Am vizitat monumentul, am cântat și apoi am plecat spre Sebeș-Alba, unde trebuia să fim găzduiți peste noapte. Creștinii după Evanghelie și bapțiștii ne așteptau adunați într-o sală încăpătoare, unde am slăvit pe Domnul împreună prin cântări, cuvânt și rugăciune până noaptea târziu. Am fost găzduiți la frații din Sebeș, iar a doua zi dimineața am plecat la Mediaș.

Era o duminică dimineață cu cer senin. La Mediaș, biserica ne aștepta. Timpul serviciului divin ne-a fost rezervat nouă. Îmi amintesc că în această călătorie l-am avut dirijor și evanghelist pe fratele Nelu Poienar. Tinerii au împreună cu tineretul în Mediaș (august 1977)

«Iujil prin cântări și poezii. Am ascultat cuvântul Domnului de cercetare, muștrare, îmbăr-hiture și chemare la mântuire, după care corul a slăvit pe Dumnezeu. Părtașia s-a încheiat cu o rugăciune de mulțumire pentru clipele de har petrecute împreună în casa Domnului. După terminarea adunării, am fost repartizați la masă în familiile

fraților și la ora două am **at** spre Sighișoara.

Seara ne-am bucurat împreună cu frații de aici, unde erau mai puțini, dar plini de nădejdea mântuirii. Atât de mult s-au bucurat că și pe noi ne-a cuprins acest entuziasm al bucuriei lor, și am depășit orele de program! Aici se adevereau cuvintele Psalmului 133 Vil. Iată ce plăcut și dulce este să locuiască frații împreună. După terminarea serviciului divin, am luat drumul spre Codlea. Pe tot parcursul acestei călătorii, în autocar s-au auzit numai cântări, poezii, întrebări biblice, iar Mâna Domnului a fost cu noi, ne-a păzit în toată călătoria și am ajuns acasă slăvindu-l Numele Său mare și veșnic.

Ilulaca, Popești, Strejnic, Târgoviște

O ieșire binecuvântată am avut-o când am fost în Regat, în bisericile Balaca, Popești și Strejnic. Era seara Anului Nou, așa că Revelionul l-am sărbătorit împreună cu tineretul din Balaca, în familia fratelui Petrică Marin, unde venise și fratele Tăbăcaru de la Iași. Cântările, rugăciunile, întrebările și studiul biblic au făcut ca noaptea să fie prea scurtă! Dimineața ne-am hotărât să plecăm la Popești, unde le-am făcut o surpriză neașteptată fraților. Am petrecut dimineața tot cu cântări, cu rugăciune, în ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu, care ne face atâta bine sufletelor noastre, inspirându-ne nădejde și curaj pe culca credinței. Aici m-am simțit ca acasă, deoarece mă cunoșteam cu frații de aici din îmi 1947. Aici aveam prieteni din tinerețe, V. Oancea, Nicu Ivanciu, Stelian Năstase, Roșu, Traian, Anica, etc. Toți doream să împărtășim câte ceva, din amintirile noastre și din Cuvântul Domnului, dar timpul era programat, așa că după ce am servit masa în riimiliile fraților, ne-am luat ziua bună de la ei și am plecat să facem bucurie și la Strejnic.

Am călătorit pe jos, prin Negoști peste câmp. Am ajuns mai din timp, așa că am poposit la familia fratelui Neagoe, unde am fost serviți cu câte un ceai și ceva prăjituri așa cum se întâmplă la sărbători, după care s-au încins tinerii la cântări și cu întrebări, până a Venit timpul de biserică. În biserică, harul a fost mare. Cântări, poezii din partea tinerilor **I** Cuvântul lui Dumnezeu care ne mângâie, ne îmbărbătează și ne întărește chemarea și lilegerea noastră să putem avea din belșug intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus

Hristos. La terminare, am plecat pe jos la gara din Ploiești Vest, <liunde am luat trenul spre Brașov-Codlea. În tot timpul călătoriei, tineretul a adus slavă și laudă lui Dumnezeu, prin cântări de chemare la pocăință, așa încât toți călătorii, din vagonul în care călătoream, au ascultat cu mare plăcere, solicitându-i să cânte în continuu. În telul acesta, pe negândite, am ajuns la Codlea. Slăvit să fie Numele Lui!

Ce vreau să vă mai spun, că pe timpul regimului comunist, nici mașinile nu aveau voie

1 (ircule normal. Într-o duminică circulaau numerele cu soț, iar în cealaltă cele fără soț; par și impar. Într-o sâmbătă, ne-am hotărât cu tineretul să mergem la frații noștri din I ftrgoviște, așa că am plecat vreo șase mașini mici, diferite tipuri și diferite numere, cu M>ț și fără soț. Sâmbătă seară am fost găzduiți în familiile fraților, iar a doua zi, care era în i Domnului, ne-am întâlnit cu toți în casa de rugăciune din Valea Voievozi.

Bucuria a fost mare pentru că aici aveam și familia fratele Petrică Mărăcine, care fuseși în biserica noastră și se mutase în Târgoviște. Harul lui Dumnezeu e mare când ne gândim la bunătatea Lui care și-a arătat-o față de noi niște netrebniți. Mă gândesc la o strofă dintr-o cântare, „Nu eram nimic în lume, astăzi suntem un popor. Plămădiți în jertfa sfântă, cam ne uni”. Priveam și mă uitam, la tineri, la bătrâni, dintr-o parte a țării și din cealaltă, care ne îmbrățișam, ne strângeam mâinile și măream pe Dumnezeu, pentru că ne-a dat dreptul să ne numim copiii Lui. Ne-a făcut frați cu El și cu toți cei ce s-au născut din nou pentru veșnica slavă.

Aici am avut bucuria să asistăm și la un botez nou-testamental, unde cinci suflete au mărturisit pe Domnul Iisus în apa botezului. Atât dimineața cât și după-masa, Evanghelia mântuirii a răsunat cu putere, sub călăuzirea Duhului Sfânt, creând o atmosferă duhovnicească. Am fost înviorați și binecuvântați printr-o revărsare de har, degajată prin cântările și poeziile tineretului.

Ne-am despărțit cu străngeri de mână. Fratele Aldea a transmis salutări bisericii noastre. Acuma, din cauză că nu toate mașinile puteau pleca spre Codlea din cauza restricției „par și impar”, ne-am deplasat cu toții la familia Achihai. Am umplut casă, așezându-ne, care pe paturi,

care pe scaune, care pe jos, unde am continuat bucuria noastră în Domnul. Tinerii uniți din ambele biserici, impulsionați de Petrică, Radu și Gigi, cum îi spuneau atunci, s-au încins la cântări, întrebări biblice, încât n-am știut când a trecut timpul și am ajuns ora 12, când a trebuit să încheiem, și sub călăuzirea lui Dumnezeu am ajuns acasă. Glorie Lui pentru bucuriile sfinte și călăuzirea Lui. În anul 1980 am fost împreună cu tineretul și cu fratele Deju în localitatea lui natală, Crizbav. Am călătorit pe jos, apostolește, dus și întors. Am făcut o mare bucurie fratelui, dar și celor din Crizbav, prin vestirea Evangheliei și slăvirea Numelui lui Dumnezeu. S-a interpretat pilda fiului risipitor, rolul fiului pierdut fiind interpretat de fratele Deju. A fost o mare bucurie pentru credincioșii din Crizbav să vadă atâția tineri plini de entuziasm și cu bucuria dragostei lui Dumnezeu în inimile lor. Asta i-a făcut și pe ei să se unească cu noi, așa puțini cum erau. E minunat să fii copilul lui Dumnezeu, să te bucuri cu frații pe care ți-i ia dăruit El. Odată, Petru i-a pus Domnului Iisus întrebarea, al cărui răspuns doresc mulți să-l afle. „Doamne, iată că noi am lăsat totul și Te-am urmat”. Domnul Iisus i-a răspuns: „Adevărat vă spun că nu este nimeni, care să fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde, pentru Mine și pentru Evanghelie, și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri; iar în veacul viitor, viața veșnică”. (Marcu 10 v.30) Doamne, ce bun și minunat ești. De aceea vom binecuvânta Numele Tău cât vom trăi și apoi veșnicia întreagă!

Transfăgărășan, Pitești, Tohanul Nou, acasă

Odată, tinerii noștri au dorit să vadă și ei Transfăgărășanul. Au dorit să facem o excursie pe traseul acesta, pe care numai vara se poate circula. Le-am spus la cei care mi-au propus, ca să aștepte în tăcere răspunsul Domnului. „Rugați-vă! Dacă Domnul ne deschide calea, mergem”. Meditând la aceasta, mi-am adus aminte că am doi verișori în Pitești.

Condurache Vasile și Condurache Ionel, pe care-l botezasem după legea strămoșească, când eu aveam, dacă rețin bine, 12 ani, bineînțeles cu ajutorul mamei. Tata era concentrat. Mi-aduc aminte că preotul m-a pus să zic rugăciunea „Tatăl nostru”, după care să zic și

Crezul, dar spre rușinea mea, atunci m-am cam bâlbâit, dar el a fost foarte amabil și m-a ajutat să îl scot la capăt. Îmi amintesc, cum îl țineam în brațe pe noul născut, preotul mă întrebă obișnuita formulă: „Te lepezi de satana?” Iar eu, după cum eram instruit, am zis: „Mă lepăd de satana”. Altceva nu mai rețin, doar atât, că mi-am făcut un fin, și iacă acuma să-l caut, ca să avem unde face un popas, în această deplasare.

Am consultat cartea de telefoane din Pitești și am luat legătura prin telefon cu Vasile și cu finu Ionel, „Vezi că vine nașul cu un autobuz cu vreo 46 de persoane, majoritatea tineri. Ne trebuie găzduire pentru sâmbătă noaptea, ca duminică dimineată să putem participa la serviciul divin din Biserica Baptistă din Pitești, iar după-masă la voi în Biserica Penticostală”. Slavă Domnului, au răspuns prompt!

Domnul ne iubește, drumurile sunt deschise. De acum facem lista, adunăm banii, angajăm autobuzul și sâmbăta hotărâtă a sosit! La ora 9, deja am plecat către Făgăraș și traseul dorit, Transfăgărașanul. Ce e drept, frumusețile naturii create de Dumnezeu sunt minunate și grăitoare. Să te urci șerpuiind pe deasupra prăpăstiilor, a văilor, să lași norii jos și tu să ajungi pe vârful munților și totuși acolo să găsești lacuri cu apă, când la câmpie trebuie să sapi la mari adâncimi, ca să găsești apa atât de necesară. Mari și minunate sunt lucrările Tale Doamne. Am ajuns pe vârful Munților Făgăraș la Bâlea Lac, unde am oprit și am stat mai multe ore. Fiecare a vizitat ce a dorit, unii împrejurul lacului, alții pe o creastă de munte. Toți priveam uimiți înjur, apoi am trecut pe la chioșcurile și magazinele cu obiecte de artizanat. Unii au cumpărat, alții au admirat doar.

Orele au trecut și a trebuit să ne imbarcăm spre Pitești. Am dat slavă lui Dumnezeu că ne-a ajutat până aici și pentru toate frumusețile create de El. Acum am coborât pe partea de miazăzi a munților, șerpuiind pe coastele lor și am ajuns pe malul lacului unui baraj. Privirile ne-au fost atrase de creațiile lui Dumnezeu și iscusința omului. Cântarea din autobuz nu contenea. Dintr-o cântare în alta – fie slăvit bunul Dumnezeu, că ne-a oferit posibilitatea de a ne bucura de privilegiile minunate din țara noastră, măcar în parte.

După ce am traversat prin mai multe sate, am ajuns în Pitești,

unde eram așteptați de frații și surorile la care verișorii mei ne-au repartizat pe fiecare, după planificarea făcută între ei. Întâlnirea a fost minunată. După două decenii de când nu ne-am mai văzut, sigur că am avut ce povesti! Le-am cunoscut soțiile și copiii. Ionel știa de la mama lui, că după legea strămoșească era botezat de mine. Spunea el: „Ce ne-am fi făcut noi dacă părinții noștri nu ar fi cunoscut Cuvântul Domnului?” Nici noi n-am fi cunoscut planul de mântuire a lui Dumnezeu. Eram ca și ceilalți oameni, fără nădejde și străini de cunoștința voii lui Dumnezeu. Dar prin harul Lui noi am avut părinți, care până să cunoască Cuvântul ieșii, au fost evlavioși, urmărind binele și făcând fapte bune. Mântuirea nu era departe de ei. Când au auzit de mișcarea ce o începuse Oastea Domnului, s-au alăturat acestei ipări, unde în râvna lor de a-L descoperi tot mai mult pe Mântuitorul Iisus Hristos, au iscoverit adevărata cale care ne dă nădejdea și siguranța mântuirii. Părinții mei au trecut la Creștini după Evanghelie, iar ai lor la Penticostali. Slăvit fie Numele Lui, suntem ai Domnului! Aici suntem pe familii, acolo vom fi o familie. Domnul Iisus spune: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții”.

105

S-a făcut dimineața, ziua Domnului în care copiii Lui se adună împreună ca să i st închine. La ora hotărâtă, eram în casa Domnului. A fost ora de rugăciune și de studiu, după care tinerii au slujit Domnului prin cântări și poezii și a urmat un mesaj din Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, s-a încheiat timpul de părtășie de dimineață. Aici am întâlnit familia Vasilică din Ibănești, cu care ne-am bucurat de întrevederea avută, mai ales că sunt la picioarele Domnului Iisus. Frații care ne-au găzduit în noaptea respectivă, ne-au luat la masă. La ora 16 am fost în Biserica Penticostală din cartierul Mărăcineni. După terminarea programului, când am ieșit afară, mesele din curte erau încărcate cu mâncarea ață! de necesară în ajun de seară, cât și la călătoria spre casă. După ce am mâncat bine, mesele au fost invadate cu pepeni! După ce am servit și acest desert, cu îmbrățișări și cu strângeri de mână ne-am întors spre casă. În drum ne-am mai oprit și la frații din Tohanul Nou, Așa am încheiat și această excursie, în care din nou am văzut călăuzirea bunului nostru Tată. Glorie Numelui Său!

Fălticeni, Suceava, Ibănești, Iași îmi amintesc de excursia de trei zile în zona Moldovei. A fost imediat după Revoluție, în 1990. Am vizitat Bisericele din Fălticeni, Suceava, Ibănești și Iași. Prima oprire am avut-o vineri seara în Fălticeni, la biserica din loc. Noaptea respectivă am fost găzduiți la ei în familii, iar a doua zi am plecat la Suceava unde am făcut un popas în centrul orașului, având o scurtă evanghelizare prin cântările intonate de tineretul nostru. Am purtat discuții cu oamenii care ne-au înconjurat și cereau lămuriri cu privire la credința noastră și mântuirea sufletului. Le plăceau foarte mult cântările care le vorbeau despre Domnul Iisus și vestea bună adusă de El. O femeie mai în vârstă nu ne mai lăsa să plecăm. Ne ruga să mai cântăm, fiindcă ea că nu a mai auzit așa ceva. Era dintr-un cartier din marginea orașului și nu a auzit de așa credință. I-am recomandat să caute una din bisericile creștine și va auzi mai mult decât a auzit aici.

De aici am plecat la Prelipca, unde tinerii noștri împreună cu cei din Prelipca au jucat o partidă de fotbal pe terenul sportiv de la marginea satului, întrucât amortiseră de atâta ședere pe scaune! Când au încheiat meciul – nu mai rețin rezultatul – și după ce au mai făcut cunoștință, au cântat împreună câteva cântări. Apoi ne-am despărțit de ei și am plecat spre Ibănești. L-am luat cu noi și pe fratele Marcu din Prelipca, iar la Ibănești a slujit ca evanghelist. Am ajuns seara, unde am fost găzduiți în familiile fraților care ne-au așteptat, fiindcă știau că venim. Aici la Ibănești s-a organizat o evanghelizare la Casa de Cultură. 46 de tineri și tinere au dus mesajul Evangheliei prin cântări, poezii și vestirea Cuvântului lui Dumnezeu în toate aceste localități.

Fratele Topală a dorit și el să ne însoțească împreună cu soția lui, care nu era predată Domnului Iisus. Au urmărit îndeaproape starea de bucurie și nădejde, dar fără glume proaste, fără mâinii sau vorbe nechibzuite, zburdalnică dar ponderată a tineretului în timpul călătoriei. La evanghelizarea din Ibănești, soția fratelui Topală, Tanța, s-a ridicat și și-a predat viața în brațele Mântuitorului. A rămas o bună credincioasă, până când Domnul Iisus a hotărât să o ia din sânul familiei la El, lăsând îndurerăți cei 4 copii, cât și soțul ei. Aceasta a fost în 23 iulie 2001. A fost o credincioasă model și de folos în Biserica Betel, j

Ne rugăm ca bunul Dumnezeu, Tatăl orfanilor, să binecuvânteze copiii și să-i păstreze în harul Său, până la ziua reîntâlnirii cu mama lor, în locașul pregătit de Domnul Iisus, pentru răscumpărării Lui.

Întâlnirea de la Ibănești s-a încheiat cu rugăciunea ca Dumnezeu să lucreze la inimile celor ce au ascultat chemarea dragostei de Tată, ca să vină la pocăință și multe suflete să fie salvate de la pierzare. După ce am servit masa, ne-am luat la revedere de la frați și am plecat la Iași, pentru ca seara să participăm la întâlnirea frățească. La intrarea în Iași, ne aștepta nepotul Vasilică Pușcașu, care ne-a luat sub escortă, el cu mașina înaintea și noi după el până pe Copou, la Grădina Botanică, pe care am vizitat-o în grabă, deoarece întăr-liam de la programul bisericii.

Timpul este totdeauna o problemă și cum el nu așteaptă, cu greu am adunat tineretul de pe aleile grădinii. Dar cu ajutorul Domnului am ajuns la Casa de rugăciune din Nicolina. Biserica era deja în cântarea de laudă Domnului. Am intrat și tineretul a ocupat locul oferit de frații gazdă. De data aceasta, biserica mai avea un grup de musafiri de la frații menoniți, care au avut și ei un program de cântări și meditații, așa că am împărțit timpul cu ei. Bineînțeles că noi am cedat mai mult în favoarea lor. A contribuit și tineretul bisericii din Codlea cu câteva cântări, poezii și un scurt mesaj, urmat de vestirea Cuvântului lui Dumnezeu, de către un frate din afară, prin traducere.

Tineretul din biserica gazdă, ne-a oferit o gustare de seară cu un sandviș și un ceai. Apoi ne-am grăbit, fiindcă dimineța majoritatea intrau în serviciu. Așa că am mulțumit fraților pentru întâlnirea și părtășia ce am avut-o împreună, bucurându-ne de cântările și mesajul Cuvântului lui Dumnezeu, care ne cercetează, ne mângâie și ne inspiră nădejde pe calea credinței. Cu strângeri de mână și salutări ne-am încredințat în Mâna Domnului, după care sub ocrotirea Celui Prea Înalt am pornit la drum către Codlea.

După trei zile de călătorie (vineri, sâmbătă și duminică) petrecute într-o atmosferă creștină, prin harul lui Dumnezeu, luni dimineța pe la orele patru, am ajuns acasă. Slăvit fi binecuvântat să fie Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin.

Și câte n-am mai avea de spus. Dar să revenim la vremea când a

fost înlăturat comunismul de la putere și am putut să ne exprimăm liberi, să cântăm în stradă, pe stadioane, în Casele de Cultură. Am putut organiza evanghelizări, punând afișe oricând și oriunde. Acesta-i harul lui Dumnezeu lăsat pentru această vreme din urmă.

Evanghelizări după revoluție

Prima evanghelizare am organizat-o în primele zile ale anului 1990, în Casa de Cultură din Codlea, unde corul bisericii a cântat cântări, colinde și Cuvântul Domnului a fost vestit de fratele Onofrei din Brașov (în prezent în S.U.A.).

Altă evanghelizare s-a făcut tot în 1990, la Sărbătoarea Nașterii Domnului, tot în Casa de Cultură. Fratele Poienar a vestit Evanghelia Mântuirii și multe suflete au ieșit în față, promițând să-L urmeze pe Domnul Iisus. Însă ca întotdeauna, sămânța a căzut în patru Muri de pământ.

Am mai avut evanghelizări și în Casa de Rugăciune din str. Măgurii, când a fost fratele pastor Daniel Chiu din Chicago, unde un număr destul de mare a mărturisit public credința în Domnul Iisus. Dar și de data aceasta unii, încetul cu încetul, au dat înapoi. Totuși „fost și din aceia care au rămas pentru mântuire, pentru care spunem, slăvit să fie Domnul. La început, evanghelizările au avut un ecou bun, dar cu timpul, oamenii s-au obișnuit cu Evanghelia, astfel că din ce în ce mai puțini participă la astfel de adunări. A început democrația, au început să aibă tot mai multe programe la televizor și satana le-a dat i lucrul, așa că lumea s-a obișnuit cu păcatul tot mai vizibil. Nu li se mai pare ciudat, fiind, toată omenirea este îndreptată numai spre rău. Și totuși dragostea lui Dumnezeu este îndreptată spre omenirea întreagă, pentru a o atrage la mântuire. „Dragostea lui Dumnezeu stă, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre și ale lumii întregi”. (1 Ioan 4 v.10) Noi suntem trimiși și împuterniciți să ducem vestea bună a dragostei lui Dumnezeu, la toți cei care încă nu au acceptat mila și îndurarea Lui, arătată omenirii prin Domnul Iisus la crucea Golgotei. Acolo El, care era fără păcat, a luat păcatele întregii lumi asupra Lui, „pentru ca oricine crede în El să nu piară”, ci prin credința în Domnul Iisus să aibă viața veșnică.

Lăcașul de închinare pentru Biserica „Betel”.

Gândul de extindere a lucrării de vestire a Evangheliei ne-a frământat mult pe unii frați. Ne întrebam cum am putea să obținem încă un spațiu pentru un lăcaș de rugăciune și vestire a Cuvântului lui Dumnezeu, în orașul Codlea. Astfel s-a propus să aducem înaintea Domnului acest plan. Am hotărât un timp de rugăciune și post pentru cei ce pot și vor să se unească cu noi, și dacă gândul acesta este după voia Domnului, vom primi aprobarea, prin trimiterea unui ajutor material, fără de care, eram conștienți că nu vom putea începe această lucrare.

Ce minunat! Dumnezeu s-a dovedit a fi pentru noi și nimeni nu putea să fie împotriva lucrării Lui. Cei care s-au unit în rugăciune au fost familiile fraților Negoită Ioan, Boțea Valentin, Ignat Eugen, Niculaș Marcel, Beldianu Radu, Oprea Aurel, Secăreanu Antoneli și Beldianu Petru. Pe lângă acestea au fost și alte familii care au simțit să fie alături de noi, luptând pentru înaintarea lucrării de mântuire în Codlea. Așa că am adus la cunoștința fraților dorința noastră. Unii s-au îndoit de realizarea acestei lucrări, deoarece nu vedeam încă nicio sursă din care să se poată finanța acest proiect. Singurul ajutor era de sus, de la Cel care are depozitate credite la oameni de încredere și când trebuie să ajute pe cineva, trimite oamenii Lui să achite facturile care nu se pot acoperi.

Astfel primii care au răspuns au fost frații din Făgăraș, din Brașov-Kraiter și Dumbrăvița. La momentul respectiv, cea mai însemnată sumă a fost dată de fratele Kali. Originar din Zair, a făcut studiile universitare la Timișoara, ca mulți alți tineri din țările africane la acea vreme. În timpul studiilor a avut un accident, fiind între viață și moarte în spitalul din Timișoara, unde a fost vizitat de un grup de tineri credincioși, care au venit în spital să învioreze și să aducă mângâiere celor bolnavi. Ei au poposit și lângă patul lui Kali pentru a cânta câteva cântări și pentru a-l mărturisi pe Domnul Iisus și mântuirea care se capătă prin credință, în jertfa Lui de pe crucea Golgotei. În urma acestei lucrări el s-a pocăit. Dumnezeu l-a făcut sănătos și intrând în rândul credincioșilor, s-a căsătorit cu o tânără credincioasă din Craiova. Acum el locuiește în Spania.

Noi îl cunoșteam, fiindcă participase la căsătoria lui Radu. Când a auzit de acest proiect, a băgat mâna în buzunar și a dat cât i-a pus Domnul pe inimă. Pentru noi a fost un dar bine venit la timpul potrivit. Domnul să-l binecuvânteze, unde se găsește. Dar acum, nu aveam terenul! Fratele Negoită a zis că, dacă nu se găsește un loc pentru construcția acestei case, el dă terenul pe care-l are liber, în curtea din fața casei, pentru a ridica acest lăcaș de cult. Valoarea banilor scădea cu fiecare zi, așa că s-a propus achiziționarea materialelor necesare. S-au cumpărat imediat 2500 de bolțari, 5.000 de cărămizi, 2 uși și 4 geamuri, care au fost depozitate în curtea familiei Negoită. Dar locul de construcție nu era potrivit, era prea multă înghesuială și toți au fost de părere să mai așteptăm. Domnul știe mai bine și la vremea hotărâtă ne va trimite și locul unde să o construim (Plângerile lui Ieremia 3 v.26) Fiecare avea sarcina de a căuta un teren sau o casă în zona de jos a orașului, pe care să o cumpărăm și să ne apucăm de treabă.

Țin minte că fusesem plecat la Moldova și tocmai mă întorsesem, când frații mei au auzit de o casă din spatele Primăriei, proprietatea domnului Morcov. Era de vânzare, dar nu se putea contacta proprietarul, fiindcă era plecat la Moldova. Atunci, fiindcă-l cunoșteam din timpul serviciului, i-am telefonat la Cotnari, unde se afla el și mi-a confirmat că e adevărat că vrea să vândă casa. L-am asigurat că târgul este serios și l-am rugat să vină la Codlea. La câteva zile m-am pomenit cu el acasă. Am telefonat la fratele Valentin Boțea și imediat a venit la noi împreună cu fratele Nelu Negoită și fratele Radu. După ce i-am spus pentru ce cumpărăm casă, domnul Morcov a ezitat puțin, spunând că este necesar să vorbim și cu copiii lui. S-a negociat mult cu ei, dar nu s-a mai scăzut nimic din prețul cerut, 15.000 de dolari. Ei fiind hotărâți, ne-am înțeles să achităm suma cerută, rămânând să facem actele necesare de vânzare-cumpărare. Urma ca la notar să îi dăm și banii.

Ne-am întors acasă și acum, de unde bani? Cu adevărat am mers prin credință. Duminică după adunare am plecat la împrumutat bani. L-am luat și pe fratele Ivan cu noi pentru a avea garanție, deoarece el era unul din prezbiterii bisericii. Când l-am solicitat, el nu a ezitat, ci cu plăcere ne-a însoțit. Am plecat la Brașov, unde am gândit că avem cele

mai mari șanse să găsim ceea ce căutam. Luând de la un capăt, ne-am oprit la fratele Iosif Rotaru, care ne-a dat cu mare plăcere cei din urmă bănuți, 100 de dolari pe care îi avea în casă. I-am luat și am mers mai departe la frații din Kraitier, care ne-au înțeles și ne-au dat și ei o sumă tot în valută. De acum, mai departe în Schei la fratele Bernard Feder. Văzând o delegație atât de mare, sigur că s-a gândit la probleme mari. După ce i-am mărturisit scopul vizitei, ne-a întrebat de unde credem noi că vom putea înapoia suma aceasta așa mare pe care o solicitam. Bineînțeles că ne-am bizuit pe Domnul. Așa că în fața Lui, cei binecuvântați de El, nu se dau înapoi. Fratele Feder ne-a dat suma de 14.000 de mărci. Dumnezeu să-l binecuvânteze atât în lucrurile materiale cât și în cele duhovnicești. Am mai găsit bani tot în valută, de la unii care n-au vrut să fie amintiți pe undeva și uite așa am completat suma respectivă. Slăvit să fie Domnul. Îndată ce am avut banii, am mers la domnul Morcov și am încheiat la notar, actele de vânzare-cumpărare. Ne aflam în fața unui fapt mult dorit, dar împlinit. Acum puteam cânta mai bucuroși cântarea „Stând pe promisiunile lui Hristos/în veci las să sune laude frumos”.

Grădina imobilului cumpărat era destul de mare, iar frații de la Misiunea Vestea Bună din Cristian, s-au arătat interesați să cumpere terenul, ce rămânea dependent de curtea propriu zisă a actualei case. Acolo se intenționa să se construiască o Școală Biblică. Dar neavând banii, misiunea s-a retras din proiect. Astfel că s-a scos terenul respectiv la vânzare. După mai multe luni de așteptare, Domnul a trimis și cumpărătorul care ne-a achitat pe loc suma de 15.000 de dolari. Aici am înțeles mai mult, ajutorul oferit de Dumnezeu, deoarece terenul propriu-zis al localului actual a rămas ca dar ceresc. Acum am putut înapoia banii de unde au fost împrumutați, mulțumind Domnului și celor care au înțeles nevoile lucrării lui Dumnezeu și ne-au venit în ajutor. Un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi, este Domnul. Să ne încredem tot mai mult în El. (Psalmul 46 v. 1)

Psalmistul zice în Psalmul 121 v. 1, 2: „Îmi ridic ochii spre munți”. Sunt munți plini de binecuvântări, dar de multe ori le pierdem din cauză că stăm aplecați, căutându-le printre oameni, pe pământ, iar ele atârnă sus, numai să le apucăm. Psalmistul a prins secretul acesta,

pe care-l dezvăluie oricui are nevoie de ajutor. Avem un Dumnezeu minunat, bun, milos și darnic! „Doamne ești veșnic/Tată, Fiu, Duh Sfânt”. Așa cântăm noi din cartea Laudele Domnului, nr. 80. Fie binecuvântat Numele Lui în veci de veci.

În vara anului 1994 s-au început lucrările pentru construcția localului, unde se va bucura în părtășie Biserica Betel. S-a demolat clădirea de la stradă, în afară de o cameră și o bucătărie din capătul casei, folosindu-se ca magazie pe timpul lucrărilor. Acum este folosită ca locuință pentru familia care îngrijește de curățenia și întreținerea localului. Din demolare s-a ales ce a fost bun, cu restul s-a umplut beciul care a fost sub clădire. S-a continuat cu săparea și turnarea fundației, apoi s-a început zidirea cu bolțarii ce-i aveam i depozitați la fratele Negoită. Lucrările de demolare, turnarea fundației și prepararea materialelor s-au făcut cu forțe proprii. Frații, tinerii și adolescenții au muncit cu toată dragostea și bucuria, văzând cum mâna puternică a lui Dumnezeu sprijină lucrarea care se ridică spre slava Lui.

Doream un loc în care să putem înălța rugăciunile de mulțumire, de laudă, de închinare și de cerere; un loc pentru vestirea Evangheliei, în scopul mântuirii oamenilor din Codlea. Doream cu toții, ca orice suflet, de oriunde ar fi, intrând în acest local să găsească pacea și bucuria sufletului lui, în prezența Domnului Iisus Hristos.

Materialele din stoc s-au terminat, dar au rămas rugăciunile către Dumnezeu, care n-au încetat, și încrederea că nu ne va lăsa de rușine. (Psalmul 25 v.3) La sfârșitul anului 1994, fratele Radu Beldianu este invitat să viziteze Anglia, împreună cu întreaga familie. În timpul acestui sejur a avut prilejul să-l cunoască pe fratele Richard McClenaghan, care era deja implicat în construirea de lăcașuri de cult în România. I s-a adus la cunoștință proiectul nostru. Când a venit în România ne-a anunțat că vine și la noi.

Era într-o duminică după-amiază, când ne-am adunat în casă la fratele Negoită, următorii frați: Nelu Negoită, Boțea Valentin, Beldianu Radu, Ignat Eugen, Beldianu Petru, Niculaș Marcel, Secăreanu Antoneli și Oprea Aurel. Din partea adunării de sus au fost fratele Comănelea Mihai, Floricel Nicolae și Ivan Nicolae. Au venit fratele Richard cu soția

sa, fratele Anghelache din Râșnov, cu fata lui care traducea, și după o rugăciune adusă înaintea Domnului au început discuțiile cu privire la a doua casă de închinare. Fratele Richard și soția sa au căutat să afle motivul pentru care se face o a doua casă de

Higăciune. Au vrut să vadă dacă într-adevăr se urmărește lărgirea câmpului de lucru pen-IfU vestirea Evangheliei și dacă nu este o dezbinare, sau se urmăresc alte scopuri. Ne-am bucurat când frații noștri de sus, au avut aceleași simțăminte pentru lucrarea începută, wșținând și ei cele relatate de noi. Fratele Richard a tras concluzia cu privire la nevoile acestei lucrări, cunoscând starea economică a țării noastre, a familiilor de credincioși din România, și a rămas să se consulte cu frații din Anglia. Cu aceasta ne-am despărțit, lăsând IOTul în mâna Domnului, care cunoaște mai bine toate lucrurile, știind că El binecuvântează începuturile bune.

În primăvara anului 1995, fratele Richard a început să ne ajute prin O.B.L. (Operațiunea Dragoste Frățească). În proporție de 90 %, fondurile necesare acestei construcții au venit M această cale, prin grija Domnului și Dumnezeuului nostru care ne-a iubit și ne iubește. A Lui să fie slava, lauda și mulțumirea în veci. Astfel, lucrările au mers într-un ritm minunat. Frații n-au avut răgaz, de dimineața până seara, muncind alături de meșterii angajați

În lucrările de finisare.

Ziua mult așteptată a sosit. În 26 mai 1996 a avut loc inaugurarea noului lăcaș de închinare și proslăvire a lui Dumnezeu, Biserica Betel. Numele acesta a fost luat din e icnesa 28 v.19, 22. Atunci când Iacov a zis: „Cu adevărat Domnul este în locul acesta și IU n-am știut”. Așa că a luat o piatră și-a pus-o ca stâlp de aducere aminte, turnând untdelemn pe ea, a dat locului numele „Betel” adică, Casa lui Dumnezeu (poarta cerului).

La această sărbătoare au participat președintele Cultului Creștin după Evanghelie, mitele Silviu Cioată și fratele Petrică Ursache, vicepreședinte al cultului. Din Biserica nr. 1 a fost fratele prezbiter Mihai Comănelea, din partea Bisericii Penticostale fratele păstor Jugaru Eugen, din Biserica din Brașov a fost frații prezbiterii Brenard Feder și Ioan Mihaliuc. Au participat de asemenea fratele prezbiter

Nelu Poienar de la Biserica din Cristian, fratele prezbiter Ilie Anghelache de la Biserica Râșnov, fratele Richard McClenaghan (O.B.L.) din Anglia, primarul orașului Codlea dl. Dragu Bucur, vicepri-marul dl. Fabian Cârstea, șeful secției Gaze, directorul RADET, avocatul Ion Rățulea, lirlitctul George Nechita.

Fratele Silviu Cioată împreună cu frații prezbiteri din jur și din afară

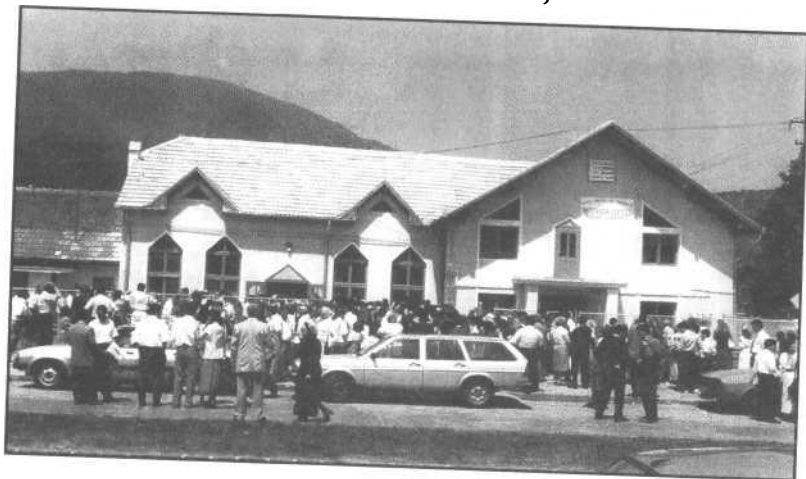
Corul bisericii

Mulți concetățeni ai noștri și credincioși din localitățile învecinate au fost alături de noi, la această sărbătoare.

Programul a fost condus de fratele Boțea Valentin, iar cuvântul de deschidere a fo' rostit de fratele Niculaș Marcel. Au luat cuvântul fratele Mihai Comănelea, Eugen Jugaru primarul Dragu Bucur, fratele Richard McClenaghan. A cântat corul unit din Biserica și Biserica Betel, dirijat de fratele Radu Beldianu, apoi s-au mai intonat cu întreaga asistentă imnurile de laudă: „Te-adorăm în fericire, Domn al gloriei cerești” și „Iisus viața noastră, noi pe Tine te mărim”.

Aspect din sală Fr. Richard McClenaghan predicând mesajul Evangheliei în rugăciunea de încheiere am fost conduși de fratele Ioan Mihailiuc. S-a mulțumit tuturor celor ce prin funcțiile lor au ajutat într-un fel sau altul la rezolvarea actelor și proiectelor. S-a mulțumit celor care prin contribuția lor au ajutat la ridicarea acestui lăcaș de cult, îndeosebi fraților din Anglia. Aceștia au căutat să ne ajute în fiecare an, de atunci, toamna și primăvara, până în anul 2002 cu diferite bunuri. Domnul Iisus să privească spre jertfa fraților din Anglia și să răsplătească ostenele lor. Nu au fost uitate nici surorile care s-au oboșit, fiind alături de familiile lor, dar și de lucrare. Domnul să le binecuvânteze în continuare în lucrarea de slujire.

La terminare, în fața

Casei de rugăciune

Un canal de multe binecuvântări pentru Biserica Betel a fost și Biserica Eben-Ezer din Germania, prin fratele Hans. Domnul să-l binecuvânteze pe el și biserica amintită mai sus, pentru că în fiecare an, au fost și sunt alături de noi.

La început, Biserica Betel număra 80 de membri, 16 tineri și aproape 50 de copii. La începutul anului 2003, biserica număra 148 membri botezați, 97 aparținători, din care 55 mici și 80 de copii. În prezent numărul coriștilor se ridică la 40. Și pe ei să-i binecuvânteze El, cu mai multă putere de jertfă, în această lucrare atât de importantă. Domnul să-l sprijine în nevoile lor, ca să poată să rămână în țară. În ianuarie 2000, fratele Radu „—”, „— ” „” ** Beldianu a avut pe inimă înființarea unei fanfare în cadrul Bisericii Betel. A început să adune instrumente de suflat. Majoritatea erau vechi, rămase în custodia pastorilor bisericilor evanghelice, de la sașii plecați în Germania. Le-a cumpărat și multe din ele au trebuit reparate și recondiționate.

Dar slavă Domnului, cântările.

răsună bine. A fost angajat un *Fanfara bisericii* profesor de muzică, dl. Erhard Schuster, de la Biserica Evanghelică din Codlea. În prezent fanfara numără 26 de membri. Recent am auzit că și Biserica din Tâlmăciu a înființat o fanfară. Zicem ca Domnul să-i binecuvânteze, fiindcă știm că „Domnul se suie în mijlocul strigătelor de biruință și înaintea în sunetul trâmbiței”. (Ps. 47 v.5) Cuvântul Domnului spune: „Ferice de poporul care cunoaște sunetul trâmbiței, care umblă în lumina Feței Tale, Doamne”. (Ps. 89 v. 15) Dorim ca slava Domnului

să răsunе prin cântări în Biserica Lui, și pe tot pământul spre gloria Lui!

Apoi avem o echipă de tineri care împreună cu fratele Brescan Cătălin, misionează în corn. Hălchiu, Satul Nou unde au deja câteva familii care cercetează Cuvântul lui Dumnezeu și participă la întrunirile de duminică la ora 13 și miercuri seara, unde credem că în curând prin harul Domnului, vom avea o biserică plantată. Ne rugăm ca Domnul Iisus să binecuvânteze și această lucrare din acest sat. Mai avem și Școala Duminicală cu copiii familiilor din biserică, de care se ocupă surorile Gabi Dumitru și Simona Brescan. Grupa mică de la ora 10 la 11, iar de la 11 la 12 grupa mare, unde prin harul lui Dumnezeu învață cântări, poezii, istorii din pildele Vechiului și a Noului Testament. Dorim ca Domnul să binecuvânteze acești copii cât și pe cei ce se ocupă cu ei.

Tot în cadrul bisericii, funcționează și o grădiniță cu două grupe de copii preșcolari,» ub îndrumarea familiei Paul și Sue Williams, misionari englezi în România. Sunt două: lase în jurul la douăzeci de copii fiecare, la care se predă limba engleză, o clasă dimineața îi una după-amiază, iar ca educatoare lucrează Lavinia Neagoe din Codlea și Grațierea utaru din Râșnov. Domnul să-i binecuvânteze pe cei care se ostenes, cât și pe copiii: ești a, ca să poată crește sub înrăurirea Cuvântului lui Dumnezeu, spre Slava Lui și bucuria noastră.

Biserica Betel este angajată în diferite lucrări misionare în zonă. Una dintre acestea este și lucrarea cu deținuții din Penitenciarul Codlea. În anul 1993, după înlăturarea regimului comunist de la putere, s-a obținut aprobarea să se poată duce Vestea bună a Evangheliei și sufletelor private de libertate și de orice speranță, aflate după gratii, Persoanele care sunt implicate în această misiune sunt Radu și Dorina Beldianu, Ticu și Olguta Condrea. Însuflețiți de îndemnul Domnului Iisus (Matei 25 v.35, 36, 40) acest grup de misiune și-a început lucrarea în Penitenciar. Săptămână de săptămână, au mers și merg în închisoare, unde vestesc Evanghelia mântuirii, cântând și învățându-i și pe ei să cânte, oferindu-le și lor caiete cu cântări tipărite în acest scop, părți din Scriptură cât și Biblii, purtând discuții cu deținuții, cât și cu cadrele angajate.

Efectul misiunii nu s-a lăsat mult așteptat, deoarece unii au fost cercetați, dându-și seama că nu este altă speranță decât singurul Dumnezeu care iartă, mântuiește și dă viața veșnică. Sunt deținuți și deținute care L-au primit pe Domnul Iisus ca Mântuitor, dovedind credință și nădejde între cei care-i batjocoresc, terorizându-i atunci când vor să citească Biblia în celulele lor. Totuși cei ce s-au predat Domnului Iisus trec peste aceste probleme, suferind și răbdând, știind că dacă nu vor mai scăpa de acolo au asigurată veșnicia, iar i dacă vor scăpa vor arăta celor din jur că ei și-au schimbat gândirea și viața prin pocăință, devenind copii ai împărăției lui Dumnezeu. Avem deja câteva cazuri de bărbați și femei! care s-au liberat și au căutat acasă pe cei din grupul misionar din Penitenciar, care i-au i îndrumat, ba chiar cu unii au fost în bisericile care erau mai aproape de domiciliul lor, i punându-i în legătură cu prezbiterii sau pastorii respectivi.

Misionarii noștri povestesc că au tot felul de experiențe grele, dar și frumoase. Dar pe deasupra acestor situații, este foarte important că Duhul Sfânt lucrează prin Cuvântul Său I și oamenii lipsiți de orice perspectivă, aud despre dragostea lui Dumnezeu și se trezesc la! viață. Menționez că pentru lucrarea de evanghelizare cu deținuții, conducerea penitenciarului a pus o sală la dispoziția fraților noștri lucrători. Prin donațiile unor credincioși, au dotat această sală cu mese și scaune. Din când în când, li se mai dăruiesc lucruri de necesitate personală de care au atâta nevoie. De asemenea, în anumite ocazii li se duc daruri de mâncare, pentru a li se mai îndulci viața lor atât de tristă.

La întâlnirile care durează două-trei ore, participă în jur de 25 de femei, iar la bărbați, mult mai mulți. De aceea, este nevoie să fie purtați în rugăciune cei care se ostenesc și se jertfesc în această lucrare, atât de neăgată în seamă dar atât de importantă în fața lui Dumnezeu. Și ei au nevoie de mântuire. Un lucru important și benefic, care se practică în Biserica Betel, este întâlnirea prezbiterilor, a diaconilor și a celor care lucrează în biserică, cu o jumătate de oră înainte de începerea serviciului divin, fie de dimineață fie cel de seară, pentru rugăciunea de susținere a Evangheliei. Cerem binecuvântarea lui Dumnezeu peste cei ce vor intra în casa Domnului, ca să asculte Evanghelia mântuirii, cât și pentru cei ce slujesc în Biserică, ca Duhul

Sfânt prin cuvântul rostit de ei, să atingă orice inimă, prin muștrare, cercetare, creștere și mântuirea sufletelor fără nădejde.

Această rânduială se practică din prima zi, când a luat ființă Biserica Betel și dorim să facem acest lucru până la răpirea Bisericii. După timpul de rugăciune, se analizează cei care sunt pregătiți pentru slujire, apoi dacă sunt muștiri care vorbesc din Cuvânt și dacă sunt demni pentru aceasta, dacă sunt anunțuri – bolnavi și alte probleme – ca cel care conduce programul să fie informat. Cu cinci sau zece minute înainte de începerea serviciului divin, frații se grăbesc să intre în biserică, pregătiți și cu lecția învățată, așteptând hrana

! și binecuvântarea Domnului.

O altă latură este ora familială pe care o avem cu întreaga biserică, în ultima adunare de joi, la sfârșitul fiecărei luni calendaristice. După ora de rugăciune, fiecare membru care face parte din biserică poate să aducă observații sau să propună îmbunătățiri și motivații, pentru ca lucrarea Domnului să înainteze în orașul nostru, iar noi ca credincioși să putem dovedi, că facem parte din marea familie cerească a Domnului nostru Iisus Hristos.

(Efeseni 3 v. 14, 15)

Îmi amintesc de o cântare pe care o repet mereu. Refrenul spune așa, „Mântuiți de-un singur sânge/O familie formăm/Cu Iisus noi vom învinge/Credincioși de îl urmărim”. A venit și vrăjmașul să strice și să tulbure și încă vine, dar armele noastre au fost și sunt rugăciunea și Cuvântul lui Dumnezeu. Dorim în continuare ca Domnul să-și reverse binecuvântarea Lui peste Biserica Betel. Cuvântul Evangheliei mântuirii să fie vestit cu putere, ca multe suflete să poată fi eliberate de sub puterea păcatului, iar credincioșii să crească tot mai mult în omul cel nou, asemănându-ne tot mai mult cu Domnul și cu înaintașii credinței noastre.

Ne rugăm ca El să scoată lucrători în via Sa și să umple golul lăsat prin plecarea fratele Niculaș Marcel din biserică noastră, care a fost înzestrat cu un dar deosebit ca prezbiter în această Biserică. A lăsat o pildă demnă de urmat, cu smerenie, blândețe, îngăduință creștină, când era cazul, muștrând cu înțelepciune și durere sfântă, lăsând un model pentru cei ce păstoresc biserică Domnului.

Trecuseră șase ani de la înființarea Bisericii Betel și se simțea nevoia de o împropătare în comitetul bisericii, așa că frații au hotărât zi de post și rugăciune împreună cu toată biserica, ca Duhul Sfânt să călăuzească credincioșii, pentru duminică, 23 noiembrie 2002, în această lucrare de recunoaștere a prezbiterilor.

În ziua respectivă, după ora de rugăciune și Masa Domnului, a avut loc recunoașterea prezbiterilor și a diaconilor de către Biserică. Ei fiind recunoscuți în ordinea următoare: Negoită Ioan, Condrea Constantin, Beldianu Radu, Ignat Eugen, Boțea Valentin, Beldianu Petru, Bărbulescu Antoniu și Oprea Aurel. Casier a rămas tot Beldianu Dorina, iar ca cenzor Condrea Olga. Să ne rugăm pentru ei ca să-și poată duce această responsabilitate rânduită de Dumnezeu, în smerenie, cu lepădare de sine. Cuvântul Domnului spune: „Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii cari au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, lucrul acesta nu v-ar fi de niciun folos”. (Evr. 13 v.17) Domnul să-i binecuvânteze, ca sub călăuzirea Duhului Sfânt, lucrarea Domnului să înainteze, iar biserica să crească spre slava lui Dumnezeu.

Cuvântul Domnului spune: „Aveți aceleași simțăminte unii față de alții. Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite. Să nu aibă nimeni despre sine o părere mai înaltă, în cinste fiecare să dea întâietatea altuia”. (Rom. 12). Cât avem de pierdut, atunci când nu rămânem la cele smerite. Dacă Domnul Iisus, „care avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat de sine însuși, și a luat chip de rob”. (Fii. 2 v.6, 7) Cât am câștiga noi și cum s-ar ridica slava lui Dumnezeu, dacă ne-am vedea mici în ochii noștri. Când umblăm după slava; noastră, pierdem slava lui Dumnezeu.

Cam asta se întâmplă în timpurile noastre. De aceea, în unele biserici neînțelegerile persistă, credincioșii sunt dezbinați, plecând într-o parte și în alta. Domnul spune: „Mustră. ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura”. (2 Tim. 4 v.2) Nu mustra cu asprime. Trebuie să mustrăm, să îndreptăm. La aceasta am fost chemați, să păzim turma, dar cu lepădare de sine și dându-ne pildă turmei. Ce

minunat ar fi, să nu ne vedem noi, ci să-l lăsăm pe Domnul Iisus să se vadă în noi. Bisericele ar crește, unitatea între frații s-ar întări și s-ar vedea slava lui Dumnezeu, nu a noastră.

Nu uitați că nouă ne este încredințată slujba împăcării. Vă îndemn la rugăciune, la umilință, ca să putem avea biruință. Vrajmașul să nu se poată folosi de noi, iar noi să avem putere în mărturisirea Evangheliei. Așa au trăit înaintașii noștri Cuvântul lui Dumnezeu, lăsându-ne o pildă de urmat și Pavel ne zice, „Urmati-le credința!” Domnul să ne ajute! Amin.

Om nou la Ibănești. Ultimii ani până în 2002.

„Și noi, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alerj garea care ne stă înaintea”.

(Evrei 12 v. 1)

Împreună cu părinții și frații din Ibănești în anul 1968, fratele Octav Andrei a intrat și el în ceata prezbiterilor din biserica locală, unde deja lucra ca predicator. Acolo mai era fratele Petrea Lavric, un frate bun, tot lucrător, în afară de frații bătrâni, care lucrau mai dinainte. Frații aceștia mai tineri erau angajați la Botoșani și veneau doar la sfârșitul săptămânii acasă. În cursul săptămânii participau la adunările bisericii din Botoșani. Astfel au avut ocazia să vadă spații mai impunătoare și mai spațioase, în care biserica se bucura. Acum, ajungând la pensie, s-au stabilit acasă, dar Casa de rugăciune era deja într-o stare jalnică, ca să mai poată fi numită Casă de rugăciune sau locaș de cult.

Acești frați, Andrei Octav, Lavric Petrea, Andrei Ghiță și Lavric Popoiu Vasile, și-au pus de gând să facă o altă casă de rugăciune, construită după normele în vigoare, cu fundații

Împreună cu părinții și rudele noastre de beton, zidărie din cărămidă, baptistier cu camere pe o parte și pe alta, iar în partea de la intrare, un hol, care face legătura cu sală mare. Pe o parte a sălii o cameră mai mică, iar în cealaltă parte, casa scării care coboară la demisol și urcă la etaj, unde sunt biroul și biblioteca. Dar până să ajungă în stadiul acesta, cei care au dus greul știu cum au decurs lucrurile. Frații aceștia au pornit hotărâți, au spus bisericii ce au de gând, dar prea puțini au crezut că așa ceva este posibil. „Cereți orice veți vrea și vi se va da”, dar cu o condiție esențială, „să credeți că lucrul pe care l-ați cerut, l-ați primit deja”. (Matei 21 v.21, 22) Și eu cred, fiindcă am trăit experiența credinței și nu mă îndoiesc că și frații mei au avut-o. Numai că fratele Ghiță Andrei n-a mai apucat să vadă visul împlinit, deoarece Dumnezeu l-a luat mai repede la El, în anul 1992, la vârsta de 65 ani. El și soția lui Maria, sora mea de trup, au fost o pildă vie pentru cei ce i-au cunoscut, dovadă că după moartea lui, vecinul lor Anechi Ion, pentru care el se rugase mulți ani, s-a întors la Domnul. Sora mea, Maria a plecat acasă la Domnul în anul 1998, 4 ani mai târziu, la vârsta de 66 ani. În ultima zi a vieții sale, a fost vizitată de majoritatea femeilor de pe strada ei, cât și din comună, plus surorile din biserică, deoarece venise din spital de la București și toți știau că

viața ei pământească se sfârșește. Ea însăși era conștientă de lucrul acesta, de aceea pune pe nora ei să-i cante mereu cântarea, care spune în ultima strofa „Iisuse te-aștept să vii/Haina-i curată/Nu mi-e pătată/De-acuma poți să vii”. Pe fiecare îi îmbărbăta și-i îndemna să se pregătească să-L aștepte, să fie gata să-L întâlnească pe Domnul Iisus. Așa și-a încurajat copiii, pe cei din țară, Emilia, Vănuță, Dorina și Beniamin, cât și pe cei din Austria, Gica, Rica și Mihaela, ginerii și nurorile, care au stat la căpătâiul ei până ce sufletul ei a plecat la Cel căruia I-a slujit, și care I-a pregătit un loc la El în slavă. Singurul fiu care a lipsit a fost Dan, care este în Italia și nu a putut veni. Prin plecarea ei a lăsat o bună mărturie pen-Iru sătenii comunei cât și pentru biserica din care a plecat.

Nici fratele Petre Lavric, nu și-a putut vedea dorința împlinită în ceea ce privește noua casă de rugăciune, deoarece Domnul Iisus l-a luat de lângă soția lui Emilia, lăsând în urmă șapte copii, două fete și cinci băieți. Să fim alături de mama lor, care se roagă pentru cei nemântuiți, ca Domnul să se îndure și de ei.

Acum ne întoarcem la proiectul conceput pentru construcția noii case de rugăciune. În

1991, au venit în Ibănești niște frați din Olanda cu ajutoare. Pe lângă celelalte daruri, au donat și ceva mărci germane pentru a acoperi nevoile din biserică. Atunci fratele Octav a întrebat dacă pot fi folosiți acești bani pentru cumpărarea unor materiale de construcție.

Era evident faptul că nu peste mult timp, casa de rugăciune se va prăbuși. Frații olandezi au primit cu bucurie propunerea fraților din Ibănești. Astfel a început procurarea materialelor, cumpărarea buștenilor de brad, din care s-a tăiat la gater scândura necesară la construcție.

În toamna anului 1997 (octombrie) s-a făcut inaugurarea noului locaș de cult, eveniment la care a participat din partea Uniunii, fratele Mihai Luca, vicepreședintele cultului. Dintre oficialitățile comunei, au fost prezenți primarul Alboiu, directorul Școlii Generale din comună și alte cadre didactice, dl. Aramă din partea Poliției și inginerul agricol Baboi, < ai ca și recitat o poezie. Ne-am bucurat cu frații penticostali din comună și cu un grup de 20 de olandezi, care au sponsorizat în

mare parte construcția acestui edificiu. De asemenea, la această bucurie au participat și mulți consăteni împreună cu o mulțime de frați surori din Bisericile Creștine după Evanghelie din județul Botoșani.

Sala veche de rugăciune

Frații ne-au întrebat pe noi, dacă suntem de acord să donăm o parte din terenul părinților soției pentru a construi noua casă. Acest teren este învecinat cu vechea casă de rugăciune, făcând parte din grădina familiei Lavric. Am fost de acord, dar încă nu aveam succesiunea făcută, așa că a trebuit ca toți frații soției să-și dea acordul. Lucru ce s-a și întâmplat. După ce am obținut donațiile de la toți, în afară de cumnatul Gavril care a venit personal să semneze, am mers la notariat și împreună cu fratele Octav Andrei, am perfectat actele de donație pe terenul respectiv.

După ce a văzut actele făcute pe cult, fratele Octav a început să demareze lucrările. Suprafața terenului a fost de 780 m². Au început săparea și turnarea fundației. Ajunși acasă, frații din Olanda au făcut cunoscut comunității lor, dorința și nevoia fraților din Ibănești, de a

construi un locaş de cult. Credincioşii olandezi au căzut de acord să susţină această construcţie şi au început să adune donaţiile pentru proiectul de la Ibăneşti. Fraţii din Olanda, s-au întors cu o sumă destul de frumoasă, cu care s-a putut continua achiziţionarea de materiale (ciment, cărămidă, tablă pentru acoperiş) şi plătirea meseriaşilor şi muncitorilor care executau lucrările.

Lucrările de construcţie a noului lăcaş de cult în Ibăneşti

Programul a fost condus de fratele Aurel Cojocaru, iar în încheiere, fratele Octav Andrei a mulţumit tuturor celor care au participat la această sărbătoare a bisericii, apoi tuturor celor ce au contribuit cu rugăciuni, cu bani sau cu muncă fizică. Un merit deosebit îl au fraţii din Olanda, care au contribuit cu peste 80% din necesarul financiar al acestei construcţii. E minunat că acest edificiu, rămâne în continuare o mărturie bună pentru locuitorii comunei Ibăneşti.

Dumnezeu să binecuvânteze comuna noastră, cu pocăinţă şi cu Evanghelia mântuirii. El să scoată lucrători în ogorul Evangheliei şi fiecare membru al bisericii locale, să devină un bun evanghelist cu viaţa şi apoi şi cu Cuvântul, arătând dragostea lui Dumnezeu pentru fiinţa omenească, pentru ca semenii noştri să devină copii ai lui Dumnezeu, apoi moştenitori împreună cu toţi sfinţii îngeri şi cu toţi credincioşii care L-au primit pe Domnul Iisus ca Domn şi Mântuitor. Ei au trecut din această viaţă plini de bucurie, că s-au dus la Cel căruia i-au slujit şi-i aşteaptă în Raiul promis şi pregătit de Domnul Iisus. (Ioan 14 v.1 – 2)

Dumnezeu să asculte rugăciunea şi să binecuvânteze locuitorii comunei Ibăneşti şi întreaga ţară cu pocăinţă. Ne rugăm ca Dumnezeu să scoată lucrători în biserică. Să de aici, unde este atâtă nevoie, ca Evanghelia mântuirii să fie vestită celor nemântuiţi. Pân’-i în prezent, fratele Vasile Magopeţ din Dorohoi merge duminica de două ori pe lună, întărind fraţii şi surorile, ca să nu-şi piardă încrederea acum, când majoritatea sunt la vârsta a treia, şi încearcă să sprijine material vădulele bătrâne din biserică. Domnul Iisus să-l binecuvânteze pentru jertfa de slujire în localitatea unde s-a născut şi a copilărit şi a locuit până s-a căsătorit, iar după câţiva ani s-a mutat în Dorohoi.

Vreau să menţionez că fratele Vasile lucrează şi în Basarabia o

duminică pe lună cu Viorel Daniliuc și alți frați. S-au format câteva echipe din Dorohoi, Suceava, Botoșani care acoperă toate duminicile din lună. Rezultatul lucrării lor este, după câte am înțeles, că au plantat înjur de șapte biserici. Dumnezeu să binecuvânteze lucrarea de mântuire și în Basarabia, cât și pe cei ce se ostenesec în lucrare.

Vreau să mai arăt că noi în timpul regimului comunist, am vândut casa de la Ibănești, gândindu-ne că nu ne vom mai întoarce la țară, ci doar în vizită câteodată, dar Cuvântul i lui Dumnezeu spune că El răstoarnă pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie. (Luca 1 v.52) Deci timpurile au luat alte întorsături.

Așa că după revoluție am mers la țară și cu ajutorul Domnului, în trei luni de zile ne-am făcut din nou o altă coșmelie lângă fosta casă, că doar pământ era, pentru a avea unde poposi pe timpul verii, unde să putem administra pământul ce ne-a fost restituit înapoi. Așa că din anul 1992, de la jumătatea lunii aprilie și până la jumătatea lunii octombrie, împreună cu soția suntem la țară, unde joi seară, duminică dimineața și seara, suntem angrenați în mod consecvent în lucrarea Domnului din biserica Sa. Pe lângă aceasta, ne ocupăm cu vizitele în familiile unde sunt bolnavi, și alte probleme care au multă nevoie de îmbărbătare, cercetare și susținere în rugăciune.

Stânga sus:

Noua noastră locuință de la Ibănești

Deasupra:

Casa veche părintească

Stângajos:

Nepoții la țară, plimbați cu căruța

La ora actuală, ne-am dispensat de pământul ce l-am avut, rămânând doar cu coșmelia și pământul din jurul ei, urmând să ne desfacem și de această mică proprietate, deoarece «suntem la vârsta cea mai înaintată, iar deplasările sunt costisitoare, puterile au slăbit, și se \ e de că nu ne vom mai putea deplasa la Ibănești. Ne gândim la

frații și surorile de acolo, care se bucură atât de mult când mai au pe cineva. (Matei 13 v.57) Fratele Octav s-a îmbolnăvit și nu mai lucrează în biserică, așa că e mare nevoie de lucrători în via Sa. Unde sunteți voi lucrători? Mergeți și pe la Ibănești! Eu mă rog Domnului, pentru lucrarea și biserica din Ibănești. Rugați-vă și voi. Dumnezeu să fie binecuvântat aici și-n ziua veșniciei. Amin.

Acum, mă apropii de încheierea acestei scurte epistole istorice în care am relatat începuturile credinței în nordul Moldovei, ceva din viața mea și a bisericilor pe unde am trecut, unde suntem și ne bucurăm în Domnul Iisus Hristos, ceva despre câțiva misionari ai credinței din țara noastră. Vreau să mulțumesc bunului Dumnezeu, care m-a învrednicit în această lucrare. Vreau ca ea să rămână o bună mărturie despre înaintașii noștri care au dus greul prigoanei, la începutul credinței adevărate în țara noastră (Iuda 3). Doresc să rămână ca o încurajare și un imbold pentru frați, surori, tineri și tinere, toți cei ce vor mai rămâne în viață până la venirea Domnului nostru Iisus Hristos. „Lui îi datorăm faptul că, prin credință am intrat în această stare de har, în care suntem și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu”. (Romani 5 v.1 – 2)

Soția mea și cu mine avem o cântare pe care o cântăm deseori și pe care vreau să o las scrisă aici. Autorul este fratele Moldovan, dar bătrânii suntem noi, care suntem în această școală. Și cât de curând eu și soția mea, știm că vom încheia această călătorie, intrând pe porțile noului Ierusalim, țara noastră cea de sus. Intrarea rămâne liberă pentru fiecare. Ești pregătit?

Bătrânețe, școală 'naltă, De povară și de scrum. Școală aspră și ciudată, Pe-unde n-am fost niciodată, Niciodată pân-acum.

Bătrânețe, daltă bună, Care taie cu folos. Taie fala ce se-adună, Taie firea cea străbună, Din Mireasa lui Hristos.

Bătrânețe, traistă spartă, De-unde toate cad și pier. Cade orice faptă moartă, Cade slava cea deșartă, și rămâne cea din cer.

Bătrânețe tren de seară, Fără bani, fără bilet, Zboară-ntins, ce iute zboară, și te duci din gară-n gară, Către tainicul magnet.

Dar la urmă Domnul știe, Dacă trenu-i tren de har? Vom sări de bucurie, și cu Domnul pe vecie, Vom fi tineri, tineri iar.

Glorie Lui! Amin.

Bunicii, copiii și nepoții în încheiere, vreau să exprim mulțumirea mea și a soției mele față de bunul Dumnezeu care ne-a binecuvântat cu copii așa de minunați și credincioși. (Doi dintre ei stau nepăsători față de o mântuire așa de mare. Mai merg câteodată la biserică, ca să aibă acoperire când îi întrebăm ce fac, dar credința noastră este că dragostea lui Dumnezeu îi va copleși și pe ei. Noi credem și nădăjduim că El ne va asculta rugăciunile noastre, cât mai curând. Vrem ca sângele Domnului Iisus să-i curățească și pe ei.)

De aceea m-am gândit să scriu și despre copiii noștri câte ceva, să fie o mică amintire despre ei și copiii lor, care ne sunt atât de dragi. Găsim în Sfânta Carte lista urmașilor lui Set, ai lui Noe, despre patriahi, despre fiii lui Avraam, până la Domnul Iisus. De la El încoace ne sunt numărați apostolii, creștinii și numărul mare de martori ai credinței, care ne stau ca mărturie și exemplu, pe paginile sfintei Scripturi.

Vă redau aici numele copiilor noștri, fiecare cu familia lui.

Noi, împreună cu copiii, nurorile, ginerii și nepoții

Primul nostru copil este Stelian, căsătorit în 1975 cu Monica. Au un fecior cu numele Stelian. Momentan se pare că este singurul nepot care va duce mai departe numele Beldianu. Sunt o familie bună, locuiesc în Hunedoara, dar așteptăm în continuare răspunsul din partea Domnului, și al lor, la rugăciunile noastre privind mântuirea lor. Doamne Iisuse ascultă-ne rugăciunea și deschide-le inima, ca să te primească ca Domn și Mântuitor, să avem bucuria de a ne întâlni cu toți, acolo unde ne așteaptă Cel care S-a jertfit pe crucea Golgotei și a plătit prețul răscumpărării noastre, iar acum ne așteaptă în slava Lui, cu un locaș pregătit în ceruri, în casa Tatălui ceresc, ca să ne bucurăm

împreună și cu ei, nu vrem să rămână afară.

Anișoara, căsătorită cu Neluțu Floricel din Codlea; împreună au opt copii: Simona-Daniela (Monica); Gean, căsătorit cu Loredana, Luminița, căsătorită cu Radu Dan în Sacramento U.S.A.; Cristina, căsătorită cu Dan Eugen tot în Sacramento, U.S.A.; apoi Ovidiu, Andrei, Corneliu și Adorian încă în licee și școli.

Al treilea copil este Gelu, căsătorit cu Tanța. Au o fată, Cristina, și locuiesc în Hunedoara. Ei au fost foarte aproape de a primi botezul în apă, în Biserica Baptistă, dar vrăjmașul a găsit momeala ca să-i amâne și să dea înapoi. Cântarea spune așa: „Aproape de ceruri am fost eu cândva/Aproape, aproape, așa vei ofta/Aproape să fiu mântuit de păcat/Dar ce-mi folosește că merg eu în iad”. Noi nu-i uităm în rugăciunile noastre. Domnul să se îndure de ei cât mai curând! Ei au frecventat serviciile bisericii, ascultând cuvintele Evangheliei și chemarea lui Dumnezeu plină de dragoste.

Ne pare rău de nepoata Cristina, care a fost câțiva ani în biserică cu tinerii, avea caietul cu cântări, poezii și notițe de la Școala de duminică plus notițe din subiectul predicii din ziua respectivă. În urma amânării lui Gelu și al Tanței de la botez, s-a retras și ea. Le-am spus că ei vor răspunde și pentru ea, dar ea nu rămâne scutită de propria ei decizie, deoarece în ziua judecății, fiecare va da socoteală despre sine însuși. (Romani 14 v.12) Nu încetăm să ne rugăm pentru ei, deoarece vrem să petrecem împreună cu ei veșnicia. „Doamne Iisuse te rugăm trezește-i la viață. Înlătură din inima lor orgoliul și rușinea care îi țin în leșin. Doamne Iisuse, îți mulțumim că ne ascuți rugăciunea noastră”.

Urmează al patrulea, Felicia, căsătorită cu Marcel Niculaș. Au patru copii: Alexandra-Dora, Cristian-Gabriel, Patricia-Beatrice și Iulia-Bettina. Nepoți aceștia, unii încă de mici au fost și sub îngrijirea noastră în timpul cât părinții lor erau la serviciu, iar pe timpul vacanței de vară, din anii 1992 până în anul 2002, veneau cu noi la țară (Ibănești), unde petreceau cele două, trei luni de vacanță, și totodată se bucura și biserica din loc pentru cântările, poeziile pe care le aduceau spre slava lui Dumnezeu.

În ziua de 7 noiembrie 2002, au plecat din țară la chemarea

părinților și a fraților lui Marcel în Atlanta, S.U.A. Cu trei zile înaintea de plecarea lor, în 3 noiembrie, a venit și Erika cu prietena ei, Delia, pentru a participa împreună la întâlnirea de despărțire, unde prin harul lui Dumnezeu, am putut să facem fotografii cu copiii, ginerii, nurorile și nepoții. La plecare spre aeroport, au fost conduși de circa 50 de persoane, tineri, prieteni și cei din familia noastră, apoi sub escorta îngerilor, Erika cu Delia s-au urcat într-un avion, iar Niculașii în alt avion, unde prin harul Domnului au ajuns fiecare la destinație. Domnul să-i poarte în carul Lui de biruință, și să-i binecuvânteze ca să rămână credincioși! Noi continuăm să ne rugăm pentru ei, deoarece îi purtăm în inima noastră.

Al cincilea este Radu, căsătorit cu Dorina Condrea și au trei fete: Miriam, Sarah și Rebeca Dolores. Este un fiu binecuvântat de Dumnezeu cu daruri deosebite. Dumnezeu să-l ocrotească și să-l întărească pe această cale, fiindcă este angrenat și în lucrarea Domnului, cu tineretul din biserică, la repetiții de cor, fanfară, studiu, așa că în fiecare seară din cursul săptămâni are timpul ocupat. Este programat și la serviciile divine și totodată este și organistul Bisericii Betel. Ce să mai zicem de nepoatele care sunt atât de dragi și cuminți. Cea mare, Miriam, a primit botezul nou-testamental, deja cântă în cor și la pian; tot așa și Sarah. Ne rugăm ca bunul Dumnezeu să le binecuvânteze pe toate trei, ca să crească și să slujească spre slava lui Dumnezeu. Domnul să-l aibă în pază pe el și pe familia lui!

Ultimul copil este Erika, căsătorită cu Călin Bente, stabiliți în orașul Chicago, S.U.A. Căsătoria lor a avut loc în ziua de 20 iunie 1992, în Biserica Baptistă din Chicago, fiind oficiată de pastorul Daniel! Chiu. A fost alături de ei întreaga Biserică, deoarece noi nu am putut merge. Domnul să-i binecuvânteze pe toți cei care au fost atunci lângă ei. În prezent ei merg la Biserica Penticostală Filadelfia din Chicago, păstorită de fratele Petru Lascău. (În prezent am înțeles că s-au mutat în sud.) Datorită lui Călin și Erika, am putut merge împreună cu soția să-i vizităm câte trei luni, în anii 1994 și 1998, cunoscând în mică parte, aceste mari metropole, Chicago și Atlanta, participând la serviciile divine în Bisericile Baptiste, Penticostale, Creștini după Evanghelie și Moody. Am vizitat și comunitățile fraților menoniți, prin

favoarea acordată de fratele Daniel Săndescu, care a avut plăcerea să ne ducă până în sud-vestul Illinois-ului, unde am vizitat

Erika și Călin uuca până în sud-vestul Illinois-ului, unde am vizitat fermierii care se ocupă cu creșterea curcanilor, a porcilor, a vitelor și a cailor. Slavă Domnului, am avut ce vedea și ce povesti.

Apoi Erika și Călin ne-au dus să vizităm și alte obiective din oraș și din împrejurimi. Am fost în statele Indiana și Wisconsin, până la fluviul Mississippi, apoi în stațiunea Chippewa Motel, Dells. Aici a închiriat două camere, unde am avut la dispoziție un bazin cu apă caldă și jacuzzi. Ne-am simțit foarte bine. Ne rugăm ca bunul Dumnezeu să binecuvânteze jertfele făcute de ei, pentru noi și pentru alții, să le răsplătească aici și în veșnicie. „De aceea prea iubiții mei, fiți tari, neclintii, sporii totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu va fi zadarnică”. (1 Cor. 15 v.58) Dacă în prezent America este o țară binecuvântată, unde cei din țările slab dezvoltate își găsesc refugiul pentru un trai mai bun, vreau să vă amintesc de locașul ceresc, țara sfântă. Apostolul Ioan a auzit un glas puternic care i-a zis: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că

lucrurile dintâi au trecut”. (Apoc. 21 v.3, 4)

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți cei ce prin harul Lui au ajuns în America, sau în oricare altă țară dezvoltată, ca să rămână credincioși. Noi ne bucurăm pentru ei, deoarece majoritatea celor ajunși acolo, n-au uitat de cei rămași aici, ci au fost și sunt o binecuvântare pentru România, și pentru cei rămași acasă. De aceea vreau să-i îndemn atât pe copiii noștri, cât și toți compatrioții noștri, că mai avem doar un salt de făcut și vom intra cu toți în țara cea mai minunată, cea cu străzi de aur. Așa cum spune El. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor. Nu-i așa că e minunat să avem un Tată așa de iubitor și drept!

Ne este dor de ei, dar distanța este mare, peste ocean, în alt continent, iar noi înaintați în vârstă și bolnavi, n-avem ce face, decât să ne bucurăm că ne sună la telefon mereu. Le auzim glasul, am fost la ei, ne-au purtat peste tot, prin familiile fraților, a prietenilor noștri, de care ne aducem aminte mereu, de Daniel cu Luci și copiii lor, de sora Margareta cu feciorul, fetele, ginerii, de Adi cu Marinela și copiii lor, familia Dobrescu și copiii lor, Enescu și familia lui, familia Fratu, familia Danu și Delia, Sticele, Leancu, Pavel – ăștia sunt codleni, dar încă nu i-am enumerat pe toți, că nu mi-au venit în minte fiecare. Ce să mai vorbesc de ceilalți pe care i-am cunoscut, care provin din celelalte localități din țara noastră. Noi le dorim la toți sănătate, pace și bucurie în Domnul Iisus, salutându-i cu Evrei 110 v.35 – 39, „încă puțină, foarte puțină vreme, și ce-L ce vine, vine... Noi nu suntem din aceia cari dau înapoi... ci din aceia care au credință...” Amin. Noi ne bucurăm că nici ei nu ne uită, fiindcă mai primim câte o felicitare, salutări de la frații și prietenii noștri români, care ne înviorează și ne bucură. Strigătul Lui, glasul Arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu, vor produce învierea celor morți în Domnul și ridicarea împreună cu cei vii în Hristos, în slavă. (1 Țes. 4 v.16) Aici e fericirea celor ce umblă în lumină, fiindcă vor cunoaște sunetul trâmbiței. (Psalmul 89 v. 15) Doresc ca Duhul Sfânt să lucreze în noi și să ne pregătească pentru întâlnirea cu El în

slavă. Glorie Lui!

Un îndemn pentru toți

„Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, care după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Iisus Hristos din morți, la o nădejde vie și la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi” (1 Pet. 1 v. 3, 4). Maleahi spune că „pentru cei care se tem de Numele Lui, va răsări Soarele neprihănirii și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși, și veți sări ca vițeii din grajd”. (Mal. 4 v.2)

Acestea sunt promisiunile lui Dumnezeu pentru răscumpărații poporului Său, câștigați la crucea Golgotei, prin sângele Lui curat și nevinovat. Ne-a îndreptățit să devenim copiii Lui, făcându-ne totodată moștenitori în împărăția slavei Sale. Merită să ne sfințim tot mai mult pentru El și să-L sfințim în inimile noastre ca Domn, dându-i întâietatea ce I se cuvine. În felul acesta nu mai suntem noi, ci El în noi.

Eu mă bucur că Domnul Iisus m-a ocrotit, m-a întărit și în ultima parte a vieții mi s-a făcut cunoscut tot mai mult, în tainile descoperirii Cuvântului Său. Am trecut prin primejdii mari, dar Domnul a fost de partea mea. Odată m-a salvat de la înec, altă dată m-am răsturnat cu mașina, și dacă nu o așeza El lângă o tufă de copaci, numai un metru mai înainte, sau mai înapoi, mergeam ca o minge într-o vale adâncă – eram cu soția și ultimii patru copii. Altă dată două persoane mi-au întins o cursă, dar am refuzat să intru în ea, neștiind nimic, despre ce mi s-ar putea întâmpla. Numai după câteva zile mi s-a descoperit planul diavolesc care m-a urmărit. Atunci am exclamat, „Mare ești Doamne!”

Acesta este Dumnezeul meu în care m-am încrezut și mă încred în continuare până mă voi întâlni cu El. Cu câtă purtare de grijă și cu câtă providență m-a înconjurat, n-aș putea să le enumăr, dar îi mulțumesc și mă închin cu toată reverența înaintea Lui. Numai puterea Duhului Sfânt m-a condus și mă conduce în continuare pe cărările și pașunile Lui minunate. Sunt bucuros și aștept să-L întâlnesc și să-l privesc frumusețile care le-a pregătit pentru mine și răscumpărării Săi. Și am încrederea aceasta ca și apostolul Pavel că Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău și mă va mântui, ca să intru în împărăția Lui

cerească. A Lui să fie slava acum și în veci vecilor. Amin! (2 Tim. 4 v. 18) „... aștept mântuirea care va fi descoperită...” (1 Pet. 1 v.5 – 7, 10)

Dragii mei, luați ca pildă de urmat învățăturile Domnului Iisus, ale sfinților apostoli, ale nenumăraților martiri arătați în Evrei 11. Avem de învățat și de la înaintașii credinței din veacul al XIX, care fără a fi organizați în comisii de evanghelizare, de disciplină sau în alte comitete, au făcut o lucrare vrednică de laudă. Fiecare era un evanghelist, judecau neînțelegerile și păcatul, propovăduind mai mult cu viața și cu fapta, iar roadele erau mari. Când cineva era în nevoie, nu apelau la sprijinul altor biserici, ci toți cu un suflet și un gând rezolvau nevoile celor în lipsă.

Astfel în Ibănești, au fost construite case pentru familiile fără adăpost și a fost cumpărat pământ pentru cei care nu aveau. Astăzi, situațiile de ajutorare se rezolvă mult mai greu. Când era vorba de un păcat, o abatere, o neînțelegere, erau căutați frații care se puteau apropia mai ușor de cazul respectiv, pentru a putea aduce lucrurile la împăciuire, sau dacă era cazul, la punerea deoparte a celui în cauză. Întotdeauna scopul era de a-l recupera pe cel căzut. Astăzi sunt alte viziuni. Se numesc frați pe termene lungi, de ani de zile, care să judece, fie că e la locul potrivit sau nu, în cazul respectiv. Auzi, vine comisia (completul), nu frații! Ce rușinos! Unii se lasă călăuziți de firea lor, „cine sunt eu”, își dau aere de judecători. Nu e creștinește, nu e duhovnicește, asemenea comisii care nu fac bine în multe situații, nici celor căzuți și nici chiar celor puși să rezolve aceste probleme.

El a rânduit în Biserică, adică a dat, pe unii apostoli, proroci, evangheliști, păstori, învățători, pentru desăvârșirea sfinților în vederea de slujire, pentru zidirea Trupului lui Hristos. Nu a pus pe nimeni să se ocupe cu disciplina, aceasta a lăsat-o în seama prezbi-terilor bisericii. Pavel zice, „Nu este nimeni între voi?” Acolo în Corint, nu pe regiune. Prezbitarii bisericii sunt cei investiți de Domnul pentru această lucrare. Domnul să ne dea înțelepciune ca să facem lucrarea Lui cu băgare de seamă. Fiți tari, lăsați-vă călăuziți de Duhul Sfânt și nu lăsați firea să se înalțe, să-și ia dreptul ei, fiindcă atunci „chipul lui Hristos în noi” este afectat.

Căutați calea cea mai bună pentru înaintarea Evangheliei și

pentru câștigarea multor suflete pentru Domnul Iisus și pentru fericita veșnicie. Asta-i menirea noastră ca și copii ai lui Dumnezeu. Și El să ne binecuvânteze cu mai multă smerenie și ascultare de învățăturile Lui. Iar pentru cei ce nu aveți nădejdea mântuirii și nu v-ați împăcat cu Dumnezeu, să știți că Domnul Iisus vă iubește. El a plătit cel mai mare preț, pentru ca noi, făptura creată de El, să nu ajungem în pierzare, ci să câpătăm din nou dreptul de copii ai Lui, moștenind Raiul lui Dumnezeu. Isaia spune în cap. **1 v.18**, „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lână”. Apostolul Ioan spune, „Și sângele lui Iisus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (**1 Ioan 1 v.7**) Potrivit acestui text, am așezat câteva gânduri în acest poem care-l redau mai jos:

*Al Tău sânge o Iisuse, E medicament curat, Poate vindeca în lume,
Orice stare de păcat.*

*Minunatul sânge Doamne, Spală – ntruna vinovați, Pe cei care vin
la Tine, Cu căință, sunt iertați.*

*Curăță și mântuiește, Orice murdărie grea, El nicicând nu
obosește, Spălând vina mea și-a ta.*

*Au venit mulți cu păcate, și au fost spălați pe loc, Cel venit cu
pocăință, Doamne l-ai scăpat de foc.*

*Mare e răscumpărarea, Săvârșită de-acest sânge, Ce-a făcut-o și-o
mai face, Pân' ce harul îl vei strânge.*

*Beneficiați acum, De-acest sânge minunat, Va veni îndată ziua,
Când vom fi-n al Său palat.*

P.B.

În Apocalipsa **7 v.14**, apostolul Ioan îi vede pe cei mântuiți încolonați, intrând pe străzile de aur din raiul lui Dumnezeu, îmbrăcați în haine albe înaintând și cântând cântările care ziceau, „A Lui să fie slava, lauda, înțelepciunea, mulțumirile... așa încât bătrânii au rămas surprinși când i-au văzut, și unul dintre bătrâni a căutat să-l întrebe pe Ioan; cine sunt oare și de unde au venit? La această întrebare n-a putut să răspundă, fiindcă încă se minuna de marea priveliște ce o avea în fața lui și a zis: „Doamne Tu știi”. Și bătrânul îi zice: „Aceștia vin de acolo unde sunt necazuri mari, durere; ei și-au spălat hainele și le-au

albit în sângele Mielului. Ei stau aici și slujesc zi și noapte, cortul Lui îi acoperă, și de-acuma nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete, nici soarele nu-i va dogori cu arșița lui, căci păstorul lor este însuși Mielul care i-a răscumpărat cu prețul cel mai scump; (sângele Lui) îi va duce la izvoarele apelor vieți”. Ce ape, ce izvoare vor fi acolo. Vom vedea când vom ajunge acolo.

Lucrul mai surprinzător de acolo este că însuși Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii celor răscumpărați. Crezi lucrul acesta? Cuvântul Sfânt spune că viața aceasta este scurtă și plină de necazuri, dar El care ne iubește ne-a pregătit veșnicia fără de sfârșit. E trist ca tu să refuzi un loc atât de minunat, să te îndoiești de bunătatea cea mare a lui Dumnezeu, care dorește ca să trăiești pentru veșnicie. Crezi lucrul acesta? Nu lăsa îndoiala pe care ți-o aduce diavolul în inimă, ci crede-L pe Dumnezeu, care nu-ți dorește moartea, ci te vrea să devii fiul Său pentru veșnicie. Iubește-L pe Cel care ți-a dat viața, sănătatea, hrana de toate zilele, aerul pe care-l respiri, apa de care ai nevoie în fiecare zi și câte și câte. Apoi mântuirea și viața veșnică, fără bani și fără plată pentru care noi, nu putem să-l mulțumim îndeajuns. Și pe deasupra, partași împreună cu toți răscumpărații și sfinții îngeri, în împărăția Slavei Lui. Nu-i așa că merită să accepți oferta Lui de dragoste, după o viață plină de necazuri și păcate. Vei primi iertarea Lui în dar și apoi să fii o veșnicie alături de toți credincioșii, care L-au slujit aici pe pământ. Să te întâlnești cu Avraam, cu Isaac și Iacov. Bunul Dumnezeu să te binecuvânteze și să-ți umple inima de bucuria mântuirii. Dumnezeu să te ajute să lași calea păcatului ca să devii copilul Său.

Eu ți-am arătat atâtea exemple de credincioși, care au avut parte de harul lui Dumnezeu. (Fii. 1 v.23) Ei au suferit crucea și au dus mai departe Evanghelia mântuirii, care a ajuns până la noi, îndemnându-ne să călcăm pe urmele lor. Ei au plecat acolo, unde Domnul Iisus a spus că se duce să ne pregătească locașul cu străzi de aur. Acolo ne așteaptă și pe noi, să avem împreună parte de moștenirea pregătită pentru răscumpărații Săi, cei care am primit și am păstrat „credința dată sfinților o dată pentru totdeauna”. (Iuda 3)

Eu m-am bucurat și am mulțumit bunului Dumnezeu că m-a ajutat până aici. V-am arătat cum a ajuns Evanghelia mântuirii în țara

noastră, în satele noastre și cum a fost primit Cuvântul lui Dumnezeu de către omenirea de atunci și de astăzi. Câtă prigoană și suferință din partea celor de afară, a oamenilor din sat, a rudelor, a preoților, a autorităților și a celor din casa lor. Astăzi diavolul și-a schimbat metoda de lucru. Oameni nu ne mai amenință, preoții nu ne mai tulbură liniștea, au devenit mai înțelepți, mai pașnici, poți discuta cu ei din Evanghelie cât dorești până la tradiție, de aici înainte schimbi subiectul.

Așa cum spuneam, vrăjmașul și-a schimbat tematica, el vrea să ne potrivească chipului veacului acestuia în care trăim, ca să alergăm ca și ei după lucrurile vieții acesteia, avântându-ne împreună cu ei, uneori având tendința de a-i depăși. Acest lucru îi duce pe unii în situația de a lipsi de la părășia frățască, de la serviciile divine. Unii participă numai duminică dimineața, sau numai seara. Ce să mai vorbim de întâlnirea de la ora de rugăciune, din cursul săptămânii. Unii se lasă prinși în mreaja cleветirii, alții găsesc de cuviință să bârfească. Prea puțini sunt cei care aud suspinele Duhului Sfânt, și simt nevoială stea în rugăciune înaintea Domnului, pentru stările acestea în care au fost prinși unii credincioși, ca Dumnezeu să aducă vremuri de înviorare și o trezire spirituală în aceste vremuri din urmă. Alții, uitându-se în stânga și în dreapta, văzându-se diferiți de cauzele arătate mai sus, se văd pe o treaptă mai înaltă, dându-și o părere mai bună despre ei, fără să-i doară de stările acestea slabe, încep să umble după locurile în care să se poată vedea prezența lor, argumentându-și studiile care nu sunt nimic fără călăuzirea Duhului Sfânt. Ei uită că Domnul Iisus ne-a recomandat să umblăm după cele smerite, pentru ca la vremea potrivită, El să ne înalțe.

Vreau să vă spun, că în cadrul cultului nostru am avut și mai avem oameni cu studii superioare, care au fost dedicați Evangheliei, au condus studii, redacții de reviste, ca tehnoredactori, etc. dar nu și-au afirmat nivelul lor de pregătire, ca unii care au studiat Scripturile, fiindcă nu doreau să se afirme și nici nu era nevoie, fiindcă cu un singur verset, sau două, trei, descopereau starea prezentă a fiecărui suflet, dreptatea lui Dumnezeu și dragostea Lui jertfitoare, în care se reflecta slava Lui și cine-i asculta, își dădea seama de creșterea și

descoperirile duhovnicești din Cuvântul lui Dumnezeu.

Avem și astăzi oameni pregătiți și-i recunoaștem fiecare, pe cei care au studiat și sunt călăuziți de Duhul Sfânt. Pavel, omul cu cele mai multe studii, a spus că învățătura și propovăduirea lui stăteau, „într-o dovadă dată de Duhul și de putere”. (1 Cor. 2 v.4) De remarcat Iacov 3 v.17. Aceste cazuri sunt rare, dar sunt. Suntem datori când întâlnim un lucrător prins în mreaja aceasta rea, să ne apropiem cu toată dragostea de el, să-l ridicăm. Eu nu aș vrea să creadă cineva că m-aș opri în zona în care locuiesc, deoarece eu am trecut prin atâtea biserici, mai ales că șase luni din fiecare an le-am petrecut la țară unde am lucrat și am avut părtașii frățești, având cunoștință de tot ce v-am sugerat. Eu am fost totdeauna pentru, și sunt de acord să avem școli biblice, să ținem studii biblice, și să căutăm ca toți care doresc să lucreze în câmpul Evangheliei, să fie pregătiți, școlarizați, dar în practica lor, să-i ajutăm, să se lase călăuziți de Duhul Sfânt și nu de firea aceasta înșelătoare care caută locurile dintâi. (Rom. 12 v.3, 16)

În acestea situații suntem nevoiți să procedăm ca apostolii. Când au ajuns în situații deosebite în lucrare, nu au făcut altceva decât să stăruiască în rugăciune și în cereri, [împreună cu femeile, cu Maria mama lui Iisus, și cu frații Lui. (Fapte 1 v.14) Asta ne-a mai rămas și nouă de făcut. Să ne îndemnăm cu toți la dragoste și la faptele bune în care ne-a așezat Domnul să umblăm. La început, creștinii stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățască, în frângerea pâinii și în rugăciuni. (Fapte 2 v.42) Aceasta este cea mai bună poziție pentru noi credincioșii, de a sta în picioare și de a susține Biserica Lui în rugăciune, ca unitatea credincioșilor să crească spre slava lui Dumnezeu.

Pentru cei nemântuiți, diavolul are motivele lui pentru a-i ține în starea de păcat în care sunt, ca să nu cunoască calea mântuirii. Într-o zi ne-am întâlnit cu cuscra noastră, care încă nu are nădejdea mântuirii și în discuțiile noastre referitoare la veșnicia care ne stă în față, am întrebat-o: „Dacă vine ziua când va trebui să pleci din viața aceasta – vrem nu vrem, ea vine – ce faci, unde mergi? Ți-ai asigurat locul?” „Dumnezeu știe!” I-am spus să nu mai spună așa ceva la nimeni, pentru că a venit Domnul Iisus să ne mântuiască, arătându-ne că El este calea

adevărul și viața. (Ioan 14 v.6) Iar Evanghelia lui Ioan spune în 3 v.16, „Fiindcă atât de mult ne-a iubit Dumnezeu, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Vrei să-l crezi pe Dumnezeu, sau să rămâi în necredința pe care numai cel rău ți-o aduce în inimă? I-am mai arătat versetul 24 din cap.5 din Evanghelia lui Ioan, „Domnul Iisus a spus: Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis pe Mine, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”. Crezi că ai scăpat de judecată? „Eu știu?” Dar uite să-ți mai spun un cuvânt a lui Dumnezeu pe care-l spune în Faptele Apostolilor 17 v.30 și 31. „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care l-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți...” Cu ce argumente ai putea să înăbuși dragostea lui Dumnezeu. Mai poate sta în picioare vreo dezvinovățire? „Cine știe dacă o fi calea aceasta bună, sau ce se va face cu toată lumea, se va face și cu mine”. Vei putea oare în ziua judecății să motivezi că n-ai auzit chemarea lui Dumnezeu plină de dragoste, care te-a îndemnat la pocăință? De fapt cuvântul de pocăit în lumea aceasta, a devenit un cuvânt rușinos, de ocară, deși preotul îl citește în bisericile ortodoxe, la liturghie, la înmormântări, totuși rămâne ceva josnic.

Când a venit Ioan Botezătorul, a întâmpinat oamenii de atunci cu aceste cuvinte minunate: „Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape”. (Matei 3 v.2) Când a început să propovăduiască Domnul Iisus calea mântuirii, El zicea: „S-a împlinit vremea, și împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie”. (Matei 4 v. 17) Apostolul Petru a ținut o cuvântare la marea adunare de la Rusalii. Oamenii au rămas străpuși în inimă și au întrebat: „Fraților, ce să facem?” „Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Sfântului Duh”. (Fapte 2 v.38) Pavel, apostolul neamurilor îi îndemna pe cei din Roma la Romani 2 v.45, „Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar cu împietrirea inimii tale care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua

mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui”.

Aceasta este calea pe care a predicat-o Domnul Iisus, sfinții apostoli, creștinii de-a lungul veacurilor până la noi și pe care o predicăm și noi în vremurile de astăzi îndemnându-vă cu toată dragostea lui Dumnezeu la pocăință. „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos”. (Fapte 2 v.40) Nu e logic să spunem că unde va merge toată lumea, mergem și noi. Omenirea merge cu pași repezi spre iad, spre moarte și noi să spunem cu bună știință, că mergem și noi într-acolo. Nu se poate! Dumnezeu ne-a înzestrat cu înțelepciune, nu suntem ca dobitoacele fără minte! Orice vietate, dacă vede pericolul fuge de moarte, iar noi făptura lui Dumnezeu, creația Lui, cu o capacitate de inteligență minunată, când ni se spune cu atâta dragoste, „întoarceți-vă, pentru ce vreți să muriți” (Ezechiel 18 v.32), noi spunem, și ce dacă murim! în Deut. 30 v.15, 19, glasul Domnului spune: „Iată, îți pun înaintea viața și binele, moartea și răul... alege viața ca să trăiești, tu și sămânța ta”. Cuvântul Domnului spune, că oamenii își vor da sufletul de groază la venirea Domnului Iisus, strigând la munți și la dealuri să-i acopere, pentru că au respins bunătatea și harul Lui. (Luca 21 v.26)

Astăzi mai aveți parte de mila și îndurarea Lui. Măine, dacă vei pleca din lumea aceasta, sau va fi venirea Lui și nu ești împăcat cu Mântuitorul, care a plătit prețul răscumpărării tale, la cruce pe Golgota, vei ajunge în iazul de foc, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților. (Luca 13 v.24 – 28) Vino la Domnul Iisus! Nu respinge chemarea Lui! Nu respinge harul Lui! El te iubește! Cere-i iertare și primește-L ca Domn și Mântuitor în viața ta și vei fi fericit o veșnicie cu El! Amin.

Noi slăvim Numele Lui, pentru că ne-a răscumpărat din felul deșert de viețuire și ne-a făcut moștenitori în împărăția slavei Sale. (1 Pet. 1 v.18, 19) Domnul Iisus a făcut o promisiune pentru toți răscumpărații Lui, că El a pregătit un locaș, în raiul lui Dumnezeu (Ioan 14 v.1 – 4) celor care prin credința în jertfa Lui de la Golgota, au primit dreptul de copii ai lui Dumnezeu. (Ioan 1 v.12)

Tineri și tinere, și voi aveți în Biblie multe exemple minunate care au rămas ca niște mărturii care au strălucit peste veacuri și încă

inspiră nădejde și credincioșie pentru voi. Uitați-vă la Daniel, Șadrag, Meșag și Abed-Nego, Timotei, și Tit. În nădejdea aceasta au suferit frații noștri de care v-am vorbit la începutul acestei cărți, suferind crucea, știind că Domnul Iisus îi așteaptă la sfârșitul călătoriei lor, cu răsplata vieții veșnice și cu cununile pregătite pentru toți biruitorii. (Evrei 11) Dar ultimele două versete ne vorbesc despre această făgăduință. Doresc ca Duhul Sfânt să vă ajute, să înțelegeți dragostea pe care o poartă Dumnezeu, pentru fiecare om care este creatura Lui. El să vă întărească pe toți să aveți parte de binecuvântările Lui cele veșnice, să ne bucurăm împreună în împărăția cerească, acolo unde Domnul Iisus ne așteaptă.

A Lui care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin! Aleluia!

Te cheamă Domnul

Răsună astăzi vestea bună Al mântuirii mare har Domnul Iisus îți spune-o veste că ai salvare la Calvar.

Iisus a suferit pe cruce Plătind păcatul tău murdar Gândește-te câtă iubire Ți-e ofzrită-n acest dar.

E-o veste mare minunată S-auz i spunând pe cineva că datoria ți-e plătită, De bucurie ce n-ai da?

Iisus nu-ți cere alte lucruri Decât să-l dai inima ta S-o locuiască El de-a pururi și să domnească-n viața ta...

Să-ți dea credință vie-n suflet să-L rogi, să crezi că te-a iertat să fii copilul Său de-acuma să fii un fiu de împărat.

Te-așteaptă-n ceru-ntreg. Iubirea Iisus Hristos cu mâna-ntinsă Numai în El e mântuirea și fericirea necuprinsă.

E veșnicia ce-ți stă-nfață Alege azi ca să trăiești E viața ce ți-o dăruiește să fii în rai în veci de veci.

Amin

Petru Beldianu, Codlea

Prolog în ziua de sâmbătă, 17 iulie 2004, ora 16, am primit un telefon de la Anișoara din Codlea prin care mă anunța că Emil din Viena a murit accidentat în pădure. M-am întristat foarte tare, mai ales că pe moment nu-mi venea să cred și mă gândeam cum s-a întâmplat.

A venit ziua de duminică, când după serviciul divin din adunarea din Ibănești, am anunțat biserica de cele auzite. În noaptea spre luni am fost sub presiunea gândurilor care îmi aminteau de Emil, și dimineața când m-am trezit, i-am spus soției să mă lase liber în această zi. Apoi m-am așezat la mașina de scris și am început să aștern pe hârtie gândurile mele prin poezie, cu privire la Emil pe care îl iubeam, poezie pe care am recitat-o în cuvântul meu din seara de priveghi, miercuri 28 iulie 2004, în capela unde a fost depus trupul lui, într-un orașel de lângă Viena.

„Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul. Da, zice Duhul, ei se vor osteni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează...”
Apoc.14 v.13

În drum spre cer...

Ce-i viața noastră? E-un pix cu-o pastă argintie, Cu care scriem mereu, pe drumul pribegiei, Dar când atunci, la ultima ta poartă, Ce-ai scris aici, în viață cu-a ta pastă, Ea va rămâne veșnic scrisă, ca-n album, De-i bun sau rău, e dreptul tău acum, Ea va rămâne, nu se va șterge nicidecum.

Emil, în viața lui a scris mai multe

Și sigur nu se vor uita, nicicum, căci sunt plăcute.

O spun acum. O spun creștinii cei din țară.

Vorbesc cei ce-l cunosc peste hotare.

E-un scris frumos și el rămâne.

Pentru că și-n cer de a lui nume.

Vom da de el... când se va spune.

Este Emil! A lui e cartea asta mare.

A scris-o pe pământ, prin trudă și sudoare.

Între primejdii, vameși și povară.

Călătorind la frații sfinți prin țară.

Apoi familia lui cea dragă și gingașă

La care le-a fost tată și-un soț neegalat.

Rămâne-a lui scrisoare și-un timp de neuitat...

E tot ce mai rămâne, cuprinși de întristare, Cu scumpa lui soție și cele cinci fecioare. Cuvintele lui calde, învățături plăcute, îndemnuri pentru viață, de dincolo de munte, Cu jertfele făcute, ce nu rămân în

umbră și alte fapte bune, ce vor luci în urmă, Vor face mult simțită plecarea lui din turmă.

O, Doamne, binecuvântează, azi, acum, Soția și copiii lui să-l mângâie totdeauna, Să-l crești Tu în credință, să le dai ajutor, S-aștepte întâlnirea, în cer cu scumpul lor. Tu-ai spus că le ești Tată la văduve și-orfani să nu îți simtă lipsa, în trecerea de ani, Iar Tu cu mâna-ți tare, să-i duci ia-l Tău liman.

Creștini!

Ce am rămas în urmă, purtați de Domnu-n al Său car să fim mereu în așteptarea celui din urmă Har! Să scrim frumos cu pană al vieții noastre drum, la cei din urma noastră să vadă rodul bun, Dorind să tot citească scrisoarea noastră dragă, Când vom ajunge-n ceruri, s-avem cununi de slavă, Alături de Emil, de cei răscumpărați, Cu Domnu-om sta la masă... Fiți binecuvântați!

Amin

21 Iulie 2004, Petru Beldianu